

၅၅

မျှော်လောတံ့လွမ်းဘွဲ့ကိုစေ

BURMESE
CLASSIC
1987

DESIGN THESIS WE KYI

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအားဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မျှော်လေတဲလွမ်းဘွဲ့ကိုစေ

စာပေအမျိုးမျိုး
ပျော်ရွှင်စရာအပိုင်း
အပိုင်းအစုစု
ထုတ်ဝေသူ

- ၅၀၀ ၂၀၇၀ ၂၁၁
- ၅၀၀၇၆၉၀၄၁၁
- Idea Kyaw
- ငါးစိမ်းစာ (စိမ်းစာပေ)
(မြို့ဝန်၅၁)
- အပိုင်း ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ဦးမြင့်သန်း (မြို့ဝန်၉၀၂)
- စံပယ်အောင်ဆက်
- ၆၈ ကော့ပိလမ်း
- အုပ်စုအဖွဲ့၊ ရန်ကင်း
- ဦးကျော်ဆိုင်
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

ပုံနှိပ်သူ

အတွင်းစာလင်
စာအုပ်အုပ်စု
ပုံနှိပ်ခြင်း
အုပ်စု
တန်ဖိုး

အခန်း (၁)

ဧည့်ခန်းထဲက ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေကြတာ လူငါးယောက်
အောင် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာပဲရှိနေခဲ့ကြသည်။
ဆိုတာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသည့် ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်တို့ဇနီးမောင်
နှစ်ယောက် သိရီတို့ဇနီးမောင်နှံပါ ဒေါင်းလေးငှက်ထိုင်နေသော တော်ဝင်
ဆိုင်မှာ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးမောကြည့်နေသည်။
သိမ်မွေ့အေးချမ်းသောမျက်နှာလေးက မတုန်မလှုပ် ရှိနေ
သည်။ မျက်လွှာလေးချထားပုံက နူးညံ့လွန်းနေကာ ပွေ့ပိုက်ယုယ
ချင်စရာကောင်းနေ၏။
လက်စကခါးစည်းပါသော လက်ပွရင်စေ့အင်္ကျီလေးနှင့် ဂါ
ဇန်အင်္ကျီလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် တော်ဝင်သူအသွင်က နှစ်

၈၉၅ - ၈၃
ဗျူး
မျှော်လေတဲ့လွမ်းဘွဲ့ကိုစေ/ ဗျူး - ရန်ကင်း
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
၂၉၆ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) မျှော်လေတဲ့လွမ်းဘွဲ့ကိုစေ

စိုးမိုးစာပေ

သီးသီးတစ်ပါးလိုပဲ ရှိ၏။ ဖြူနင်းအိနေသော အသားအရေက
ထိရက်စရာမရှိ။ မျက်ခန်းနက်နက်လေးတွေ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေ
က ခွင်းသန့်သောမျက်နှာလေးမှာ အထင်ရှား အပေါ်လွင်ဆုံး အလှ
တွေ ဖြစ်နေသည်။

“သမီးလေးရဲ့အနာဂတ်အတွက် အကောင်းဆုံးကို အန်တီ
စီစဉ်ပေးနေတာ”

တိတ်ဆိတ်နေသော ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်နှုတ်ဖျားက စကားသံ
ထွက်လာသည်။ ဒေါ်သီရိခင်ပွန်း ဦးထွဋ်တင်မျက်နှာက အလိုမကျ
စွာ မဲ့သွားရင်း -

“မမဆင့်ဆင့်ကို ဆန်ကျင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့်
သမီးလေးက ဒီမှာပဲ နေသားကျနေပြီလေ”

“နေသားကျနေတဲ့ဘဝက ဘာမှ တိုးတက်လမ်းမှမရှိဘဲ
အခုဆို သမီးလေးအသက်အရွယ်က ငယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး ခြီး
တော့ ဘွဲ့တစ်ခုရထားတာပဲ ရှိတယ်၊ ပြင်ပလောကရဲ့ အတွေ့အကြုံ
အထိအတွေ့က သမီးလေးမှာ မရှိဘူး”

“ဒါက သမီးကို ဘာမှ ပင်ပနေပန်းပန်းမလုပ်စေဘဲ
ပေါ်မြဲတင်ထားတာပါ မမဆင့်၊ သွားလေသူအစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီး
တို့ကလည်း သမီးလေးကို အရိပ်လို ရှိစေချင်ခဲ့တာကြောင့်ပါ”

ဦးထွဋ်တင်က လောကကြီးထဲမှာမရှိတော့သော တော်ဝင်
မိဘတွေကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောသည်။

မိဘနှစ်ပါးရှိစဉ်ကတည်းက တော်ဝင်သူဆိုသော တစ်ဦး
တည်းသောသမီးလေးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင်
ချစ်ခဲ့ကြတာပဲဖြစ်သည်။

အိမ်နှင့်ကျောင်းကလွဲလို့ ပြင်ပလောကနှင့်တောင် အထိအ
တွေ့မရှိစေရအောင် ရှိစေခဲ့ကြသည်။ ပညာရေးအတွက် အိမ်မှာ
ဆရာမတွေနှင့် သင်ကြားပေးခဲ့၏။

ပြင်ဦးလွင်မှာရှိသော ဒီ “အေးရိပ်စံငြိမ်” ခြံကြီးကလည်း
အမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် သီးသန့်ဆန်လွန်းကာ ကျယ်ဝန်းခမ်း
နားသည်။

တော်ဝင်သူဘဝက အေးရိပ်စံငြိမ်ခြံကြီးထဲက ပြေသားပေါ်မှာ
ပဲ ခြေချခွင့်ရသည်။

ခြံကြီးထဲက အပြင်ထွက်ခွင့်ရသည့်အချိန်က ဇိမ်ခံကားကြီး
ပေါ်မှာပဲ ဖြစ်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ တော်ဝင်မိဘနှစ်ပါး ကားအက်ဆီးဒင့်နှင့်
တိမ်းပါးသွားခဲ့ကြတော့ တော်ဝင်ဘဝလေးက ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်
စပ်သူ ဦးထွဋ်တင်နှင့် ဒေါ်သီရိတို့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်ကို ရောက်
ခဲ့သည်။

အခု တော်ဝင်ဆယ်တန်းအောင်သည့်နှစ်ရောက်မှ ရန်ကုန်
က ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်တို့လင်မယား ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

တော်ဝင်သူကို ရန်ကုန်ဒေါ်သွားကာ ရန်ကုန်မှာပဲ တက္က

သိလ်ဆက်တက်ခိုင်းမည်ဆိုတော့ ဦးထွဋ်တင်တို့ လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေကြောင်း

“အခု တော်ဝင်လေးကို သီရိတို့ အရိပ်ကြည့်စောင့်ရှောက်နေခဲ့တာလည်း ကြာပါပြီ မမဆင့်ရယ်၊ သမီးလေးက ဒီမှာပဲ ဖျော်ရွှင်နေပါတယ်”

ဒေါ်သီရိက ဝင်ပြောပြန်သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်အကြည့်တွေက တော်ဝင်သူဆီရောက်သွားရင်း -

“ကဲ သမီးလေးတော်ဝင် အန်တီဆင့်နဲ့ ရန်ကုန်လိုက်ပြီး ကျောင်းတက်မှာလား။ သမီးဆုံးဖြတ်၊ ဒီမှာနေပြီး ဒီခြံထဲမှာပဲ ကုပ်နေလို့ သမီးအတွက် ဘာတိုးတက်မှုမှရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ရင် သမီးရဲ့အနာဂတ်အတွက် အကျိုးရှိမယ့် သင်တန်းတွေ၊ ပညာရပ်တွေ သင်နိုင်တယ်။ သမီး ရှေ့ဆက်ရှင်သန်ရမယ့် အနာဂတ်အတွက် ရန်ကုန်မှာ အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီးနော်”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်စကားတွေကို တော်ဝင်သူ ခေါင်းလေးမော့ မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေပုတ်ခတ်ပြီး နားထောင်သည်။ ခေါင်းညှိတ်ခေါင်းခါ မတုံ့ပြန်ပါ။ ဒါကိုကြည့်ပြီး အားမလိုအားမရဖြစ်ရတာ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ပဲဖြစ်၏။

“ဒီခေတ်ကြီးမှာ အိမ်ထဲမှာပဲပုန်းနေလို့ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး သမီး”

“တော်ဝင်လေးအတွက် မိဘတွေထားရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေဥစ္စာ

တွေက ဆယ်သက်စားမကုန်ပါဘူး မမဆင့်ရယ်”

“နေဦး ထွဋ်တင်၊ မိဘအမွေဥစ္စာတွေ ရှိတယ်ဆိုပြီး တစ်တဝလုံးကို အိမ်ထဲမှာပဲနှစ်ထားမှာလား။ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ အရည်အချင်းတော့ရှိသင့်တာပေါ့။ ကလေးတိုးတက်မှာကို မင်းတို့က ဘာလို့ ပိတ်ပင်နေတာလဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်အားမနာတမ်းဒေါသသံနှင့် ခပ်မာမာဆိုတော့ ဦးထွဋ်တင်နှုတ်ပိတ်သွားသည်။ ဒေါ်သီရိလည်း ခေါင်းငုံ့သွားခဲ့၏။

“တော်ဝင် သမီး အန်တီမျက်နှာကိုကြည့်၊ အန်တီစကားကို အသေအချာနားထောင်၊ အခု အန်တီလာခေါ်တာ သမီးရဲ့ဘဝအတွက် တိုးတက်ဖို့ပဲ၊ သမီးရဲ့အန်ကယ်ကလည်း စင်ကာပူမှာအလုပ်သွားလုပ်တော့မှာဆိုတော့ ရန်ကုန်ကအိမ်မှာ အန်တီတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ သမီးလိုက်လာရင် အဖော်လည်းရတာ အမှန်ပဲ၊ အရေးကြီးတာက အန်တီ သမီးလေးကို တိုးတက်တဲ့ဘဝတစ်ခု ရောက်စေချင်လို့ပဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်စကားတွေကို နားထောင်ရင်း တော်ဝင်သူ အကြည့်တွေက ဦးလေးထွဋ်ဆီရောက်သည်။

ဦးလေးထွဋ်နှင့် ဒေါ်သီရိတို့မျက်နှာတွေက အလိုမကျသလို သူနိမ့်နိမ့်နေခဲ့တာ အထင်အရှား။ တော်ဝင်ကို အန်တီဆင့်နဲ့ မလိုက်စေချင်တာ သေချာသည်။

ဒါပေမဲ့ တော်ဝင်ပိတ်ထဲမှာတော့ အန်တီဆင့်စကားတွေကို

လက်ခံမိ၏။ စိတ်ကလက်ခံပေမယ့် ခေါင်းမညိတ်ရဲတာ ဦးလေးထွဋ် တို့ကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။

ဒါကို အန်တီဆင့်ကလည်း ရိပ်မိပုံရပါသည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“သမီးတစ်ခါမှမရောက်ဖူးတဲ့ ရန်ကုန်မို့ စိတ်က မချေဖြစ်နေရင် အခု သမီးအလည်သဘောလိုက်ခဲ့၊ မပျော်ရင် သမီးကို အန်တီဆင့်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဒီတစ်ခါတော့ တော်ဝင် ခေါင်းလေးညိတ်ပြမိပါသည်။

ဦးထွဋ်တင် အကြီးကြိုက်ကာ မကျေမနပ်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။

ဦးထွဋ်တင် အခန်းထဲဝင်သွားသည်အထိ အန်တီဆင့် မျက်လုံးမခွာတမ်းလိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ဒေါ်သီရိဘက်လှည့်ကာ -

“ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ နှင့်ယောက်ျားက မကျေနပ်တဲ့ သဘောလား မိသီရိ”

“အဲ အဲဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး မမဆင့်ရယ်၊ ကိုထွဋ်က သမီးလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်နေတာပါ။ သူ့သမီးရင်းနှီးထပ်တူချစ်တဲ့ကလေးမ ရန်ကုန်ထွက်သွားမယ်ဆိုတော့ သူ တစ်မျိုးခံစားရလို့ နေမှာပါ”

ဒေါ်သီရိ ဖုံးဖုံးဖိဖိပြောသည်။ အန်တီဆင့်က နှုတ်ခမ်းတွေ

မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ရင်း -

“တော်ဝင်လေးကို သူ တကယ့်တူမရင်းချာလို ချစ်တယ်ဆိုရင် အခုကိစ္စက တော်ဝင်သူဘဝ တိုးတက်မယ့်ကိစ္စပဲ၊ ခွင့်ပြုရမှာပေါ့”

“သီတို့က ခွင့်မပြုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မမဆင့်ရယ်၊ သမီးလေးက အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်တောင် ထွက်ဖူးတာမဟုတ်တော့ နေရာသစ်၊ အိမ်အသစ်မှာ မနေတတ်မှာ စိုးလို့ပါရှင်”

“ဟဲ့ ငါက သူ့စိမ်းမှ မဟုတ်တာ၊ ပြောရရင် နှင့်ယောကျ်ားထွဋ်တင်ထက်တောင် ရင်းပါတယ်၊ တော်ဝင်လေးက ငါ့အစ်မရင်းချာရဲ့ သမီးပါ”

အမှန်ဆိုတော့လည်း ဒေါ်သီရိ ခွန်းတုံ့ပြန်နိုင်ပါ။ တော်ဝင်ရဲ့ ဖခင်ဦးထိုက်အောင်နှင့် ဦးထွဋ်တင်က ညီအစ်ကိုဆိုပေမယ့် သိပ်ပြီး သွေးနီးကြတာ မဟုတ်ပါ။

ဦးထိုက်အောင်ရဲ့ ဦးလေးနှစ်ဝမ်းကွဲလောက်ရဲ့ မွေးစားသား ဖြစ်တာမို့ ပြောရရင် သွေးက ဝေးလွန်းပါသည်။

“နင်တို့ တော်ဝင်ကို တကယ်သံယောဇဉ်ရှိ ချစ်ကြတယ်ဆိုရင် ဟောဒီပြင်ဦးလွင်ကခြံကြီးကို ထိန်းသိမ်းထားကြပေါ့၊ တော်ဝင်လေးအနာဂတ်ဘဝအတွက်တော့ ငါ့တာဝန်ထား”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်က ယတိပြတ်ပြောလိုက်တာမို့ ဒေါ်သီရိ ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

တော်ဝင်ကတော့ အန်တီဆင့်ကိုသာ အားကိုးတကြည့် မျက်

ဝန်းတွေနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီအိမ် ဒီပြုံးကြီးမှာထက် အန်တီဆင့် ဆီမှာက လွတ်လပ်မှုနှင့်အတူ ဘဝအတွက် တိုးတက်မှုတွေ အများ ကြီးရှိမှာယုံသည်။

လှောင်အိမ်စံငှက်တစ်ကောင်ဘဝကို တော်ဝင် မွန်းကျပ် စိတ်ပျက်နေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီလေ။

အခန်း (၂)

♫ ကလေးရေ မင်းနဲ့နောက်ထပ် ငါဆိုချင်ပြီ *** ဘဝမှာ ငါအလိုအပ်ဆုံး မင်းရဲ့မေတ္တာတရား *** မင်းရဲ့ကရုဏာ မျက်ဝန်း လေးတွေ ငါမြင်ချင်ပြီ *** အရင်လိုချစ်တုန်းပဲ ကလေးရေ ♫
ဂစ်တာကိုတီးပြီး သီချင်းဆိုနေပေမယ့် အာကဘုမျက်ဝန်း တွေက လမ်းမပေါ်မှာ ရောက်နေသည်။ လမ်းမပေါ်ဖြတ်သွားသမျှ မိန်းကလေးတွေကို အလွတ်မပေးစတမ်း ကြည့်သည်။

ဂစ်တာသံနှင့် သီချင်း ဟာမိုနီမဖြစ်သလို အာကဘုအသံက လည်းနားထောင်လို့ တစ်စက်ကလေးတောင် မပြေပြစ်တာမို့ ဝဏ္ဏ နှင့်မင်းမဟော်တို့နှစ်ဦးအာရုံတွေကလည်း လမ်းမပေါ်က မြင်ကွင်း တွေကိုပဲ မျောနေခဲ့ကြသည်။

“လှလိုက်တာ မရယ်၊ တကယ်ဗျာ၊ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ခုန် သွားတယ်”

ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် မေတစ်ယောက် ရှေ့ကဖြတ်အလျှောက် မှာ အာကာအဆိုရော အတီးပါ တီခနဲရပ်သွားပြီး မကြားတကြား ပြောသည်။ အာကာရဲ့ပါဝါမျက်မှန်ကြီးကို ကြောက်တာကြောင့်ပဲလား မသိ။ ထိုမမကလည်း မကြားယောင်ဆောင်ပြီး ခြေလှမ်းတို့မပျက် ဆက်လျှောက်သွားခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ၊ စောစောက ကလေးဆိုပြီး အခု ချက်ချင်း မမ ပြောင်းသွားပါလား”

“ဪ ခါလား၊ အခြေအနေအရပေါ့ကွာ၊ အလန်းလေး တွေတွေ့ရင် ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲက အသည်းနှလုံးက မနေတတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ပြောရရင် ဟတ်ထိတာပေါ့ကွာ”

ဝဏ္ဏကမေးတော့ အာကာ ရင်ဘတ်ကိုလက်ပုတ်ပြရင်း ပြော သည်။ စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာကြီးက အချိုးမပြေလှတာမို့ မင်းမဟော် ဝင်နိုင်ကွပ်သည်။

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦး အာကာ၊ ခဏ ခဏထိနေရင်း မင်း အသည်းတွေ ပဲ့ကြွေကုန်လိမ့်မယ်၊ မကောင်းဘူးဟ”

“ကြေစမ်းပါစေကွာ၊ လန်းလန်းလေးတွေကြောင့် ကြေရ တာ ဖြေသာပါတယ်၊ ဟော ဟိုမှာ တစ်ယောက်လာနေပြန်ပြီ၊ ဒီ တစ်ယောက်ပိုမိတယ်ကွ”

“ဟင် ဘယ်မှာလဲ”

“ညာဘက်မဟုတ်ဘူး ဘယ်ကွ၊ မင်းတို့ခေါင်းတွေ ဘယ် ဘက်လှည့်လိုက်”

အာကာစကားကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးမျက်ဝန်းတွေ လမ်းမ ခွဲဘယ်ဘက် ဦးလှည့်သွားကြပြန်သည်။

“ဟင်”

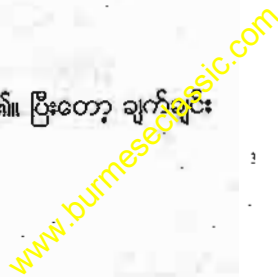
ဝဏ္ဏနှုတ်က အာမေဩတ်သံထွက်သွားတဲ့အထိ ဖြစ်သွား လောက်အောင်လည်း ကောင်မလေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိပါသည်။ အ ထူးသဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားပုံက စတိုင်လ်ကျလွန်း၏။ လက်တိုခါးရှည် နီစိမ်းရောင်လေးက ခါးစည်းနှင့်မို့ ချုပ်ချုပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ စတော်ကင် အနက်ရောင်ဘောင်းဘီအကျပ်က အဖျားမှာ အပွင့်ဖြူလေးတွေပါ သော အနာသတ်နှင့်ဖြစ်သည်။

• ငွေရောင်ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကလေးနှင့် အချိုးအစားကျနစွာ လမ်းလျှောက်တတ်ပုံကအစ ငေးကြည့်ချင်စရာကောင်းပါသည်။

အနားရောက်လာတော့ နဖပ်ဝင်းမွတ်သော မျက်နှာလေး က လှနေတာကို ပိုမိုပေါ့လွင်အောင် ပြင်ဆင်ထားသောခြယ်သမှု နှင့်လန်းပါသည်။ အားလုံးမေ့မောငေးကြည့်နေတုန်းမှာ ဝဏ္ဏ ထ အော်သည်။

“ဟာ အဲဒါ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲကွ”

ကောင်မလေး ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း

ပြန်လှည့်ကာ ခြေလှမ်းမပျက်ဆက်လျှောက်သွားသည်။

“မင်းကတော့ အနားရောက်မှ ဆွေမျိုးတော်ပစ်လိုက်ပြန်ပြီ ဘယ်တုန်းက အမျိုးတော်ပစ်လိုက်တာလဲဝဏ္ဏ”

အာကာ မကျေမနပ်ပြောတော့ ဝဏ္ဏကလည်း မျက်မှောင် ကြီးကုတ်ကာ ဖြေရှင်းသည်။

“ဟာ ငါတကယ်ပြောနေတာကွ၊ အဲဒါနယ်ကနေ ကျောင်း လာတက်တဲ့ ငါ့ညီမကွ၊ နာမည်ကဆွီဒါလီတဲ့၊ ငါ့နဲ့နှစ်ဝမ်းတည်း ကွတာ”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့၊ ငါတော့ခိုက်သွားပြီ မဟော်၊ မင်းရော စိတ်ဝင်စားသလား”

“အာကာ”

ဝဏ္ဏ အသံကျယ်ကြီးနှင့် ထအော်သည်။ အာကာက ဘာ လဲဆိုသည့်သဘောနှင့် မေးဆတ်ကြည့်သည်။ မင်းမဟော်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကိုပဲ အေးဆေးစွာကြည့်နေလိုက်သည်။

“အာကာ ငါတို့သုံးယောက်စလုံး အစောကြီးကတည်းက စည်းကမ်းထားပြီးသားနော်၊ စကြ၊ နောက်ကြတာ သူညီမ ကိုယ့်ညီမ မပါကြေးလေ၊ မင်း ဒါတော့ စည်းထားသင့်တယ်”

ဝဏ္ဏ အံ့ကြိတ်ရင်းပြောသည်။ အာကာက ဘာမှပြန်မပြော ဘဲ ဝဏ္ဏမျက်ဝန်းတွေကိုပဲ စူးစူးနှစ်နှစ် ပြန်ကြည့်နေ၏။

“မင်း ဘာကြည့်တာလဲ အာကာ”

“မင်းကို မယုံလို့ကြည့်တာ၊ ဟိုးအဝေးကြီးကတည်းက မပြောဘဲ အနားရောက်မှ ငါ့ညီမဆိုတာ ယုံစရာလား”

“ဟာကွာ၊ ရုတ်တရက် ဘယ်မှတ်မိမလဲ၊ ဒါလီက အိမ် ဆောက်တာတောင် တစ်ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်”

“မင်းမျက်လုံးတွေက မရိုးသားဘူး၊ ဒီတော့ ငါလိုက်မေး ကြည့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဂစ်တာကို မင်းမဟော်ဆီကမ်းပေးပြီး အာ ကာ လိုက်ဖို့ပြင်သည်။ ဝဏ္ဏ တားမလိုလက်ပြင်ပြီးမှ ပြန်ရှင်သွားသည်။

အာကာက ဆွီဒါလီဆိုသော ကောင်မလေးနောက်ကို ခပ် သုတ်သုတ်ပြေးလိုက်သွားသည်။

“ဟာ သွားပြီ၊ ဒီကောင်ကွာ”

“သွားပစေပေါ့ဝဏ္ဏရ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းက ဒီလောက် ခြေ မကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒီကောင်ပုံက တကယ်လိုက်မေးမှာကွ”

“အေးလေ၊ မင်းညီမဆိုတာသိရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒီကောင် စည်းတော့မဖောက်ပါဘူး”

“မပြီးဘူး၊ ဒါလီက ငါ့ညီမမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ချိန်နေတဲ့ ပစ် မှတ်လေကွာ”

အစောကြီးကတည်းက မဟော်ထင်ပါသည်။ ဝဏ္ဏမျက်နှာ က လိမ်ဆင်ကြီးဆိုတာ သိသာသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အာကာက

တမင်သွားမေးတာပဲဖြစ်၏။

“အဲဒါနဲ့တောင် မနားက ရိုးရိုးသားသား မပြောဘူး”

“ဒါတော့ကွာ ငါ ကယ်ခိုက်နေလို့ပါ။ ဟို မင်းကော ဒါလီကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးနော် မဟော်”

ဝဏ္ဏ မဝံ့မရဲမေးတော့ မဟော်နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီးရင်းကြည့် နေလိုက်၏။ ပြီးမှ -

“ပထမတော့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့အာကာနစ် ယောက်တည်းပြိုင်မယ့်ပွဲဆိုတော့ ငါ မပါလို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

ဝဏ္ဏ မျက်စိမျက်နှာမျက်နှာနှင့် တောင်းပန်သလိုကြည့်ကာ-

“မဟော် ငါ တောင်းပန်တယ်ကွာ၊ မင်းဆန္ဒမရှိရင် ဒီပွဲ တော့ လျော်ပေးပါကွာ၊ ငါ ဒါလီကို တကယ်ကြိုက်တာပါကွာ၊ မင်းမပါရင် ငါ အာကာကိုယှဉ်နိုင်ပါတယ်”

“ငါပါတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ကောင်မလေးရွေးချယ်ရမယ့် ကိစ္စပဲကွ”

“မဖြစ်ဘူး၊ မင်းပါရင် ငါရှုံးမှာ သေချာတယ်၊ မဟော်ရာ မင်းမှာက ကောင်မလေးတွေ အများကြီးပဲဥစ္စာ၊ လက်ရှိတောင် သုံး လေးယောက်မကဘူး”

“ဟေ့ကောင် ငါ့သိက္ခာကို မထိခိုက်နဲ့နော်၊ လက်ရှိက ဝတ် ပုံနဲ့ စုလိုက်ပဲ ၊ ကျန်တာ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေအဆင့်ပဲရှိတယ်”

“အေးပါ၊ မင်းက တို့ထက်ပိုပြီးစနိုးပွင့်တာ သိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒါလီကိုတော့ ငါ့မျက်နှာထောက်ပြီး ချမ်းသာပေးပါကွာ”

“လာပြန်ပြီ ငါကပဲ မိန်းကလေးတွေဖျက်ဆီးနေတာကျနေ တာပဲ၊ စိတ်ချ စည်းရုံးပြီးသားကွ၊ ဘဝအတွက် မရွယ်ရွယ်ဘဲ ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ ငါ နစ်နာအောင်မလုပ်ဘူးဆိုတာ ယုံ”

“အေးပါကွာ၊ မင်းစိတ်ကိုသိပါတယ်၊ ဟိုကွာ ငါက ဒီလိုပါ”

“ဟိုတွေ ဒီတွေ မလုပ်နဲ့၊ မင်းဒါလီကိစ္စ ငါ စိတ်မဝင်စား ဘူး၊ မပါဘူး၊ မင်းနဲ့ အာကာပဲရှင်၊ ငါလစ်တော့မယ်”

“ဟင် ဘယ်လဲ”

“ငါနဲ့မဆိုင်တော့ ပြန်မယ်လေ၊ မင်းနဲ့အာကာပဲ ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းကြပေါ့”

လက်ထဲကကစ်တာကို ဝဏ္ဏလက်ထဲကမ်းပေးခဲ့ပြီး လမ်း တေးမှာရပ်ထားသော ကားဆီ သူလှမ်းခဲ့သည်။

ဝဏ္ဏကတော့ ကျေနပ်စွာကျန်ခဲ့မှာ သေချာ၏။ ဒါလီဆို သော ကောင်မလေးအရေးကိစ္စမှာ သူမပါတာမို့ ဒီကောင် ဝမ်းသာ သွားတာ အထင်အရှား။

အာကာနှင့်ဝဏ္ဏတို့နှစ်ယောက်ပဲ ဘာတွေဆက်ဖြစ်မည်မသိ၊ ဒီပွဲမှာ သူကတော့ ပရိသတ်တစ်ဦးအဖြစ်ပဲ စောင့်ကြည့်ရ တော့မည်။

ဒါပေမဲ့ သူမရှေ့မှာက မိုးကျော်ရှိနေသည်။

သူမသားကိုပဲ ဒေါသထွက် ဆုံးမနေတာလား။ တမင်သိချင်တာမို့ နားစွင့်နေလိုက်မိ၏။

“ဘာမှမပြောတာကို အလိုက်တသိတော့ နေဖို့လိုတယ်။ အငြိမ်းသားထိုင်စားပြီး လူတွေကို မကျေမနပ်ကြည့်နေတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

မိုးကျော်က သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေတာမို့ သူ ပိုလို့ဒေါသတွေ ထွက်လာသည်။ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ သူ့ကိုရည်ညွှန်းနေတာလား။

“ဒီမှာ အန်တီမိုး ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ထား၊ မိုးကျော်ကိုလား”

ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီး သူ ဘုဆတ်ဆတ် မာထန်ထန်မေးလိုက်တော့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံမျက်နှာ ရဲရဲနီသွားကာ ဒေါသတွေနှင့် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“အမလေး လေး ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ လူကြီးကိုပြန်မေးနေတဲ့လေသံက လူမိုက်ဆန်လိုက်တာ။ ဒီမှာ မင်းမဟော် မင်းအိမ်မှာ တို့နေနေတယ်ဆိုပေမယ့် စီးပွားရေးကိစ္စမှန်သမျှ တို့ကပဲ ဦးဆောင်နေတာပါ။ မင်း အဲဒီလိုလေသံမျိုးနဲ့ မဆက်ဆံသင့်ဘူး”

ဒေါ်မိုးမြင့်စံလေသံက ဒေါသသင့်နေတော့ မဟော်လည်း ဖုံးတွန့်မဲ့လိုက်ရင်း ထရပ်မိသည်။ ဒီလိုလေသံနှင့် လာဆက်ဆံလိုက်တာတော့ မင်းမဟော်တို့ ဘယ်တုန်းကမှ ငြိမ်မခံတတ်တာသိလျက်နဲ့။

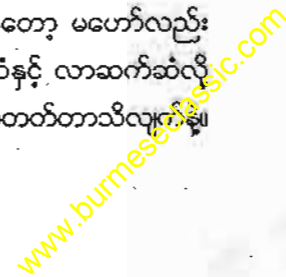
အခန်း (၃)

“မပြောချင်လို့ မပြောဘဲနေတာနော်၊ မပြောရဲလို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအိမ်မှာ အားလုံးလည်ပတ်အဆင်ပြေနေအောင် တာဝန်ယူပေးထားတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး”

ဖိနပ်ကြိုးချည်နေဆဲမှာပဲ စူးခနဲထွက်ပေါ်လာသော ဒေါ်မိုးမြင့်စံစကားကြောင့် မဟော် ခေါင်းမတ်သွားသည်။

ဒါ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ။ အသေအချာ မသိသေးဆင်မှာပဲ အံတွေတင်းတင်းကြိတ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံရှိသည့် ညဉ့်ခန်းထိုင်ခုံတွေဆီ လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဒေါ်မိုးမြင့်စံက ညဉ့်ခန်းထဲမှာ ကော်ဖီခွက်၊ သတင်းစာတစ်စောင်နှင့် ဟန်ကျပ်ကျန်ရှိနေလျက်မှ လှမ်းပြောနေတာဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် အစကတည်းက ဒီလိုပဲပြောတတ်တာ အန်တီ
မိုး မသိဘူးလား၊ အိညက်ညက်နဲ့ပြောတတ်တာ၊ ယောက်ျားတွေရဲ့
အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခု အန်တီမိုးဦးစီးနေရတယ်ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်း
တွေမှာ ထိုက်သင့်တဲ့လခပေးပြီး ခန့်ထားတဲ့ဝန်ထမ်းတွေ အများ
ကြီးရှိတယ်၊ အန်တီမိုးကို ဘယ်သူ့မှခိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခဏ
တစ်ဖြုတ် သွား၊ ရုံးခန်းထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီး ပြန်လာရတာကို အသံကောင်း
ဟစ်မနေနဲ့ဗျာ၊ အထင်လည်း မကြီးဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွား
သည်။ မျက်နှာကြီးလည်း ရဲရဲနီလာကာ -

“မင်း ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့ မဟော်၊ မိသားစုရဲ့စီးပွားရေး
တိုးတက်အောင် ငါ ဘယ်လောက်အပင်ပန်းခံပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့
တယ်ဆိုတာ မင်းမသိပါဘူး၊ အဲဒီလိုစီးပွားရေးကိစ္စတင် မကဘူး
အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း ငါပဲလုပ်ပေးနေခဲ့တာ မင်းမျက်မြင်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မမြင်ပါဘူး၊ အန်တီမိုး သွား
လာလှုပ်ရှားပေးနေရတာအတွက်လည်း ဒယ်ဒီက ထိုက်သင့်တဲ့လခ
ငွေ သတ်မှတ်ပေးထားတာပဲ၊ ဘာမှ ဂုဏ်ဖော်ပြနေစရာမလိုဘူးလေ”

တစ်ခွန်းမခံဘဲ ချေပနေတော့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ မျက်နှာကြီး
သပြေသီးမုည့်ကြီးလို ညှိညစ်လာ၏။ မတီတရီမျက်ဝန်းတွေနှင့်
ကြည့်နေသော မင်းမဟော်ကို စားမတတ်ဝါးမတတ်ကြည့်ကာ -

“ငါက ဂုဏ်ဖော်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသိအောင် ပြော
နေတာ၊ ပြောမှသိမှာကိုး၊ အံ့လည်းအံ့ပါရဲ့၊ အဒေါ်ကိုတောင် မိထွေး
လို ဆက်ဆံနေတာ၊ ဒီမှာ မဟော်”

“ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြောဗျာ၊ အချိန်မရဘူး”

“တွေ့လား၊ ပြောနေရင်းနဲ့တောင် လေသံပိုဆိုးလာတယ်၊
မအေက နူးညံ့သလောက် သူ့ကျမှ ဘယ်လိုမိဆိုးက ပါလာသလဲ
သိဘူး၊ လူကြီးကိုတော့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံသင့်တာပေါ့”

“ဟာဗျာ တော်ပြီ၊ တကယ်နားမူတယ်၊ အိမ်မှာမနေချင်
တာ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ”

“ဒါဆိုလည်း မနေနဲ့လေ၊ အခုချက်ချင်း ဆင်းသွား”

“ဘာဗျ”

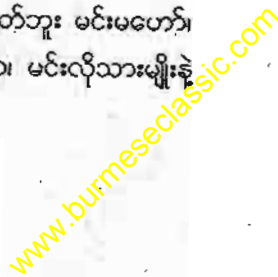
မင်းမဟော် အော်သံကြီးစူးခနဲ ပေါ်ထွက်လာရင်း ဖြူနု
ဆော့မျက်နှာက ဒေါသကြောင့် ရဲရဲနီလာတာ အထင်းအရှား။

“ကျွန်တော်က အိမ်ကဆင်းသွားရမယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဆင်းသွားပေါ့၊ မင်းက အိမ်မှာမနေချင်ဘူးဆို”

“ကျွန်တော်က ဘာလို့ဆင်းရမှာလဲ၊ ဒါ ကျွန်တော့်မိဘတွေ
ပိုင်တဲ့အိမ်ဗျ၊ အမွေအားလုံးကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိတာ ကျွန်တော်ပဲ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမဟော်၊
ပြီးတော့ အမွေဆိုတာ ဆက်ခံထိုက်မှပိုင်ဆိုင်မှာ၊ မင်းလိုသားမျိုးနဲ့
မထိုက်တန်ဘူး”

“ဟား ဟား ဟား”

မင်းမဟော် ဟားတိုက်ရယ်မောပစ်တော့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ဒေါသ တကြီးနှင့် ငေါက်ခနဲထပ်သည်။

“မဟော် မင်းစော်ကားတာတွေ များနေပြီ၊ ငါ ဘာမှ မတွဲ ပြန်ဘူးဆိုပြီး ရောင့်တက်မနေနဲ့”

“ဟုတ်တယ် မဟော်၊ မင်းက အမြဲတမ်း ပြဿနာရှာနေတာ ဝ”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်နေသော မိုးကျော်ကပါ မိခင်ဖြစ်သူ ဘက်က ဝင်ပြောလာ၏။ ဒီကောင်နှင့်သူက သိပ်မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြတာ မဟုတ်။ မတတ်သာလို့ ဆိုင်မိရင်တောင် စကားတစ်ခွန်းပြော ဖြစ်တာ မဟုတ်။ အခုမှ အမေ့ဘက်ကဝင်ပါပြီး သူ့ကိုပြောလာတာ တော့ မခံနိုင်။

“ဟေ့ကောင်မိုးကျော် မင်း ဝင်မပါနဲ့၊ ပြဿနာရှာတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါ ငါ့အိမ်၊ ငါ့ခြံပဲ”

“အေး မင်းတို့ကို မှီခိုနေရတယ်ဆိုပြီး အဲဒီလို အနိုင်မကျင့် နဲ့၊ မင်းမကျေနပ်ဘူးဆိုရင် အားလုံးရှင်းလင်းသွားအောင် အမွေခွဲ ကြမယ်”

“ရတယ်လေ၊ ရှေ့နေကြီးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပေါ့၊ ဘယ် သူ့အသာစီးရမလဲဆိုတာ ကလေးတွေကအစ သိတယ်၊ ပြီးတော့မှ မင်းတို့ဘက်က သွားမခတ်ကြေးနော်၊ ငါကတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငဲ့

ညာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မဟော် နင့်စကားတွေ ကြမ်းလှရည်လား၊ အမှန်ဆို ငါတို့နဲ့ နင်က အမျိုးရင်းကြီးတွေနော်၊ နင်က ဘာအငြိုးတွေနဲ့ ဒီလောက် အထိ ပြတ်သားနေချင်တာလဲ၊ အမလေး ကိုဖြူရေ ရှင်ကသာ စိတ်ချမ်း သာနေနိုင်တာ၊ ကျွန်ခွဲတဲ့ ကျွန်မတို့မှာက ငရဲမီးကြီး မျိုချထားရသလိုပဲ၊ အီး ဟီး ဟီး”

အဝေးကိုရောက်နေသော ဒယ်ဒီကို အော်ဟစ်တမ်းတပြီး ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ဝိုက်တော့သည်။ မိုးကျော်က မိခင်ဖြစ်သူကိုထွေးပွေ့ထား ရင်း သူ့ကိုမျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်သည်။

သူကလည်း အလျော့မပေးဘဲ ခပ်စူးစူးပြန်စိုက်ကြည့်ပြီး ခု ချာခနဲလှည့်တွက်ခဲ့သည်။

မိုးကျော်က ဒေါ်မိုးမြင့်စံရဲ့ ပထမအိမ်ထောင်နှင့်ရခဲ့သော သားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူနဲ့ သွေးဝေးလွန်းပါသည်။ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ကလည်း သူမကိုယ်သူမ အဒေါ်ရင်းတစ်ယောက်ဟု နာမည်ကောင်း ယူထားပေမယ့် သုံးလေးဝမ်းကွဲလောက် ဝေးလွန်းပါသည်။

ထိုအသိကြောင့်လည်း သူတို့သားအမိတွေ ဘာပဲပြောပြော သူ အကောင်းမမြင်နိုင်ပါ။ ယုံကြည်မှုလည်း လုံးဝမရှိ။ ဒါကြောင့် လည်း သူဆက်ဆံသူမျှက မိုင်းစိုင်းသည် ဆိုချင်ဆို။

ရင်မှာ နောင်တရစရာအကြောင်းမရှိတာ အမှန်။

ယူကာ ခြံထဲဆင်းဖို့ ဟန်ပြင်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ စားပွဲပေါ်က ဟန်းဖုန်းလေးက မြည်လာပြန်သည်။

မကိုင်ဖြစ်သေးဘဲ နှင်းမခကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ချက်ဝန်းတွေထဲက အရိပ်တွေကို မြင်တွေ့သွားမှ နှင်းမခ ပခုံးလေးတွန်းပြီး လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

သည်တော့မှ ဖုန်းလေးကိုကောက်ယူလိုက်သည်။ မှတ်မိနေသောဖုန်းနံပါတ်လေးကိုမြင်တော့ ဒေါသစိတ်တို့ ချက်ချင်း ဒီရေလိုတိုးလာပြန်၏။

ချစ်သက်ငြိမ့်ဆီက ဖုန်းပဲဖြစ်မည်။ သူမ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီပေါ့။

“ဟဲလို မောင်လား။ ငြိမ့်ပါ”

“ပြော ငြိမ့်၊ မင်း ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ၊ မန္တလေးကလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရဲ့၊ ဒီနေ့ပဲ ငြိမ့်ပြန်ရောက်တာ”

ငြိမ့်အသံကိုကြားနေပေမယ့် သူ့ရင်ထဲကဒေါသတွေက ပြေလျော့မသွားခဲ့တာ သေချာသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်လောက်က တည်းက ငြိမ့် သူ့ကိုအသိမပေးဘဲ မန္တလေးကို ထွက်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ကိုသိလျက်နဲ့ ငြိမ့်အခုလိုလုပ်သွားတာကတော့ သူ့ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာ အမှန်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၄)

“ငါ မအားဘူး မခ”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ငြင်းဆိုပြီး မောင်းထုတ်ပေမယ့် နှင်းမခ ထွက်မသွားသေးဘဲ အနားမှာ ပေရပ်နေတုန်းဖြစ်သည်။

“ကိုကိုကလည်း တစ်ခါတလေလေး တောင်းဆိုမိတာကို နော် လိုက်ပို့ပေးပါ ကိုကိုရယ်”

ငိုမဲ့မဲ့အသံလေးနှင့် ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ ပြောလာပေမယ့် မဟော် ရင်ထဲမှာ သနားစိတ်တို့ တစ်စက်လေးတောင် ဖြစ်မလာပါ။

“ငါ မအားလို့မအားဘူးပြောပြီးပြီ၊ လိုက်နှောင့်ယှက်မနေနဲ့ မခ၊ ကဲ သွားပါတော့၊ နင့်အစ်ကို မိုးကျော်ကို ခေါ်သွားစမ်းပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် နံရံမှာထောင်ထားသည့် ဂစ်တာကိုဆွဲ

“မောင်”

“ပြော”

“စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင်”

“စိတ်ဆိုးတာက ပြီးသွားပြီ၊ အခု မင်းက ငါ့ရင်ထဲမှာကို မရှိတော့တာ”

အပြတ်ကို ပြောပစ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းတောင်းပန်စကား တွေဆိုလာသော ငြိမ့်အသံကို ကြားရပြန်၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မောင်ရယ်၊ ငြိမ့် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အခုသွားတာက သူငယ်ချင်းတွေက လက်မှတ်ဝယ်ပြီး နေလို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ကိုယ့်စကားကို နားထောင်သင့်တယ်၊ နားမထောင်ဘူး၊ အလေးမထားဘူးဆိုတော့လည်း လမ်းခွဲကြရုံပေါ့ ကွာ”

“ဟင် ဘာရယ် မောင်၊ လမ်းခွဲကြမယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဒါ အကောင်းဆုံးပဲလေ၊ အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင် မင်းကို ကိုယ် တော်တော်စိတ်ကုန်နေတာ ကြားပြီ ငြိမ့်”

“ဘာပြောတယ် မင်းမဟာ”

ချစ်သက်ငြိမ့်လေသံက မာတင်းသွားခဲ့တာ မခံချင်စိတ် မာနကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ မင်းမဟာ နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီးလိုက်တာ ကိုလည်း သူမ မြင်တွေ့နိုင်မှာမဟုတ်ပါ။

“ပြောစမ်းပါ မင်းမဟာ၊ ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

မောင်တွေ့ဘာတွေ ပျောက်ကုန်ကာ နာမည်တွေခေါ်ပြီး တောင် ပြောလာသည်ဆိုမှတော့ အခြေအနေက တင်းမာသွားပြီဟု သူသိသည်။ ဒါလည်း ကောင်းပါသည်။ တကယ်ဆို လမ်းခွဲပြတ်စဲ သင့်နေတာ နှစ်ဦးကြားမှာ ကြာခဲ့ပြီ။

“မင်းကြားပြီးပြီပဲ ငြိမ့်၊ ကိုယ် ထပ်ပြောရဦးမှာလား”

“ကောင်းပြီ မင်းမဟာ၊ ချစ်သက်ငြိမ့်ဘဝမှာ ဘယ်ရည်းစားကမှ အရင်ဆုံးဖြတ်တာ မလိုချင်ဘူး၊ လမ်းခွဲစတမ်းဆိုရင် ကျွန်မက အရင်ဆုံး လမ်းခွဲပြတ်စဲချင်တာ”

မခံချင်စိတ်နှင့် ချစ်သက်ငြိမ့် မာနထောင်ပြနေသည်။ ငွေကြေးခနရော ရုပ်ရည်အလှအပမာနတွေပါ အမြင့်ဆုံးမှာရှိသည့် ချစ်သက်ငြိမ့် ခုလောက်ဆို အသားတွေတုန်အောင် ဒေါသထွက်နေမှာ သူသိပါသည်။

“ကောင်းပြီ ငြိမ့်၊ မင်းကျေနပ်သလို မင်းက လမ်းခွဲပြတ်

စဲတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ၊ ကိုယ် ကျေနပ်တယ်”

“ကျေနပ်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ရှင်က အနိုင်ပိုင်သွားတာပဲ၊

ကျေနပ်မှာပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ မကျေနပ်ဘူး”

“မင်းကျေနပ်အောင် ကိုယ့်ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ အားလုံးသိ

အောင် မင်းက ကိုယ့်ကိုဖြတ်သွားတယ်ဆိုပြီး လိုက်ကြော်ငြာပေးရမှာ လား၊ ချစ်သက်ငြိမ့်”

“တောက်၊ တော်တော့ မင်းမဟာ”

တော်တော့ဆိုကာ တက်တစ်ချက်ခေါက်ပြောပေမယ့် ဖုန်းက မချသေး။

“မင်းမဟာရဲ့သမိုင်းမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ အောက်ကျမခံခဲ့ဖူးဘူး ချစ်သက်ငြိမ့်၊ ဘယ်ရည်းစားကိုမှလည်း အမှန်းအငြိုးတွေနဲ့ လမ်းမခွဲခဲ့ဖူးပါဘူး။ မင်း ဆန္ဒရှိရင် မိတ်ဆွေအဖြစ် အမြဲတမ်းအသင့်ပါကဲ ဘိုင့်”

ပြောပြီး ဖုန်းကိုပါ တစ်ခါတည်းပိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ချစ်သက်ငြိမ့် ဘယ်လောက်ထိ ဒေါကန်ကျန်ခဲ့မည် မသိပါ။

ချစ်သူရည်းစားတွေ အများကြီး ထားခဲ့ဖူးသည်။ ချစ်သက်ငြိမ့်နှင့်မှ အတော်ကို စိတ်ပျက်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

အခုတော့ ဇာတ်လမ်းက ပြီးပြတ်သွားခဲ့ပြီ။

“ကိုကိုကောင်မလေးနဲ့ ပြဿနာတက်နေတာလား”

နှင်းမေအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့ ကောင်မလေး ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရပ်နားထောင်နေသည် မသိ။

“နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါဖုန်းပြောနေတာကို ခိုးနားထောင်နေတာပေါ့လေ”

“အဲမယ် ခိုးနားထောင်စရာလား။ အခန်းအပြင်မှာရပ်နေရင် အလိုလိုကြားနေရတာပါနော်၊ အဲဒါ ချစ်သက်ငြိမ့်ဆိုတဲ့ ကိုကိုကောင်မလေးမဟုတ်လား”

“စစ်စုမနေနဲ့၊ သွားတော့၊ ဒါ ငါ့ကိစ္စ”

ပြောပြီး ဂစ်တာကိုကောက်ယူကာ သူ လက်ကွက်စမ်းနေတော့ နှင်းမေ မကျေမနပ် နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ထွက်သွားခဲ့၏။

ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းလည်း မသိပါ။ သူ ဘယ်လောက်ပြောပြော မနာတတ်သောကောင်မလေးက ဒေါ်မိုးမြင့်စံရဲ့ သမီးငယ်မို့ သူ အရောမဝင်ဘဲနေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးကတော့ သူ့ကိုပဲ ခင်မင်နေသည်။ ဒါကို ဒေါ်မိုးမြင့်စံက ဘာမှမပြောပေမယ့် မိုးကျော်ကတော့ ကျေနပ်ပုံမရပါ။

သူ့ညီမနှင့် သူ ပတ်သက် စကားပြောတာမျိုးတောင် အလိုရှိပုံမရပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဘက်က အရွဲ့တိုက်ကာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ စကားပြောဖြစ်၏။

ထိုထက်တော့ မပိုခဲ့တာ သေချာသည်။

မောင်နှမတွေဆိုပေမယ့် သွေးက သိပ်ဝေးလွန်းတာကိုလည်း သူနားလည်သည်။ ကိုယ့်ထက် လေးငါးနှစ်လောက်ငယ်သော နှင်းမေကိုလည်း ညီမလေးလိုပဲ စိတ်က သဘောထားသည်။

ကလေးဆန်စွာ ခင်မင်စရာကောင်းတာမှန်ပေမယ့် သူ့အမေအစ်ကိုတွေနဲ့ ကိုယ်က ဘယ်လိုမှသဟဇာတမဖြစ်လေတော့ - ဝေးဝေးနေတာပဲ ကောင်းပါသည်။

“ငါမှ နားမထောင်ဖူးတာ၊ ဟိုမှာ သီချင်းနားမထောင်သလောက်ပါပဲ”

“ဟင် မမကလည်း ညွှန်လိုက်တာ”

မိညို နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ဝေဖန်သည်။ မိညိုကို အဖြစ်မမြင်ရက်ပါ။ သူမအဖြစ်က မိညိုပြောမည်ဆိုလည်း ပြောလောက်သည်။

ပြင်ဦးလွင်မှာနေစဉ်တုန်းက ကျောင်းစာနှင့်ပဲ အချိန်ကုန်ရတာမို့ တီဗွီကိုတောင် သိပ်ကြည့်ခွင့်ရခဲ့တာမဟုတ်ပါ။ သီချင်းတွေဆိုလျှင် ပိုလို့ဝေးသည်။

“အပျော်အပါးတွေ အာရုံမလွင့်နဲ့၊ စာပဲ ကြိုးစား”

ဦးလေးထွဋ်တင်က စည်းကမ်းတင်းကျပ်စွာ အုပ်ချုပ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း တော်ဝင် မွန်းကျပ်ခဲ့ရတာ အမှန်ဖြစ်သည်။

အခုတော့ အန်တီဆင့်ဆီ ရောက်ခဲ့ပြီ။ အန်တီဆင့်အိမ်က အိမ်ဖော်မလေး မိညိုကတောင် တော်ဝင်ကို ညွှန်လိုက်တာတဲ့။

“နေပါဦး မိညို။ စောစောက နင်ညည်းနေတဲ့ သီချင်းအဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

“ဪ ချည်းစားထားတာ မကောင်းဘူး၊ သောကမီးလိုပဲ ပူလောင်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ရည်းစား၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာလဲ”

“ဟင် မမကလည်း ရည်းစားဆိုတာ အဲ ချစ်သူတွေပေါ့။

အခန်း (၅)

ရည်းစားထားတာ အပိုတွေပါ *** သောကမီးကို ဝယ်သလိုပါ။

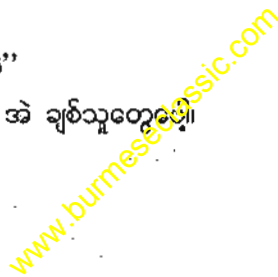
မိညိုသီချင်းလေးညည်းကာ အိမ်အလုပ်တွေလုပ်နေတာကို ငေးကြည့်ရင်း တော်ဝင် မျက်မှောင်လေးကုတ်သွားသည်။

“မိညို အဲဒါ သီချင်းလား”

တော်ဝင်မေးတော့ မိညို အူတူတူလှည့်ကြည့်ရင်း ခေါင်းလေးညှိတ်ပြန်၏။

“မသိပါဘူး၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးလို့မေးတာ”

“ဟင် မမကလည်း ဒီသီချင်းတောင် မကြားဖူးဘူးလား စုံတွဲသီချင်းလေ မမရဲ့ သိပ်နားထောင်လို့ကောင်းတာ”

အဲ ဟိုလေ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးချစ်ကြတာကို ပြောတာ
မိညိုရှင်းပြတာတွေလည်း တော်ဝင်နားမလည်ပါ။ မိညို
ကလည်း နားလည်အောင်ရှင်းပြဖို့ ခက်နေ၏။ တကယ်ဆို မိညိုက
မမထက် အသက်သုံးနှစ်လောက်ငယ်သည်။

မမလို အတန်းပညာလည်း တတ်တာမဟုတ်ပါ။ မူလတန်း
ကျောင်းမှာပဲ မိညို ကျောင်းကထွက်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

“မိညို ရှင်းပြတတ်ပါဘူး။ မမက မိညိုထက်တောင်
ပညာတတ်တာကို။ မမက ဆယ်တန်းဖြေထားတယ်ဆို”

“အင်း ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အတန်းပညာနဲ့ အတွေ့အကြုံ
ဗဟုသုတက မဆိုင်ဘူး မိညိုရဲ့”

“ဘယ်လို မဆိုင်တာလဲဟင် မမ”

ဒီတစ်ခါတော့ မိညို သူ့ကိုမေးလာသည်။ တော်ဝင် သိထား
သလောက်နှင့်ပဲ မိညိုကိုရှင်းပြရပြန်သည်။

“ငါက ပြင်ဦးလွင်မှာ ခြံထဲကခြံပြင်တောင် ထွက်ရတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မထိတွေ့ဖူးဘူး။ ဗဟုသုတမရှိ
ခဲ့ဘူး။ ဦးလေးထွဋ်တင်တို့အရိပ်အောက်မှာပဲ နေခဲ့ရတာလေ။ အ
ရန်ကုန်မှာနေပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ အန်တီဆင့်ခေါ်လာခဲ့တာ”

“မေမေဆင့် ပြောပါတယ်။ မမတော်ဝင်သူကို မမြင်ဖူးဆင်
ကတည်းက မိညိုတွေ့ချင်နေတာ။ မမက မိညိုစိတ်ကူးနဲ့ မြင်ထား
တာထက်တောင် လှသေးတယ်”

“မိညိုက ဘာစားချင်လို့ မြှောက်နေတာလဲ”

“မြှောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ တကယ်ပြောတာပါ။
မမက လှတယ်။ အသားလေးတွေက ဝင်းဝါနေတာပဲ။ ဆံပင်ကြီးက
ထည်း နက်မှောင်နေတယ်။ မမ ပျက်နာလေးက ဘာမှမလိမ့်ဘဲ
နဲ့တောင် လှနေတာ”

မိညိုခိုးကူးနေသောစကားသံတွေကို ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်လည်း
ကြားနေခဲ့ပါသည်။

မိညိုပြောသလို တော်ဝင်သူလေးက အမည်နှင့်လိုက်ဖက်
အောင် ချောမောလှပသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမလေးခမျာ ပတ်ဝန်းကျင်
နှင့်ပတ်သက်သည့် အတွေ့အကြုံ ဘာမှမရှိပါ။

ဦးထွဋ်တင်တို့အရိပ်အောက်မှာ ဘာဗဟုသုတမှမရှိဘဲ ရှင်
သန်ကြီးမြင်းခဲ့ရသည့်ဘဝလေးက ဆိုးလွန်းသည်။

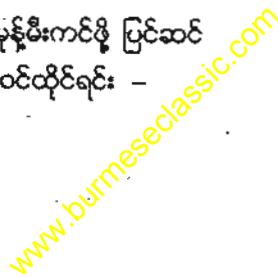
“ဟင် မေမေဆင့် နီးပြီလား။ ကော်ဖီသောက်မှာလားဟင်”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် စားသောက်ခန်းထဲဝင်လာတော့ မိညို စကား
ပြတ်ကာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“အေး ကော်ဖီပဲသောက်မယ်။ ပေါင်မုန့်လေး ပီးကင်လိုက်
နိညို”

မိညို ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ ပေါင်မုန့်မီးကင်ဖို့ ပြင်ဆင်
သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်က တော်ဝင်နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း -

“သမီး အစောကြီးနိုးနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဆင့်၊ မျက်လုံးတွေက အကျင့်ပါနေပြီလေ၊ ဟိုမှာဆို အစောကြီးထတတ်တာကိုး”

“အင်း အန်တီဆင့်ကို ပြောပါဦး၊ သမီး ကိုထွဋ်တင်တို့တိုင်းမှာ နေထိုင်ရှင်သန်ရတဲ့ဘဝကို အန်တီဆင့်သိချင်တာ”

တော်ဝင် ပင့်သက်လေးရှိုက်ကာ ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးသည်။ ပြီးမှ သူမ ရှင်သန်ခဲ့ရသော ဘဝလေးကိုပြောပြသည်။

“အန်တီဆင့် သိထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ဦးလေးထွဋ်က သမီးကို ဖေဖေ၊မေမေတို့ရှိစဉ်ကလိုပဲ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ခြံထဲကအပြင်တောင် ထွက်ခွင့်မပြုခဲ့ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ ထွက်စရာကိစ္စရှိရင်တောင် ဦးလေးထွဋ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါ်လေးသီရိဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာ၊ အများအားဖြင့်တော့ စာသင်ကျောင်းနဲ့ အိမ်မှာပဲ တော်ဝင် အချိန်တွေကုန်ဆုံးခဲ့တာလေ”

“အင်း ဒါကြောင့် သမီးလေးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြောက်ရွံ့တဲ့စိတ်တွေ ကြီးစိုးနေတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီဆင့်ကတော့ သမီးဘဝလေးကို ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ထိတွေ့ ကျွမ်းဝင်စေချင်တယ်၊ ဒါမှ သမီးမှာ ဗဟုသုတနဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ရင့်ကျက်လာမှာပေါ့”

“သမီး အန်တီဆင့်စီမံတဲ့အတိုင်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ ဒါကြောင့်ပါပဲ”

တော်ဝင်က အားကိုးသလိုပြောတော့ အန်တီဆင့် ခေါင်းထညိတ်ညိတ်နှင့်ပြုံးကာ တော်ဝင်ပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

“သမီးကို အန်တီဆင့်က သမီးရင်းလို ချစ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဘာတယ်ဆို အန်တီဆင့်နဲ့ သမီးမေမေက ညီအစ်မအရင်းချာတွေလေ၊ ထွဋ်တင်ဆိုတာက သမီးဖေဖေနဲ့ ညီအစ်ကိုတော်ပေမယ့် သွေးဆေးလွန်းပါတယ်၊ သူတို့ ဘာကြောင့် သမီးကို အန်တီဆင့်နဲ့ မလိုက်အချင်တာလဲဆိုတာ အန်တီဆင့်သိတာပေါ့”

“ဘာလို့လဲ အန်တီဆင့်”

စိတ်ဝင်စားသလို မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းကာမေးလာသည့် တော်ဝင်သူကို ကြည့်ကာ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် ပင့်သက်လေးချစ်မိ၏။ တကယ့်ကို ရိုးအေးနဲ့အလွန်းသည့် ကလေးမလေးပါလား။ သူမပိုင်ဆိုင်ရမည့်အမွေဥစ္စာတွေကြောင့် ဦးထွဋ်တင်တို့ အပိုင်ချုပ်ကိုင်ထားတာ မသိရှာ။

“ကဲပါ သမီးရယ် နောက်တော့ သမီးသိလာမှာပေါ့ကွယ်၊ အခုတော့ ဘာမှမသိချင်ပါနဲ့တော့၊ သမီးကို အန်တီဆင့် ကျောင်းဘက်ဖို့ သင်တန်းတွေတက်ဖို့ စီမံပေးမယ်”

“သင်တန်းတွေ၊ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့၊ အတန်းပညာက အရေးကြီးသလို သမီးတတ်ထားသင့်တဲ့ ပညာတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတို့၊ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာစကားပြောသင်တန်းတို့ပေါ့ကွယ်”

တော်ဝင် ခေါင်းလေးညိတ်ရှာသည်။

သူမအတွက်တော့ ရင်ဆိုင်ရမည့် အတွေ့အကြုံအသစ်တွေ

အတွက် အံ့ဩနေမှာ သေချာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တူမလေးအနာဂတ်အတွက်တော့ ဒေါ်ခင်ခင်
ဆင့်စိတ်ထဲမှာ စိမ့်ကိန်းတွေချမှတ်ပြီးနေသည်။

ဒါကလည်း တော်ဝင်သူလေးအတွက်ပဲဟု။

အခန်း (၆)

“ကိုကို”

ခေါ်သံက ချဲ့ချဲ့ပျစ်ပျစ်အသံဖြစ်သည်။ နား အနားက ကပ်
ငြိုးထွက်လာတာမို့လည်း မဟာ တွန့်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားခဲ့၏။

လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ဟန်းဖုန်းလေးဆီက အကြည့်
တွေ နှင်းမခဆီ ရောက်သွားခဲ့၏။ ထိုအခါ နီရဲနေသော နှုတ်ခမ်းလွှာ
လေးတွေကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရတာမို့ ကမန်းကတန်း ခေါင်းကို
နောက်ဆုတ်ရှောင်မိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟာ အလန့်တကြား”

“ဟင် အဲဒီလောက်အထိတောင် မမ, ရုပ်က ဆိုးနေလို့လား”

မျက်ခုံးလေးတွန့်၊ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာပြောပုံက မူနဲ့နေ

သည်။ ဒီကောင်မလေးရုပ်ရှည်လေးက ရှင်းသန့်ချောမောပေမယ့် ဟန်မူရာ ပိုလွန်းနေတာ သူကြည့်လို့မရတာ အမှန်။

“ရုပ်ဆိုးတာမဟုတ်ဘူး၊ အကျည်းတန်တာ”

စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာ သူပြောဖြစ်လိုက်မိတော့ နှင်းမခ မျက် ရည်လေးတွေချက်ချင်းဝဲလာကာ -

“တိုကိုက မခ၊ဆိုရင် ရက်ရက်စက်စက် ပြောတယ်၊ မခ အရမ်းဝမ်းနည်းတာပဲ၊ သီလား”

“ပြဿနာပဲဟာ၊ ဒီမှာ ဖုန်းခေါ်မရလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ နှင်က တစ်မှောင့်”

မဟော် စိတ်ပျက်သလိုပြောတော့ မခ မျက်တောင်လေး တွေပုတ်ခတ်ပြီး ဝဲတက်နေသောမျက်ရည်တွေကို သိမ်းဆည်းသည်။

“ကိုကို ဖုန်းဆက်မလို့လား၊ ဆက်လေး မခ ပြီးတဲ့အထိ စောင့်ပေးမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့ စောင့်မှာလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲပြော”

“ကိုကို ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဘူး မဟုတ်လား၊ မခ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်မွေးနေ့ပွဲ သွားချင်လို့”

“နင့်ဘာသာ သွားပါ၊ ငါ မလိုက်ချင်ဘူး”

“လိုက်ခဲ့ပါ ကိုကိုရယ်၊ မခ၊သူငယ်ချင်းတွေက ကိုကိုကို အပါခေါ်ခဲ့ပါလို့ ပြောထားလို့”

“ဘာရယ်၊ နင့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဆိုင်ပေမယ့် သူတို့တွေက ကိုကိုကို သိကြတယ်လေ၊ အိမ်ကို လိုက်လာဖူးကြတာကိုး”

မခနှင့်အတူ အိမ်ကိုလိုက်လာဖူးသော သူငယ်ချင်းတွေရှိဖူး ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ယောက်မှ မသိ။ မရင်းနှီးပါ။ မဆီမဆိုင် မခကခေါ်နေတာကို လိုက်ပို့ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားပါ။

“ဆောရီးပဲ၊ ငါက ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မပတ်သက်ချင် တော့ဘူး၊ ငါ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေချင်လို့ အပြင်မထွက် တာ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဟို မနေ့က ကိုကိုနဲ့ငြိမ့်ဆိုတဲ့ မမ ပြဿနာတွေတက်လို့ ကိုကို စိတ်ညစ်နေတာလား”

“နားစမ်းပါ၊ ဘာကိုစိတ်ညစ်ရမှာလဲ၊ ပြတ်ချင်နေတာ ကြာ ပြီး စာရင်းရှင်းသွားတာ ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်”

ရင်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း သူပြောတော့ နှင်းမခမျက်နှာလေး ဝင်းပကြည်လင်သွားတာ သိသာလွန်းသည်။

အညှီရောင်ဆံပင်တိုတိုအခွေအလိပ်ကလေးတွေနှင့် မျက်နှာ လေးကို မှုန်မှုန်လေးခြယ်သထားသော နှင်းမခ၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး တွေကိုတော့ ပန်းဆီရောင်လေးတင်ထားသည်။

ဝတ်ထားတာ ဂါဝန်လေးကလည်း ပန်းနုရောင်မို့ နုနုဖပ် ဖပ်ကလေး လှပနေခဲ့သည်။

“ကိုကိုက ရည်းစားတွေအများကြီးထားပြီး အလွယ်တကူ

ပြတ်တောက်နိုင်တယ်နော်၊ ဘာလို့လဲဟင်”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်ထဲမှာ မရှိလို့ ရှင်းပြီလား”

“ဟင် ဒါဆို ကိုကိုချစ်တဲ့မိန်းကလေး မရှိသေးဘူး၊ မကြုံဖူးသေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား ကိုကို”

“ဟာ စကားများလိုက်တာ သာလိက္ခာရယ်”

“ကိုကိုကလည်း ကိုယ့်ညီမလေးက သိချင်လို့မေးတာကို ဘာလို့ ဒေါသတွေထွက်နေတာလဲဟင်”

မျက်နှာလေးညှိုးကျကာ တောင်းပန်သလိုလေးပြောတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ သနားသွားမိသည်။ ကိုယ် ဘယ်လောက်ပဲသူ့အဖေ အောင်ပြောပြော အခင်အမင်မပျက် လာခေါ်တတ်သော နှင်းမခေကို တော့ သူ ခင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံရဲ့သမီး မိုးကျော်ရဲ့ညီမဆိုသော အသိ စိတ်ထဲရှိနေတာမို့ နှစ်နှစ်ကာကာ ခင်မင်လို့မရတာ အမှန်။

“မခ နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အသံမာမာနှင့်အတူ အခန်းထဲကထွက်လာသော မိုးကျော် မျက်နှာကြီးကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ မဟော်လည်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“စကားပြောနေတာလေ ကိုမိုးရဲ့”

နှင်းမခက မိုးကျော်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြောသည်။ အစ်ကို ရှင်းချာပေမယ့် မိုးကျော်ကို မခက သိပ်ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိပုံမရာ မိုးကျော်ကလည်း အစ်ကိုဆိုသောပါဝါနှင့် ဖိနှိပ်ချင်သည်။

အခုလည်း သူ့နဲ့စကားပြောနေတာကိုပဲ မကျေမနပ်သလို မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်နေတော့ မဟော် ဂရုမစိုက်သလို ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ရင်း -

“ကဲ မခ နင်လစ်တော့ ဒီနေ့ ငါ့ဘာသာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေချင်တယ်၊ ကျက်သရေမကံလာမရှိတဲ့မျက်နှာတွေ မမြင်ချင်ဘူး”

“မင်း ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ မဟော်”

“ငါ့ဘာသာ ပြောချင်တဲ့သူပြောတယ်၊ မင်း ဘာလုပ်ချင် သလဲ”

တမင်ပဲ လူမိုက်စကားဆိုပစ်လိုက်တော့ မိုးကျော်မျက်နှာ ကြီးနီရဲသွားကာ အံ့ကိုကြိတ် လက်သီးဆုပ်သည်။

“မာန်ဖိပြမနေနဲ့ မိုးကျော်၊ လက်ရုန်းချင်းယှဉ်ချင်တယ်ဆို အည်း ငါ့ဘက်က အသင့်ပဲနော်”

“မဟော် ငါ မင်းလို လူမိုက်မဟုတ်ဘူး”

“မိုက်တာနဲ့ သတ္တိကိုမခွဲခြားတတ်ဘဲ လာမပြောနဲ့ မိုးကျော်၊ မင်းပဲ အခုမိုက်မပြီး အွယ်ထုတ်ပြနေတာ”

“တော် တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ်၊ မခ တောင်းပန်ပါတယ်”

အခြေအနေတွေ တင်းမာမလာခင် နှင်းမခက သူ့လက် မောင်းကိုလှမ်းကိုင်ပြီး တားမြစ်သည်။ သူ နှင်းမခလက်တွေကို ဖတ် ခနဲ ပုတ်ချရင်း -

“ဒီမှာ မခ နင်နဲ့ငါ ဘာမှမတော်ဘူးနော်၊ ဒီတော့ ဘာမှ

ပတ်သက်အကူညီတောင်းစရာလည်း မလိုဘူး၊ ဟိုမှာ နှင်အစ်ကို ရှိ တယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် စားပွဲပေါ်ကသတင်းစာကို ကောက်ယူပြီး မဟော်ထွက်သွားသည်။

မခ မျက်နှာလေးညိုကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မိုးကျော်ကတော့ ဒေါသတွေတလိပ်လိပ်တက်နေသော မျက်နှာကြီးက ပြေလျော့မသွား ခဲ့ဘဲ

“တောက် နှင် ဘာလို့ ဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်ချင်နေတာလဲ မခ”

မဟော်မရှိတော့မှဘဲ ရင်ထဲကဒေါသတွေကို မိုးကျော် ပေါက် ကွဲမိတော့သည်။

“ကိုမိုး ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မခနဲ့ ကိုကိုတို့ စကား ပြောနေကြတာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ ကိုမိုးရောက်လာမှ”

“ဘာ၊ ငါရောက်လာမှဆိုတော့ ငါကပဲ ပြဿနာရှာနေတဲ့ သဘောလား၊ နှင် ဒီကောင်နဲ့ ရှင်းရှင်းနေစမ်းပါ၊ တကယ်ရိုင်းတဲ့ ကောင်”

“ကိုမိုးကရော ဘာလို့ ကိုကိုကို မကောင်းမြင်နေတာလဲ”

“ငါ မကောင်းမြင်တာလား ဒီကောင်က ငါတို့တစ်မိသားစု လုံးကို တမင်မကောင်းမြင်နေတာ၊ အဲဒီကောင်ကိုမှ နှင်က ခေါင်း ငုံ့တိုးဝင်နေတာ ငါလုံးဝသည်းမခံဘူးနော် မခ၊ နောက်ဆိုရင် နှင်

ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

မခ မျက်နှာလေး တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘာမှ ခွန်းတုံ့မ ပြန်ဘဲ မိုးကျော်ရှေ့က လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“တောက်”

မိုးကျော်တစ်ယောက်တည်း ဒေါသတွေ အညွန့်မကျိုးနိုင် ဘဲ ကျန်ခဲ့ရပြန်သည်။ တကယ်ရိုင်းတဲ့ မင်းမဟော်။

မခကလည်း ဒီကောင်ကိုမှ အောက်ကျိုးပေါင်းသင်းနေခဲ့ တာကို ခံရခက်လွန်းသည်။ တကယ်ဆို မဟော်ဆိုသည်ကောင်က ရည်းစားတွေထည်လဲတဲ့ကာ ရှုပ်ပွေတတ်လွန်းသည်ကောင်။

ဒါကိုသိလျက်နဲ့ မခ ပတ်သက်ချင်နေတာ အန္တရာယ်များ လွန်းသည်။

ဒီကောင်မလေးလုပ်နေတာ မဟုတ်သေး။ ကိုယ်ကတော့ ညီမလေးမို့ မထိရက် မရိုက်ရက်ဘဲနေတာကို သူက မလေးမစားချင် ပါ။

အမေ့ကိုတော့ ပြောပြတိုင်ထားဦးမှ။

အခန်း (၇)

“ပျင်းလိုက်တာကွာ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

မဟော်နှုတ်က ထုတ်ဖော်ညည်းညူမိတော့ အာကာ လက်ထဲကဂစ်တာကို အသာချွဲပြီး လှမ်းကြည့်သည်။

သုံးယောက်သား ဝဏ္ဏအိမ်မှာပဲ မနက်ကတည်းက ရောက်နေကြတာဖြစ်၏။ ဝဏ္ဏမိတတွေလည်း မရှိတော့ ခြံထဲမှာ ကောဇောကြီးခင်းပြီး ဂစ်တာတီးကြသည်။

အိမ်ဖော်ဒေါ်စိန်စိန်စဉ်ပေးသော အစားအသောက်တွေကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး စားကြသည်။

ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေပြောရတာလည်း ပျားပြီ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းတွေဆိုရတာလည်း ပျင်းလာပြီ။

“မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ မဟော်ရာ”

“တစ်ခုခုပေါ့ကွာ၊ ထိုင်နေရတာ ပျင်းလာပြီ”

“ဒါဆို ဘောလုံးကန်ကြမလား”

ဝဏ္ဏကပြောတော့ မဟော်ရာ အာကာပါ သဟောတူ သက်ခံကြသည်။

“ကောင်းတာပေါ့၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေးဖြစ်သွားမှ သွေးပူ သွားမှာ၊ ကန်ကြမယ်”

“သုံးယောက်တည်းဆိုတော့ ဘယ်လိုကန်မှာလဲ၊ လေးယောက်လောက်မှ အဆင်ပြေမှာ”

“အပျော်ပဲ အာကာရာ၊ အဆင်ပြေသလို ကန်မှာပေါ့၊ ကန်ခွဲက အဓိကပဲလေ”

ပြောပြောဆိုဆို ဝဏ္ဏကထွက်သွားသည်။ မဟော်နှင့် အာကာ ဘောင်းဘီရှည်တွေလိပ်တင်နေတုန်းမှာပဲ ဘောလုံးတစ်လုံးနှင့် ဝဏ္ဏပြန်ရောက်လာသည်။

“မင်းတို့ အဝတ်အစားတွေ လဲချင်လဲကြလေ၊ ဝိုဝတ်စုံတွေ ခို့တယ်”

“ရတယ်၊ မလိုဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ကန်မယ်”

ပြောရင်း မဟော်က ခြံထဲမှာတွေ့သော အုတ်နီခဲတစ်လုံးကို ခြက်ခင်းအစပ်မှာ ထောင်သည်။

“တိုင်ထိရိုးပေါ့ကွာ၊ သုံးယောက်စလုံး ဘောလုံးလုကန်ပြီး”

ရိုးသွင်းနိုင်တဲ့သူနိုင်တယ်”

“ရှုံးတဲ့နှစ်ယောက်က မနက်ဖြန် တစ်ဝိုင်းရှင်းကြေးနော်”

အားလုံး သဘောတူလက်ခံကာ ဘောလုံးလေးကို မြက်ခင်းပြင်မှာမြှောက်တင်ပြီး ပွဲကို စတင်လိုက်ကြသည်။ သုံးယောက်သား ဘောလုံးကိုဝိုင်းလှကန်ကြသည်။

တစ်ယောက်ခြေထောက်ထဲ ဘောလုံးပါသွားလျှင် ကျန်နှစ်ယောက်က ဝိုင်းလှပြီး ရိုးမသွင်းနိုင်အောင် တားကြသည်။

မိနစ်ပိုင်းမှာပဲ ချွေးတစ်ခွက်နှင့် သူတို့သုံးယောက်စလုံး သူနိုင်ကိုယ်နိုင် ကစားလို့ကောင်းနေခဲ့ကြ၏။

ခြံထဲမှာပဲ နေရတာ ဖျင်းစရာကောင်းလာတာမို့ တော်ဝင်ခြံပြင်လမ်းမပေါ် ထွက်ကာ လမ်းလျှောက်နေမိသည်။

တစ်ယောက်တည်းမို့ အဝေးကြီးလည်း မလျှောက်ရဲတဲ့ ကိုယ့်ခြံတံခါးရှေ့မှာပဲ ဘယ်ညာလျှောက်နေရင်း မျက်ဝန်းတွေက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဝှေ့ပဲ အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

တစ်ဖက်ခြံထဲကို မထင်မှတ်ဘဲ အကြည့်ရောက်မိတော့ မြင်ရသောမြင်ကွင်းတွေကြောင့် တော်ဝင် ငေးငေးလေးဖြစ်သွား၏။

ကလေးတွေလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ခြံထဲမှာ ဘောလုံးကန်နေကြသော လူရွယ်သုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှင်းဘောင်းဘီရှည်တွေကို ခူးအထက်ထိလိပ်တင်ကာ သုံးယောက် ဘောလုံးတစ်လုံးကို ဝိုင်းလှကန်နေကြသည်။

တော်ဝင်အတွက် အံ့ဩစရာကောင်းနေတာက သုံးယောက်စလုံးရဲ့ ဆံပင်အရောင်တွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က နီကြိုင်ကြိုင်အရောင်၊ တစ်ယောက်က ရွှေဝါရောင်နှင့် ကျန်တစ်ယောက်က အညိုရောင်ဆံပင်တွေထဲမှာ အဖြူလား၊ ရွှေရောင်လား မသိ၊ ဆောက်ထားသေးသည်။

ရန်ကုန်သားတွေပဲ ထင်သည်။ တခြားသူတွေအတွက် အထူးအဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် တော်ဝင်အတွက်တော့ အမြင်ဆန်းနေသည်။

တော်ဝင်မြင်တွေ့နေရတာ သူတို့ခြံတံခါးသံပန်းတွေကြားက မြင်ကွင်းကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲဖြစ်သည်။ အုတ်တံတိုင်းကြီးတွေ ကာရံထားသောနေရာရောက်လျှင် မမြင်ရတော့ပါ။

မြက်ခင်းမှာ ကစားနေကြသော သူတို့သုံးယောက် ခြံတံခါးမြင်ကွင်းထဲ ရောက်လာမှပဲ တော်ဝင် မြင်တွေ့ရသည်။

ပျောက်သွားလိုက်၊ ပေါ်လာလိုက် သူတို့သုံးယောက်ကို ဆက်ဝင် ငေးငေးလေးပဲ ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပဲ တော်ဝင်မျှော်လင့်မထားသောအခြေအနေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်ထွက်လာသော ဘောလုံးက တော်ဝင်များနာဆီကို တည့်မတ်စွာ ဝင်လာ၏။ တော်ဝင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ကာ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ခေါင်းကိုငုံထားလိုက်သည်။

“ဘုတ်”

“အမေ”

ဘောလုံးက တော်ဝင်နဖူးတည့်တည့်ကို ထိမှန်သည်။ ကော်ဘောလုံးလေးမို့ သိပ်မနာကျင်လှပေမယ့် ကြောက်စိတ်တွေနှင့် တော်ဝင် ရင်တွေတုန်ယင်သွားကာ မူးမိုက်သွားခဲ့တာတော့ အမှန်။

နဖူးပေါ်က နာကျင်မှုထက် ရင်က တုန်ယင်မှုကြောင့် တော်ဝင် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်အသာဖိကာ ခြိတ်ခါးကိုကြည့်နေမိသည်။

ခြံထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းတွေနှင့် ထွက်လာသူက ရွှေဝါရောင်ဆံပင်တွေနှင့်လူရွယ်ပဲ ဖြစ်သည်။

တော်ဝင်ခြေရင်းမှာ ပြုတ်ကျနေသောဘောလုံးကို တစ်လှည့်၊ တော်ဝင်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ကာ သူ့ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ဆုတ်သွားတာ တအံ့တပဲ ဖြစ်သည်။ သူ တော်ဝင်အနားကို စက္ကန့်ပိုင်းလေးမှာပဲ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကိုယ်ကန်လိုက်တဲ့ဘောလုံး မင်းကို ထိသွားသေးသလားဟင်”

ဘောလုံးကို ပြန်ကောက်မယူဘဲ တော်ဝင်ကိုကြည့်ကာ မေးလာသောသူ့မျက်ဝန်းတွေကို တော်ဝင် ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲအောင်

ရင်တွေတုန်နေသည်။ နဖူးပိုင်းမွတ်နေသောမျက်နှာက ချွေးစလေးတွေ စိုနေသည်။

တကယ့်ကို နဖူးချောမောလိုက်တာဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက် ခြုံမိသည်။ ယောက်ျားလေးဟုတောင် ဆိုရခက်အောင် သူ့မျက်နှာက နဖူးအိညက်လွန်း၏။

မျက်ခုံးတွေက ထူပိုင်းနေတာမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ ထင်းနေအောင်ပေါ်လွင်ပြီး အချိုးကျနစွာထင်နေ၏။ တိုစိပ်စိပ်မျက်တောင်တွေကာရံထားသည့် မျက်ဝန်းတွေက ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းသော အင်အားတို့ ပါဝင်နေသည်။

“မင်းရင်ဘတ်ကို ထိသွားတာလားဟင်”

အခုချိန်အထိ တော်ဝင်လက်ကလေးက ရင်ဘတ်ကို ဖိထားဆဲမို့ သူမေးသည်။ တော်ဝင် မျက်နှာကလေး ရဲရဲနီသွားကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း -

“မ မဟုတ်ပါဘူး ဘောလုံးက နဖူးကိုလာမှန်သွားတာပါ”

သူ့မျက်ဝန်းတွေက တော်ဝင်နဖူးလေးဆီ ရောက်လာပြန်သည်။

“ဆောရီးကွာ၊ တော်တော်နီသွားတယ်၊ မင်း ခေါင်းတွေ ဘာတွေမူးသွားသေးလား”

တော်ဝင် ခေါင်းညှိတ်ပြီးမှ ခေါင်းကိုပြန်ခါယမ်းမိပြန်သည်။ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် နီးကပ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်

ရပ်နေရသည့်အဖြစ်က တော်ဝင်ကို ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်စေခေါ်
“ကိုယ် တကယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဟို ကိုယ် ဘာကူညီ
ရမလဲဟင်”

“အို ရ ရပါတယ်၊ ကျွန် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”
တော်ဝင်ငြင်းဆိုရင်း လှည့်ထွက်ဖို့အပြင်မှာ -

“နေ နေပါဦး”

“ရှင်”

“မင်းဘာမှမဖြစ်တာ သေချာတယ်ဆိုရင် ကိုယ်တစ်ခုမှ
ချင်လို့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ရဲရဲနီသောနဖူးပြင်လေးလိုပဲ သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲနေတာ
ရှက်စိတ်ကြောင့်ထင်ပါသည်။

သွေးကြောမျှင်စိမ်းစိမ်းလေးတွေ ထင်းနေအောင် နုညက်
သောပါးပြင်လေးတွေကိုကြည့်ကာ မဟော်ရင်ထဲ နွေးသွားခဲ့သည်
လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ မျက်နှာလေးက အပြစ်ဆိုစရာ မြူတစ်ဖွဲ့
တောင် မထင်ပါ။

ရှက်ရိပ်သန်းသောမျက်နှာလေးကို တစ်နေကုန်ထိုင်ကြည့်ခွင့်
ရရင်တောင် မဟော် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်ချင်မိသည်။

“မင်းနာမည်လေး သိချင်လို့”

“ရှင်”

“မင်းနာမည်လေး ကိုယ့်နာမည်က မဟော်၊ မင်းမဟော်တဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သွားပါရစေ၊ အန်တီဆင့်တွေ့သွားရင်
တစ်ချိုးထင်မှာ စိုးလို့ပါ”

“ဟာ ဟေ့ နေ နေပါဦး”

ကောင်မလေးပြန်တောင်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခြံတံခါးလေး
ခွဲခွဲပြီး ဝင်သွားသည်။

ခါးအထိရှည်သော ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေနှင့် ပြေပြစ်အချိုးကျန
သော အလှတွေကို သူ ငေးရင်းရပ်နေမိဆဲ -

သူမရဲ့ ချစ်စရာကောင်းသော ပုံရိပ်လေးကတော့ သူ့အာရုံ
ထဲက ဘယ်တော့မှ ကွယ်ပျောက်သွားမည်မဟုတ်တာ သေချာသည်။

လှသော၊ ချောသော မိန်းကလေးတွေအများကြီး သူ့ဆုံဖူး
ကြုံဖူးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ မတူတာတော့ သေချာ
သည်။

နူးညံ့စွာလှပချောမွေ့သလို၊ ရှက်တတ်သောမျက်ဝန်းနှင့်
အမှုအရာလေးတွေက ဟန်ဆောင်ခြင်ကင်းသည်။ နာမည်လေး မေးမိ
တာနဲ့ ရဲသွားသောပါးပြင်လေးတွေကို သူ ပြန်မြင်ယောင်နေမိတုန်း
နီသည်။

တကယ်ကို မြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။

မိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ဖို့ စိတ်ကုန်နေသော သူ့ကိုမှ
နတ်သိကြားတွေက ဆုံတွေ့အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်တာလား။

သေချာတယ် ကောင်မလေးရယ်။

မင်းနဲ့ထပ်ဆုံတွေ့ခွင့်ကို ကိုယ့်နှလုံးသားက တမ်းတမ်းတတ တောင်းဆိုနေတော့မှာ။

အခန်း (၈)

“မေမေ့သမီးကို မေမေပြောထားဦး၊ သား ဒီကောင်နဲ့ ငြိဿနာမဖြစ်ချင်ဘူးနော်”

မိုးကျော် မကျေနပ်နှင့် အသိပေးတိုင်နေတော့ ဒေါ်မိုးမြင့် ဝဲ နှုတ်ပိတ်ငြိမ်သက်နေမိခဲ။ နင်းမခကတော့ မိုးကျော်ကို အလိုမကျ သလို နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မျက်နှာလွှဲထားသည်။

“မဟော်ဆိုတဲ့ကောင်က သားတို့တစ်သားစုလုံးအပေါ် အမြဲ တမ်း အထင်သေးရှုတ်ချနေတဲ့ကောင်၊ မခ,အပေါ်မှာလည်း ဘယ် တော့မှ အကောင်မမြင်တဲ့ကောင်၊ ဒါကို မခ,က ခယနေတာ သား သည်းမခံနိုင်ဘူးနော်”

“ကဲပါ သားရယ် ဒေါသတွေ မထားပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စကို မေမေ

ရှင်းပြမယ်၊ ဟုတ်လား၊ သား အသေအချာနားထောင်”
ဒေါ်မိုးမြင့်စံပြောရင်း လေသံတိုးတိုးနှင့် မိုးကျော်ကိုရှင်းပြ
သည်။

“မဟော် ရိုင်းတာ မေမေသိတယ် သား၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ
တို့မှာက မပတ်သက်လို့မရဘူးလေကွယ်”

“ဒါကြောင့် အဖေ့ကို သားပြောနေတာပေါ့၊ မေမေယောက်ျား
ကို အပြတ်စီစဉ်ခိုင်းတော့များ ကြာရင် မလွယ်ဘူး၊ မဟော်နဲ့ သားတို့
ရသင့်တဲ့အမွေကို ရှင်းမှဖြစ်မယ်”

မိုးကျော်ကတော့ ရင်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်း ပြတ်သားစွာ
ပဲပြောနေသည်။ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ခေါင်းကိုခါယမ်း
သည်။

“သား ဘာမှ မသိပါဘူးကွယ်၊ မဟော်တို့အဖေက ဒီကိစ္စ
နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေကိုရှင်းပြထားပြီးပြီ သား”

“ဘာလဲ၊ ဘာကိုရှင်းပြတာလဲ အမေ”

“သားပြောသလို အမွေတွေကိုခွဲဝေမယ်ဆိုရင် မေမေတို့
ပိုင်ဆိုင်ခံစားရမယ့်အမွေက မဟော်ရမှာရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ
ရှိတယ်သား”

“ဟင် ဒါတော့ မတရားဘူးများ၊ မေမေကလည်း ဦးမင်းဖြူ
ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးမယားပဲများ၊ ဒီလောက်အထိ ကွာဟလွန်းတာ မ
ဖြစ်သင့်ဘူး”

မိုးကျော် မခံမရပ်နိုင်ဘဲ ပြောသည်။ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ သားဖြစ်
သူကို နားလည်စွာကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေသည်။

တကယ်ဆို သူမရင်ထဲမှာလည်း ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး
အကျင့်ခံစားခဲ့ရတာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ထိုကိစ္စကြီးက သူမ ဘယ်လိုမှ
မတတ်သာသော ကိစ္စကြီးဆိုတာလည်း နားလည်ခဲ့သည်။

“သား နားလည်အောင်ပြောရရင် မင်းမဟော်ရသင့်တဲ့
အမွေတွေကို မင်းမဟော်ရဲ့မိခင်က မသေခင်ကတည်းက ရှေ့နေကြီး
နဲ့ လွှဲပြောင်းပေးထားပြီးသားကွဲ့”

“ဘာရယ် မေမေ၊ မဟော်က လက်ရှိ တရားဝင်အမွေတွေ
ရပြီးသားပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သား၊ မင်းမဟော် အသက်နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်
ပြည့်တာနဲ့ လက်ရှိ အိမ်နဲ့ခြံတွေ၊ ဘိုးဘွားပိုင်အမွေတွေနဲ့ ဥစ္စာတွေ
အကုန် တစ်ဦးတည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာလေ”

“ဦးမင်းဖြူက ဒီကိစ္စကို လက်ခံသား မေမေ”

“သူ့ လက်မခံလို့ မရတဲ့ကိစ္စလေ၊ ပြောရရင် အခုလက် ရှိ
ပိုင်ဆိုင်မှုအမွေအားလုံးဟာ မင်းမဟော်ရဲ့မိခင်ဘက်က ပိုင်ဆိုင်ချမ်း
သာမှုတွေပဲလေ၊ ကိုမင်းဖြူဘက်က ချမ်းသာတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုမင်း
ဖြူဆိုတာ မဟော်ရဲ့မိခင်တွေပွဲရုံမှာ မန်နေဂျာပေါ့၊ သူ့ရဲ့ ရိုးသားကြီး
စားမှုကြောင့် မဟော်မိခင်နဲ့ပေးစားခဲ့တာ၊ မိဘတွေဆုံးပါးတော့ အမွေ
တွေကို မြေးဖြစ်တဲ့မဟော်ကို လွှဲပေးခဲ့တာပဲ သား”

“ဟာဗျာ၊ ဒါတော့ မေမေ နစ်နာလွန်းတယ်”

မိုးကျော် နာကျင်ခံရခက်စွာ ရေရွတ်သည်။ သူ့မျှော်လင့်ထားသည်က လက်ရှိပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မဟော်နှင့် သူ့မိခင် ခွဲဝေခံစားရမည်ဟု ထင်ထားခဲ့၏။ တစ်ဝက်မဟုတ်တောင် မေမေအတွက် သုံးပုံတစ်ပုံ၊ လေးပုံတစ်ပုံတော့ ရမည်ဟု ထင်ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

အခုတော့ ထင်ထားသမျှ လွဲနေပြီ။

“မေမေအတွက် ရမှာက မဟော်မိခင်ဆုံးပါးပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ဆက်ပြီးတိုးပွားလာတဲ့ လုပ်ငန်းက အမြတ်ငွေတွေပဲရှိတယ် သား၊ အဲဒါကိုပဲ ကိုဖြူနဲ့အမေ နစ်ဦးပိုင်ဆိုင်တာပါ”

အခုမှ မိုးကျော် အတိအကျသိလိုက်သည်။ ဘာမှ မက်လောက်စရာမရှိသော ငွေကလေးသာ ရရှိမည့်အဖြစ်ပါလား။

“မဖြစ်သင့်ဘူး မေမေရာ”

“မဖြစ်သင့်တာမှန်ပေမယ့် မေမေတို့ ဘယ်လိုမှ မထုတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲသားရယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေလည်း သည်းခံနေရတာပေါ့ကွယ်”

မိုးကျော် စိတ်ပျက်ညစ်ညူးသလို ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး ထွက်သွားခဲ့၏။ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ပင့်သက်ရှိက်ရင်း မိုးကျော်ကို ငေးကြည့်နေရာမှ တိတ်ဆိတ်နေသော သမီးနှင်းမခကိုလှည့်ကြည့်သည်။

တစ်ချိန်လုံး ဘာစကားမှမဆိုတဲ့ သူ့မတို့သားအမိနှစ်ယောက် ပြောနေတာတွေကိုပဲ နားထောင်နေသည့် သမီးလေးလည်း ကြား

ထိုက်ရသည့်စကားတွေအတွက် ခံစားစိတ်ဆင်းရဲသွားခဲ့ပြီလား မသိ။

“သမီး သမီးလေး စိတ်ညစ်သွားခဲ့ပြီလားဟင်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ မေမေ”

“ဪ စောစောက မေမေတို့ပြောနေတာတွေ သမီးကြားမှာပေါ့၊ မေမေတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ရပိုင်ခွင့်က ဘာမှမရှိဘူး သမီး”

နှင်းမခ ခေါင်းလေးခါယမ်းပြီး နွေးနွေးကလေးပြုံးသည်။

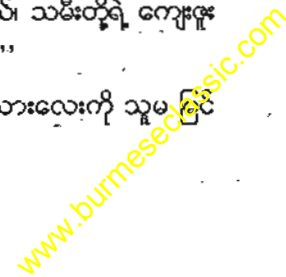
“ဟင်အင် သမီးအဲဒီအတွက် ဘာလို့စိတ်ညစ်ရမှာလဲ မေမေရယ်၊ ဒီအိမ် ဒီခြံကြီးနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက ကိုကိုမင်းမဟော်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေပဲလေ၊ သူနဲ့ထိုက်တန်လို့ ရတာပဲလေ၊ သမီး လက်ခံနားလည်ပြီးသားပါ”

နှင်းမခကတော့ ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်းပဲ ပြောမိသည်။ တကယ်လည်း အမွေဥစ္စာတွေကို မခ မမက်မောခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။

မေမေနဲ့ ကိုကိုမဟော်ရဲ့ဖခင်တို့က ဇနီးမောင်နှံတွေဆိုပေမယ့် မေမေရော အန်ကယ်ဦးမင်းဖြူပါ ငယ်ပေါင်းတွေမှ မဟုတ်ခဲ့ဘဲ၊ ပထမအိမ်ထောင်တွေ တိမ်းပါးပြီးမှ ပေါင်းဖက်ခဲ့ကြသူတွေဟု ခနားလည်သိထားသည်ပဲ။

“တကယ်ပြောတာ မေမေ၊ အန်ကယ်ဖြူကို သမီးချစ်ပါတယ်၊ ကိုကိုကိုလည်း သမီး သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ သမီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေအဖြစ် သမီး လက်ခံထားပြီးသားလေ”

သမီးလေးရဲ့ ဖြူစင်သောစိတ်နှလုံးသားလေးကို သူ့မမြင်

တွေ့နေခဲ့ရသည်။ သမီးလေးရင်ထဲမှာ ပထွေးဖြစ်သူနှင့် သားကိုယ် သံယောဇဉ်တွယ်နေတာတော့ သေချာ၏။

သမီးလေးသံယောဇဉ်တွယ်သလို မဟော်ဘက်က တူညီစွာတုံ့ပြန်မှုပေးလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။ အခုတော့ - မင်းမဟော်ရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေက သူမတို့သားအမိအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကင်းမဲ့လွန်းတာ သေချာ၏။

အထူးသဖြင့် သူမအပေါ် မိထွေးတစ်ယောက်ဟူသောအပြင် နှင့် အမြဲခက်ထန်စွာ ဆက်ဆံတတ်သည်။ သားဖြစ်သူ မိုးကျော်ကိုလည်း မဟော် မခင်တွယ်ပါ။ သမီးလေးကိုတော့ သူတို့သားအမိလောက်မဆိုးဟု ထင်သည်။

ဒါကလည်း သမီးလေးက အမြဲတမ်း သည်းခံအလျှော့ပေးတတ်သောစိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။

“သမီးကို မေမေ တစ်ခုမေးမယ်နော်”

“ဘာများလဲ မေမေ မေးလေ”

“မောင်မင်းမဟော်ကို သမီး သံယောဇဉ်ကြီးသလား”

မခ နှုတ်ကပြောခဲ့ပြီးသားစကားကို မေမေ ဘာကြောင့်ထပ်မေးနေတာလဲ စဉ်းစားမရပါ။ မခ ခေါင်းလေးညိတ်ပြတော့ မေမေ ထပ်ပြောသည်။

“သမီးကို မေမေပြောချင်တာက မင်းမဟော်နဲ့သမီးက မောင်နှမအရင်းအချာတွေ မဟုတ်ဘူးနော် သမီး”

“သမီး သိပါတယ် မေမေ”

မခ ခေါင်းလေးငုံကာ တိုးတိုးလေးပဲဖြေသည်။ မောင်နှမရင်းချာတွေမဟုတ်ပေမယ့် ကိုကိုကို မခ သံယောဇဉ်နှောင်တွယ်နေတာ ကိုယ်တိုင်ပဲသိပါသည်။

ကိုကိုကို မခ ရင်ထဲက ခင်တွယ်နေမိတာတွေ၊ ကိုကိုအက်က ဘယ်လောက်ပဲ ခါးသီးတင်းမာနေပါစေ။ မခ မာနတွေထားနိုင်ဘဲရှိနေတာကို မေမေလည်း သိနေလောက်ပြီ။

“မေမေ သမီးကို နားလည်တယ် သမီး၊ မဟော်က မေမေတို့ မိထွေးတစ်ယောက်လို့ မြင်နေတာကို မေမေစိတ်နာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေသည်းခံခွင့်လွှတ်ထားပါတယ်၊ မဟော်က မေမေအပေါ် အမြင်မကြည်ပေမယ့် သမီးအပေါ်မှာတော့ မဆိုးပါဘူးကွယ်”

မေမေစကားတွေနဲ့ မခကို နှစ်သိမ့်အားပေးနေတာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မခရင်ထဲမှာတော့ အားတွေရှိသွားခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ကိုမိုးက မကြည်ဖြူပေမယ့် မေမေကတော့ ကိုကိုနဲ့ကြည်ဖြူနေတာ သိလိုက်သည်။

“ကဲ ကဲ မေမေ ချိန်းထားတဲ့အလုပ်ကိစ္စလေးရှိသေးလို့ သွားဦးမယ် သမီး”

မခ, ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်ပြီး မေမေထွက်သွားခဲ့သည်။ မေမေကျောပြင်လေးကိုငေးရင်း မခ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်းထဲက မေမေရဲ့ အရိပ်လေးပျောက်ကွယ်သွားတော့
မခ, အာရုံထဲကို တိုးဝင်လာတာ ကိုကိုမင်းမဟော်ရဲ့မျက်နှာပဲ ဖြစ်သည်။

နဖပ်ချောမွေ့နေသောမျက်နှာက မခ, နဲ့ဆုံတိုင်း မာတင်း
ခက်ထန်နေခဲ့တာကိုတော့ ရင်မှာ ခံစားဝမ်းနည်းမိ၏။

ကိုကိုရယ် -

မခအပေါ်မှာ ကိုကို ဘယ်လောက်ပဲ ခက်ထန်နေပါစေ။

ကိုကိုကို မခ မမှန်းနိုင်ဘူး။ မနာကြည်းနိုင်ဘူး။

မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာတွေ၊ မာနတွေ အားလုံး
ခဝါချပြီး ကိုကိုအပေါ် မခ မြတ်နိုးနေခဲ့တာ ကိုကိုသိစေချင်တယ်
ကိုကို။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားမှာ အတံ့အလှည့်၊ အသွားအပြန်ရှိ
တယ်တဲ့။ ကိုကိုရဲ့တုံ့ပြန်မှုတွေ မခ, အပေါ် ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်
လာမှာလဲဟင်။

အဲဒီတစ်နေ့ တစ်ချိန်ကို မခ စောင့်မျှော်နေတယ်ကိုကို။

အခန်း (၉)

“မင်းမေးနေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ငါတောင် မသိဘူး”

ဝဏ္ဏ တကယ်ပြောနေတာမှန်း မဟော်ယုံပါသည်။ သူ့ဆုံ
တွေ့ခဲ့ရသော ကောင်မလေးကို သူ ပထမဆုံးမြင်ဖူးတာဖြစ်သည်။

ဝဏ္ဏတို့အိမ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်မှာ မိန်းကလေးငယ်
သိသိုလို့ အရင်က မရှိခဲ့တာ သေချာသည်။

“အဲဒီအိမ်က အန်တီဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်အိမ်ပါ။ အဲဒီအိမ်မှာ
အခင်းချက်တဲ့ကောင်မလေး မိညိုပဲရှိတယ်။ အခုလက်ရှိလည်း ဒေါ်
ခင်ဆင့်ယောက်ျားက စင်ကာပူသွားနေတာကွ”

ဝဏ္ဏက သူ့သိသမျှ ရှင်းပြနေသည်။ မဟော် တိတ်ဆိတ်
နားထောင်ရင်း မျက်ဝန်းတွေက တစ်ဖက်ကြိုကိုငေးမောနေခဲ့တဲ့

ဝတ္ထုကလည်း မဟော်မျက်ဝန်းတွေ ဦးတည်နေရာ တစ်ဖက်ခြံကို
ငေးရင်း -

“မင်းတွေ့ခဲ့တာ မိညိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မင်းပြောတဲ့ မိညိုကို ငါမြင်ဖူးတာပဲ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို နောက်ထပ်ခေါ်ထားတဲ့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်
ယောက်များလား မသိဘူး”

“နိုး၊ လုံးဝမဟုတ်နိုင်ဘူး။ သူလေးက အသားလေးတွေက
အစ ဝင်းအိန္ဒြာကနေတာ ဆံပင်ကအရည်ကြီး အိမ်ဖော်တစ်ယောက်
ရဲ့ပုံစံတော့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို အန်တီဆင့်ရဲ့ အမျိုးအဆွေထဲက ဖြစ်မှာပေါ့။ အန်
တီဆင့်တို့က သားသမီးရင်းချာ မရှိဘူး။ သူ့ယောက်ျားမရှိလို့ အဖော်
ခေါ်ထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဝတ္ထုထင်မြင်ယူဆချက် မှန်နိုင်သည်။ သူ နာမည်မေးတုန်း
က မဖြေခဲ့သောကောင်မလေးရဲ့နှုတ်က အန်တီဆင့်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံး
နှုန်းခဲ့တာတော့ သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်။

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ကို သူ အန်
တီဆင့်လို့ခေါ်တာ ငါ မှတ်မိတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ရောက်တာမကြာသေးလို့ ထင်တယ်
မပူနဲ့၊ ငါစုံစမ်းပေးမယ်”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး။ မင်းသိမလားမေးကြည့်တာ၊ ငါ့ဘာသာ

ရင်းလို့ရပါတယ်”

“ဘာလဲကွ၊ မင်းက ငါ့ကို မယုံတာလား၊ စိတ်ချ၊ ငါစိတ်ဝင်
စားနေတာ ဒါလိမ့်”

ဝတ္ထုက သူမမေးဘဲ ဖြေရှင်းနေပြန်သည်။ မဟော်မျက်
ဝန်းတွေ အိမ်ရှေ့ခြံဝန်းလေးဆီက အကြည့်လှည့်ပြီး ဝတ္ထုကိုကြည့်သည်။

“ဆွဲဒါလီကိစ္စမှာ မင်းရှောင်ပေးတာ ငါ တကယ်ကျေးဇူး
ဆင်တယ် မဟော်၊ ဒါကြောင့် အခု မင်းကိစ္စကို ငါကူညီမှာပါ”

ဝတ္ထုရဲ့ဆွဲဒါလီကိစ္စမှာ သူပေးထားခဲ့သော ကတိအတွက်
ဝတ္ထုက ကူညီဖို့ပြောနေပေမယ့် သူ မယုံခဲ့တာအမှန်ဖြစ်သည်။ မိန်း
မလေးတစ်ယောက်ကို သူတို့သုံးယောက် အလောင်းအစားနှင့် အ
ခြင်လိုက်ဖူးတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာကြောင့်
မှန်းမသိဘဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဝတ္ထုတို့ကို အကြွင်းမဲ့မယုံကြည်ပါ။ ပြီးတော့
ဒီကောင်မလေးကို သူ အလေးအနက်ဖြစ်နေခဲ့မိ၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဝတ္ထု၊ ဒါပေမဲ့ ငါ တကယ်မင်းရဲ့အကူ
အညီကို မလိုချင်ဘူးကွာ၊ ငါ့ဘာသာပဲ ကြိုးစားချင်တယ်”

“မင်းဆန္ဒပဲ မဟော်၊ လိုအပ်ရင်တော့ ငါ့ကိုပြောပါ။ ငါကူ
ညီမယ်၊ ပြောသာပြောတာပါ။ မင်းအရည်အချင်းကို ငါ ယုံပြီးသားပါ”

ဝတ္ထုချီးကျူးစကားအတွက် ဒီတစ်ခါတော့ သူ တွန့်ခနဲ
တော့ ဖြစ်သွားမိသည်။ ရည်းစားတွေအများကြီးထားခဲ့တာကို ဒီကောင်
မလေး မသိစေချင်ပါ။

“ဝဏ္ဏ မင်းကိုငါ ကြိုတောင်းပန်ထားချင်တယ်၊ ငါ့အကြောင်းတွေကို အဲဒီကောင်မလေး မသိစေချင်ဘူး”

ဝဏ္ဏ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ နားမလည်သလိုကြည့်သည်။ ကောင်မလေးတွေအများကြီးနှင့် ပတ်သက်ဖူးသည့်ကောင်။ ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှလည်း လေးနက်စွာ အာရုံမထားခဲ့သော မင်းမဟော် အခုမှ ထူးဆန်းနေသည်ထင်၏။

“ဘာလို့လဲ မဟော်”

“အခု ငါတွေ့ထားတဲ့ကောင်မလေးက တကယ်ဖြူစင်နို့သားတာ သေချာတယ်၊ ငါ့ရာဇဝင်သမိုင်းတွေကြားရင် သူ အထင်ထဲ့သွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သိဂုဏ်ထားချင်တာ”

“မင်းကလည်း ကြိုဖန်ပြီးစိုးရိမ်နေသေးတယ်၊ မင်းရှုပါ၊ မင်အနေအထားနဲ့ ဘယ်ကောင်မလေးက ငြင်းဆိုဖူးလို့လဲ”

ဝဏ္ဏက သူ့ကိုကြည့်ကာ ယုံကြည်စွာနှင့်ပြောနေခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲကတော့ လုံးဝစိုးရိမ်နေခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

နာမည်လေးမေးမိတာနဲ့တောင် မျက်နှာကလေးနီပြန့်ရှက်သွေးဖြာသွားခဲ့သည့်ကောင်မလေး။ သူ့သတင်းတွေကြားရင် သူ့ကို မြင်တာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားမှာ သေချာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း သိဂုဏ်ပေးထားကွာ၊ အာကာကိုလည်း ပြောထားရဦးမယ်”

“နေပါဦး မဟော်၊ မင်း ဘာကြောင့်စိုးရိမ်လွန်နေတာလဲ”

“ငါဝန်ခံတယ် ဝဏ္ဏ၊ ငါရည်းစားထားရတာ စိတ်ကုန်ပြီးငွေ့ညှဲ အားလုံးကိုဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ဒီမိန်းကလေးကတော့ ငါ့နဲ့လုံးသားကို ဘယ်ခတ်သွားစေခဲ့တာကွ”

သူ့နှုတ်က တစ်ခါမှမကြားဖူးသော ဝန်ခံစကားကြောင့် ဝဏ္ဏ အံ့သြစိတ်ဝင်စားသွားပုံရသည်။

“အံ့သြစရာပဲ၊ မင်းမဟော်ဆိုတဲ့ကောင် နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်သွားစေလောက်တဲ့ မိန်းကလေးအလှကတော့ ပပဝတီလို မိန်းကလေးထင်တယ်”

“လှတယ်ဆိုတာထက် သူ့ရဲ့နူးညံ့ဖြူစင်မှုလေးကို ငါခံစားသွားတာကွ”

“စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ ငါ အခုချက်ချင်းတောင် အန်တီဆင့်တို့အိမ်ကို ပြေးဝင်ကြည့်ချင်တယ်”

“ဟေ့ကောင် မင်း ကတိကိုမမေ့နဲ့နော်”

“ဟား ဟား စိတ်ချစမ်းပါကွာ၊ ငါရင်ထဲမှာ ဒါလီပဲရှိတယ်၊ ငါ့တော့ မင်းကို ငါနဲ့အာကာ ဘယ်တုန်းကယှဉ်နိုင်လို့လဲ”

ဝဏ္ဏ ကတိထပ်ပေးနေပေမယ့် သူမယုံရဲပါ။

မိန်းကလေးတွေကို အပျော်သဘော၊ အပျင်းပြေသဘောမျိုး တွဲခဲ့မိတာတွေကိုတောင် နောင်တတွေရချင်နေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူ ဝဏ္ဏမလည်ချင်ပါ။

မျက်တောင်တွေကို မခ စိတ်တိုင်းကျ စိုက်ကြည့်နေခွင့်ပါ ရနေခဲ့သည်။
အစက်အပြောက်ဆိုလို့ မြူတစ်မှုန်တောင်မတင်သော ကိုကိုမျက်နှာက
ခေ ဘယ်ဟော့မှကြည့်မဝသော အရိပ်တစ်ခုပဲဖြစ်၏။

နာတံက ကျစ်လျစ်ပြီး အချိုးကျကာ နှုတ်ခမ်းတွေပီရိသေ
သပ်လျက် ပန်းနုရောင်တင်နေ၏။ မေးရိုးနှင့်နှုတ်ခမ်းအထက်က စိမ်း
ဖြူမွှေးညင်းစိမ်းလေးတွေကိုကြည့်ကာ မခ၊ ရင်ထဲမှာ ကိုကိုကို မြတ်နိုး
ခြင်းတွေ ပိုမိုတိုးလို့လာသည်။

“ဟင်”

မျက်ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်ကာ မခကိုမြင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း
ကိုကိုမျက်နှာ အလိုမကျစွာ သူနိမ့်နိမ့်သွား၏။

“ပြဿနာပဲ၊ မင်း ဘာလာနှောင့်ဦးမလို့လဲ မခ”

“ကိုကိုကလည်း မခ၊ ကိုဆို အမြဲတမ်းဟောက်ဖို့ပဲ စဉ်းစား
နေတာပဲ”

“မဟုတ်လို့လား၊ အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိုကိုသီချင်းသံကြားလို့ ဆင်းလာတာ၊ ဆက်တီးလေး
ခေ ငြိမ်ငြိမ်လေးနားထောင်မှာပါ”

မခ စကားကြောင့် မဟော်မျက်နှာ မဲ့ခနဲဖြစ်သွားရင်း -

“သွားစမ်းပါ၊ နင်နားထောင်ဖို့ ငါက ဆိုပြရမလား”

သူ ဘုတွေချည်းပြောကာ မောင်းထုတ်နေတာတောင် မခ
မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

အခန်း (၁၀)

♫ ကိုယ့်နှလုံးသားလေးလည်း *** ရင်ခုန်နှုန်းထိန်းဖို့ ခက်
*** ငြိမ်အောင် တင်းထားလို့မရ *** မယုံချင်ဘူး မင်းနဲ့တွေ့စဉ်
*** ဒါ အချစ်လို့ခေါ်မလား *** ကိုယ်မသိလိုက်ပြီ ရင်ခွင်ထဲဆွေ
*** နောက်ဆုံးတော့ မင်းနဲ့မှ ချစ်တတ်ပြီပေါ့ *** ♫

ဂစ်တာကို ရင်ခွင်မှာပိုက်တီးခတ်ရင်း သီချင်းကို မုဒ်အပြည့်
ခံစားသီဆိုနေသော မဟော်ကတော့ မခ အနားရောက်လာတာကို
မသိရှာပါ။ မျက်ဝန်းတွေ မှေးမှိတ်ထားရင်း သီချင်းကိုညည်းနေဆဲ

♫ ဒါ အချစ်လို့ခေါ်မလား *** ကိုယ်မသိလိုက်ပြီ ရင်ခွင်
ထဲဆွေ *** နောက်ဆုံးတော့ မင်းနဲ့မှ ချစ်တတ်ပြီပေါ့ *** ♫

မှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းတွေကြောင့် တိုစိပ်ညီညာသော

“ကိုကို ခုတစ်လောဆိုနေတဲ့ သီချင်းလေးက နားထောင် လို့ကောင်းတယ်။ ဖော်ပိုင်သီချင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့ဖီလင်နဲ့ငါဆိုနေတာ နှင်ရောက်လာတော့ လုံးဝဖီလင်ပျက်သွားပြီ”

“ဟင် မခ ဘာလုပ်မိလို့လဲ။ အသံတောင်မပေးဘဲ ရပ်နား ထောင်နေတာပါ။ ကိုကိုတောင် မသိဘူးလေ”

“အေး ငါက ကိုယ့်ဖီလင်နဲ့ကိုယ် အာရုံထဲမှာပုံဖော်ပြီး ခံစား ဆိုနေတာ။ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ နှင့်မျက်နှာကြီးမြင်လိုက်ပြီး မှန် ပျောက်ကုန်တော့တာပဲ”

“ဘယ်လို၊ အာရုံထဲမှာ ပုံဖော်ပြီးဆိုနေတာ၊ ဟုတ်လား ကိုကို”

“အေး ဟုတ်တယ်။ ငါခံစားပုံဖော်နေတဲ့ ကောင်မလေးအရိပ် က နှင်ဖျက်ဆီးလိုက် လို့ ပျောက်ကုန်တာ”

“ကိုကိုရဲ့ ကောင်မလေးတွေက ဝေါများလိုက်တာ။ ကိုကို ဘာလို့ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားတာလဲဟင်”

ဒီကောင်မလေးရဲ့စက်ကွင်းကလွတ်အောင် သူ ဘယ်လိုမှ ရှောင်ရှားလို့မရပါလား။ အခုလည်း ကြည့်။ ကုတ်နဲ့ကော်ချွေတောင် ထွက်သွားမည့်ပုံ မပေါ်။ အိမ်ထဲမှာ မမြင်ချင်သည့်မျက်နှာတွေ ရှိနေ တာမို့ ခြံထဲဆင်း သီချင်းဆိုနေတာကို လာရှုပ်နေ၏။

စိတ်က ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်လာတာမို့ -

“ရည်းစားတွေအများကြီးထားတာကို ငါက ဝါသနာကိုပါ ပြီးရင် အဲဒီမိန်းကလေးတွေကို အသည်းကွဲအောင်ခွဲမယ်။ သူ တို့မျက်ရည်တွေမြင်လိုက်ရမှ ငါက စိတ်ချမ်းသာကျေနပ်သွားတာ။ နှင်ပြီလား”

“ဒါဆို ကိုကိုက မချစ်ဘဲနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခွဲနေတာပေါ့”

“ခက်ပါလား။ မချစ်လို့ ကစားနေတာပေါ့။ ကဲ အမိ မင်းဘာ ဘာမင်း နေခဲ့တော့၊ ငါတော့ လစ်ပြီ။ ဂစ်တာကို သိမ်းထားလိုက်”

ပြောပြီး မင်းမဟော် ဆင်ဝင်အောက်မှာရပ်ထားသော ပရာ ဒီကားပြာလေးပေါ် တက်မောင်းထွက်သွားသည်။

မခ ဂစ်တာကလေးကို လှမ်းယူကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက် ထားမိသည်။ ကိုကိုရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးတွေက ဂစ်တာကလေး က ခွဲကျန်ရစ်သည်ဟု ခံစားမိ၏။

ကိုကိုကားလေး ခြံဝကပျောက်သွားတော့ မခ ဂစ်တာအိုး လေးကို ဝါးအပ်ထားရင်း အတွေးလေးတွေ လွင့်နေမိဆဲ။

ရည်းစားတွေအများကြီးထားတတ်သော ကိုကိုအကြောင်းကို မခ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကိုကို အလေးမထား တတ်တာကိုလည်း မခ သိနေသည်။

အခုပဲ ကြည့်လေ။ ရည်းစားတွေအများကြီး ကိုကိုထားတာ ဝါသနာပါလို့တဲ့။ ဘယ်ရည်းစားကိုမှ ကိုကိုနှလုံးသားက မချစ်တာပဲ

သေးတာ မခ သိလိုက်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုစကားလေးက မခ အတွက်တော့ ကျေနပ်
ဝမ်းသာစရာတော့ကောင်းပါသည်။

စစ်မှန်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ ကိုကိုနဲ့လုံးသားထဲမှာ တစ်နေ့နေ
တော့ဖြစ်တည်လာမှာ မခ အကြွင်းမဲ့ယုံသည်။

အဲဒီအချစ်ကိုပဲ မခ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာပါ။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ
မိန်းကလေးတွေ ဘယ်လောက်များနေပါစေ။ မခ မနာလိုဝန်တိုတာ
မျိုး မဖြစ်ခဲ့ပါ။ မခ ကိုကိုကိုချစ်တာ ခွင့်လွှတ်နားလည်အချစ်ပါပဲ။
ဒါကို ကိုကို တစ်နေ့မှာ နားလည်မြင်သိနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

အခန်း (၁၁)

“မင်းကြွေမယ်ဆိုလည်း ကြွေလောက်တယ် မဟော်၊ တော်
ဆော်လှတဲ့ ကောင်မလေးပဲကွ”

တစ်ဖက်ခြံထဲကို အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းထဲမှ လှမ်းကြည့်
ရင်းဆိုနေသည့် အာကာပရုံးကို သူ လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း -

“ကဲ မင်း ဒီလောက်ကြည့်ပြီးရင် တော်ပြီအာကာ”

“ဟ ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ မင်းကလည်း တွန့်တိုလိုက်တာ”

လက်ထဲကမှန်ပြောင်းကို ဆွဲလှခံလိုက်ရုံမကဘဲ လူကိုပါ
ဆုံးအဆွဲခံလိုက်ရတာမို့ အာကာ နှာကစ်သွားပုံရ၏။

“တွန့်တိုတယ် အာကာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် တော်ဝင်လေးကို
ဘယ်သူမှ မမြင်၊ မကြည့်နိုင်အောင် ငါက အာခံတွင်းထဲမှာ ငုံထား”

ချင်တာကွ”

မဟော်စကားကြောင့် ဝဏ္ဏပြုံးသည်။ မိန်းကလေးတွေ နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘယ်တုန်းကမှ သဝန်မတိုတတ်သော မဟော်ဖြစ် နေပုံက တကယ်လူပျိုရိုင်းလေးအတိုင်းပါပဲ။

“အဲဒါဆိုလည်း မင်း ငုံထားလိုက်ပေါ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ရွှေကျွတ်ထဲတော့ ထည့်ပြီးတော့ငုံနော်၊ တော်ကြာ အီးအီးပါချရင် ခက်နေမယ်”

အာကာစကားကြောင့် မဟော် လက်သီးနှင့်ရွယ်သည်။ အာကာက သုတ်ခနဲ ဝဏ္ဏအနောက်မှာ ကွယ်ရပ်ပြီးဖြစ်နေ၏။

“သွားမစနဲ့အာကာ၊ ဒီကောင်က အခုမှ ရည်းစားထားဖူးတာ ကွ”

ဝဏ္ဏက နောက်တော့ အာကာမျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်း -
“မဟော်ရာ အရင်ကဆို မင်းထားခဲ့တဲ့ရည်းစားတွေတောင် မတွန့်တိုတတ်ဘဲနဲ့၊ အခုကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ငါ အခု ရည်းစားထားဖို့ကြိုးစားနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ချစ်သူထားချင်နေတာ၊ ငါဝန်ခံပြီးပြီ၊ သူ့ကို ငါ တကယ်ကြေသွား တာ”

ပြောနေရင်း မှန်ပြောင်းနှင့် တစ်ဖက်ခြံထဲကို မဟော်စူးစိုက် ကြည့်နေပြန်သည်။ တစ်ဖက်ခြံဝန်းထဲက ခုံတန်းလေးမှာ မိညိုဆို သောကောင်မလေးနှင့် ထိုင်နေသော ချစ်သူလေးပုံရိပ်ကို မြင်နေရင်း

ခြံထဲက အိမ်ပြင်တောင်မထွက်တော့သည့် သူမကို သူတွေ ချစ်တာက အတော်ကိုခက်ခဲလွန်းနေသည်။ အခုတောင် ဝဏ္ဏရဲ့ နားထောင်ကြောင့် နာမည်လေးကို သိခွင့်ရခဲ့သည်။

တော်ဝင်သူတို့။
နာမည်လေးနဲ့ လိုက်ဖက်အောင်ပဲ မိန်းကလေးရယ်။ နုစင် ခပ်မွတ်နေသော မျက်နှာလေးက ကြည့်လို့မဝနိုင်အောင် လှပချောမွေ့ ချွန်းသည်။

“တော်ဝင်သူက ပြင်ဦးလွင်က၊ အန်တီဆင့်ရဲ့ တူမတဲ့ကွ၊ နန့်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတက်မှာတဲ့”

သတင်းစကားတွေကို ဝဏ္ဏက သယ်ဆောင်လာပေးသည်။ အခုလည်း သူ ဝဏ္ဏရဲ့အိမ်မှာပဲ နေစဉ်သောင်တင်နေသည်။

မြင်ခွင့်မရသော မျက်နှာလေးကို မြင်နိုင်ဖို့အတွက် ဝဏ္ဏတို့ အိမ်က ဝရန်တာလေးမှာ အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးရှက်ပဲ ကြည့်ခွင့်ရသည်။

“မဟော်-တော်လောက်ပြီလေ၊ ဟိုကတွေ့သွားရင် မင်းကို သစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“နေစမ်းပါဦးကွာ၊ ကြည့်မဝသေးလို့ပါ”
သူဆိုနေတုန်းမှာပဲ တော်ဝင်နှင့် မိညိုက ခုံတန်းလေးပေါ်က

သင်းကာ အိမ်ဘက်ကိုပြန်နေကြပြီ။
အဝါနုရောင်ဂါဝန်လေးနှင့် တော်ဝင်သူက သူရပ်နေသော ဝရန်တာလေးဆီကို ယောင်ယမ်းပြီးတောင် လှည့်မကြည့်ပါ။

သူ့မပုံရိပ်ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ မဟော် ဖင့် သက်ရှိကရင်း မှန်ပြောင်းလေးကို မျက်နှာကခွာနိုင်တော့သည်။

“အိမ်ထဲ ဝင်သွားပြီကွ”

“အေး ဒါဆိုလည်း လစ်ရအောင်ကွာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်း သွားမယ်”

“လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်ရင် ဝဏ္ဏတို့အိမ်မှာလည်း သောက်လို့ရတာပဲ အာကာရန”

“ဆိုင်မှာပဲ သောက်ချင်တာ၊ လက်ဖက်ရည်လေးသောက် ရင်း မျက်စိအစာလေး ကျွေးရအောင်ပေါ့ကွာ”

“မင်းကတော့ ကြောင်လွန်းတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မျက်မှန် ပါဝါတွေ ထပ်တိုးနေရတာဖြစ်မယ်”

မဟော်နှိပ်ကွပ်တော့ အာကာက ပခုံးတွန့်ပြီးရင်း -

“အေး ငါပါဝါတိုးတာထက် မင်းလည်း မကြာခင်ပိုတိုးလာ မှာသေချာတယ် မဟော်၊ အမြဲတမ်း မှန်ပြောင်းကြီးနဲ့ကြည့်နေရတဲ့ ဘဝ”

အာကာစကားကို သူ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့အဖြစ်က အာကာပြောသလို ဖြစ်နေသည့်ဘဝပဲလေ။

တော်ဝင်သူဆိုသော ကောင်မလေးကိုဆုံတွေ့ဖို့ ဘယ်လို ဖန်တီးရမလဲဆိုတာလည်း စဉ်းစားမရပါ။

“သူက အပြင်မထွက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိဘူး”

“ကျောင်းတွေဖွင့်ရင်တော့ အပြင်ထွက်မှာပေါ့ကွာ၊ အဲ တစ်ခု ဆော့ရှိတယ်၊ သူက ရန်ကုန်ကို အခုမှရောက်ဖူးတာဆိုတော့ တစ် သောက်တည်းထွက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အန်တီဆင့်တော့ ပါမှာကွ”

မဟော် ရင်မောသွားသည်။ တော်ဝင်သူဆိုသော မိန်းကလေး အနားကို ချဉ်းကပ်ဖို့တောင် အခွင့်အရေးက မရှိသည့်အဖြစ်။

မြင်တွေ့နိုင်ခွင့်လေးကိုတောင် ကိုယ့်မှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ခြားစားနေရသည့်ပုံနှင့်တော့ တကယ်မလွယ်ပါလား။

ကိုယ် ဝင်လည်ပြီလား တော်ဝင်ရယ်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၂)

“ဒေါက် ဒေါက်”

အခန်းတံခါးကို ခေါက်ခေါ်နေသံကြားပေမယ့် မဟော် တမင် အသံမပေးဘဲနေလိုက်သည်။

“မင်းမဟော် မဟော်”

ကြားလိုက်ရတာ ဒေါ်မိုးမြင့်စံရဲ့ အသံဖြစ်နေသည်။ မဟော် မျက်ခုံးတွေတွန့်ခနဲဖြစ်သွားရင်း ခုတင်ပေါ်ကဆင်းသည်။ အဆက်မပြတ်ခေါက်ခေါ်နေသောအသံတွေက တော်တော်နဲ့ရပ်ဆိုင်းသွားမှာ မဟုတ်ဟု မဟော်သိသည်။

ဝုန်းခနဲ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းရှေ့မှာရပ်နေသော ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားပုံရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ကို လာနှိုးနေတာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် အိပ်နေရင် ဘယ်သူနှိုးတာမှ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်မိုးမြင့်စံသိရဲ့နဲ့”

ဘုဆတ်ဆတ်သူ့စကားကြောင့် ဒေါ်မိုးမြင့်စံမျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ ဒေါသစိတ်ကို ဖြေချလိုက်ဟန်နှင့် “အန်တီ တမင်နှိုးတာမဟုတ်ပါဘူး မောင်မဟော်၊ ကိုဖြူဆီ အဖုန်းလာနေလို့ပါ”

ဒယ်ဒီဆီကဖုန်းဆိုတာကြောင့် မဟော်ဒေါသစိတ်တွေ ချက်ချင်းပဲ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ပြီးတော့ ညဝတ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးနှင့်ပဲ ဒေါ်မိုးမြင့်စံရှေ့က တိုးထွက်ခဲ့သည်။

ညွှတ်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာတင်ပေးထားသော ဖုန်းခွက်လေးကို ကောက်ယူလိုက်မိ၏။

“ဟဲ့လို ဒယ်ဒီ”

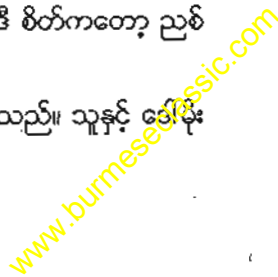
“သား အိပ်ရာကတောင် မထသေးဘူးလားကွ”

“နှိုးနေတာ ကြာပါပြီ တမင်အိပ်နေတာ၊ ဒယ်ဒီ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် သား၊ သားလည်း နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“လူကတော့ နေကောင်းတယ်၊ ဒယ်ဒီ စိတ်ကတော့ ညစ်နတာ အမှန်ပဲ၊ အိပ်မှာကို မနေချင်တာ”

ဒယ်ဒီရဲ့ပင့်သက်ရှိုက်သံကြီးကို ကြားသည်။ သူနှင့် ဒေါ်မိုး

မြင့်စံတို့ဆက်ဆံမှုတွေကို ဒယ်ဒီအသိဆုံးဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း မြန်မာပြည်ကမသွားခင်က သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ်မှာခဲ့သည်။ အခုလည်း

“သား မစံတို့မိသားစုအပေါ် ဘာလို အမြင်မကြည်လင်ဖြစ် နေရတာလဲကွာ”

“ကြည်လင်စရာမှမရှိဘဲ ဒယ်ဒီ”

“ခက်ပါလား သားရယ်၊ မစံက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရည်အချင်း ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါကွာ၊ အခုလက်ရှိ ဒယ်ဒီမရှိချိန်မှာတောင် လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို နိုင်နင်းအောင်စီမံအုပ်ချုပ်ပေးနိုင်တယ်”

“ဒယ်ဒီ ဘယ်လောက်ပဲအထင်ကြီးကြီး သားကတော့ အထင်မကြီးဘူး”

“သားဘက်က ဒီလိုတစ်ဖက်သတ်အမြင်စောင်းနေသရွေ့ သားတို့ကြားမှာ အဆင်ပြေမှု ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူးသား”

“ဂရုမစိုက်ပါဘူး ဒယ်ဒီရာ၊ ခေတ်အဆက်ဆက်က မိတ္တူ ဆိုတာ ကောင်းတဲ့သူ ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ၊ ကျွန်တော်နားလည်ထား တာ ဒယ်ဒီမိန်းမက အားလုံးကိုချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ”

“သား အထင်လွဲနေပြီ၊ အခု မစံလုပ်ပေးနေတဲ့အလုပ်တွေ က သားနာမည်နဲ့ သားပိုင်ဆိုင်တဲ့လုပ်ငန်းတွေပဲ၊ တိုးတက်နေတာတွေ ကလည်း သားအတွက်ပဲ သူ့မှာ ဘာခံစားခွင့်မှ မရှိဘူး”

“အဲဒီအတွက် သူ့ကိုထိုက်တန်တဲ့ လခနဲ့ ခံစားခွင့်ပေးထား တာပဲ ဒယ်ဒီ”

“သား တမင်ကတ်ပြောနေတာပဲ၊ တကယ်ဆို မစံက သူ့မိန်းမ ဘဝနဲ့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းမေမေကိုယ်တိုင် မစံကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်အားကိုးခဲ့တဲ့သူပါ”

“ဒယ်ဒီရဲ့မိန်းမဘက်က ဒယ်ဒီရပ်တည်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူးသား၊ ဒယ်ဒီက မိသားစုစိတ်နဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိစေချင်တာပါ၊ အခုဆို သား ဘာမှပူစရာမလိုဘဲ၊ နေချင်သလို နေခွင့်ရနေတာကိုပဲ ကြည့်လေ”

“အဲဒါ ကျွန်တော် တမင်နေနေတာပါဒယ်ဒီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီ ပြန်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်အလုပ်ကိစ္စတွေကို တာဝန်ယူနိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်၊ ဒယ်ဒီ ဘယ်တော့လောက်ပြန်လာမှာလဲ”

“နောက်ထပ် ခြောက်လလောက်တော့ ဒယ်ဒီ ဒီမှာဆက်နေ နိုင်မယ် သား”

“အိုကေ၊ ဒယ်ဒီပြန်လာရင် ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာတွေ ပြော ပြီးမယ်”

“ကောင်းပြီသား၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီမရှိချိန်မှာတော့ သားရဲ့ ကြည်လင်တဲ့အမြင်တွေ လျော့ပြီး မစံတို့သားအမိနဲ့ တည်အောင်နေ ခဲ့၊ ဒယ်ဒီ သားကို တောင်းပန်နေတာပါ၊ ကဲ မစံကို ဖုန်းပေးလိုက်ဦး သား၊ ဒယ်ဒီ မှာစရာတွေရှိသေးလို့”

သူ့ဖုန်းခွက်လေးကို စားပွဲပေါ် ညင်သာစွာပဲ ပြန်တင်လိုက် သည်။ ညော်ခန်းထဲက ထိုင်ခုံမှာတိတ်ဆိတ်စွာထိုင်ရင်း သူနဲ့ဒယ်ဒီ

စကားပြောတာကို စောင့်ပေးနေသော ဒေါ်မိုးမြင့်စံကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း -

“ဒယ်ဒီက စကားပြောမလို့တဲ့”

တိုတိုပြတ်ပြတ်ပဲပြောကာ ညွှန်ခန်းထဲက သူ့လှည့်ထွက်သည်။ ဒယ်ဒီနဲ့ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ဘာတွေပြောပြော သူ စိတ်မဝင်စားနားလည်းမထောင်ချင်ပါ။

ဒယ်ဒီက ဘယ်လောက်ပဲ ညှိနှိုင်းတောင်းဆိုနေပါစေ ဘက်ကတော့ ဘယ်လိုမှ အမြင်မကြည်တာ သေချာသည်။

မေမေတိမ်းပါးပြီး တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ ဒေါ်မိုးမြင့်စံနှင့်ဒယ်ဒီတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်တုန်းက သူ့အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်ကျော်နေခဲ့ပြီ။

သူ လက်မခံ သဘောမတူပေမယ့် ဒယ်ဒီက ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ဇွတ်လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီကို စိတ်နာပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ နားလည်ခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီကို ဒေါ်မိုးမြင့်စံက ဘယ်လိုမာယာတွေ သိမ်းပိုက်လိုက်သည် မသိပါ။

ဒေါ်မိုးမြင့်စံက မေမေရှိစဉ်ကတည်းက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဦးဆောင်နေနိုင်သူမို့ မာနကတော့ပြည့်သည်။ သူကလည်း နဂိုကတည်းက ကြည့်မရတာမို့ နှစ်ဦးကြားမှာ နွေးထွေးမှုမရှိခဲ့ပါ။

ပထမတော့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံက သူ့ကို အလျှော့ပေးပြီး ကျွမ်းအောင်ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။ သူ့ဘက်က မာတင်းတင်းပဲဆက်

ဆော့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံဘက်ကလည်း ဥပေက္ခာပြု မာတင်းပြသည်။

တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြပေမယ့် သူ့စိမ်းဆန်သောအခြေအနေတွေနှင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသောကာလကြီးက ကြာခဲ့ပြီ။

ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုပဲညှိပေးပေး သူတို့ကြားမှာ နွေးထွေးမှုက ဘင်းစင်နေခဲ့ကြသည်။

ဒယ်ဒီပြန်လာလျှင်တော့ ပြတ်သားစွာပဲ စာရင်းရှင်းရတော့မည်။ သူ့ အသက်လည်း ငယ်တော့တာမဟုတ်။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တစ်ခုချပြီးလို့ နှစ်ဆယ့်နှစ်ထဲတောင် ဝင်နေပြီ။

ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေ၊ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ စကားပြော သင်တန်းတွေလည်း သူ့တက်ထားပြီးပြီ။

လုပ်ငန်းခွင်အတွေ့အကြုံ မရှိတာပဲ ရှိသည်။ ဒါကလည်း ဒေါ်မိုးမြင့်စံဦးစီးစီမံနေသော အလုပ်တွေကို မလုပ်ချင်တာကြောင့် ဖြစ်၏။

ဒယ်ဒီပြန်လာလျှင်တော့ အပြတ်သားဆုံးရှင်းပေးဖို့ တောင်းဆိုမည်။ သူ ပိုင်ဆိုင်ရသင့်တာတွေယူမည်။ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်က သားအရင်းအချာထက် မိန်းမနှင့် သူ့မသားသမီးတွေကို တွယ်တာနေလျှင်လည်း ရှိစေတော့။

ရေလိုက်ငါးလိုက်နေထိုင်ခဲ့သောဘဝကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် သူကြိုးစားချင်နေပြီ။

ဒီစိတ်ကူးလေးတွေ သူ့ရင်ထဲရောက်လာတာ တစ်နှစ်တစ်

ယောက်သောသူလေးကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။
 တော်ဝင်သူကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။
 ဆုံဖူးတာ တစ်ကြိမ်တည်းပေမယ့် တော်ဝင်နှင့်ပတ်သက်
 သူ့မှာ ရည်မှန်းချက်တွေက ရှိနေခဲ့သည်။ ဒါကို တော်ဝင်က
 သိမည်မဟုတ်ပါ။
 တော်ဝင်ရယ် ဒီအကြောင်းတွေပြောပြဖို့အတွက် မင်း
 နဲ့ ထပ်ဆုံချင်သေးတယ်၊
 ဆုံနိုင်ခွင့်လေးပေးပါ တော်ဝင်။

အခန်း (၁၇)

“ဘယ်လို၊ သမီးကို ရှင်တို့ဆီ အလည်လွှတ်ပေးရမယ်
 ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမဆင့်၊ မတွေ့ရတာကြာတော့ သမီးလေး
 ကို တွေ့ချင်လို့ပါ။ အခုလည်း သမီးက စာမေးပွဲအောင်သွားပြီဆိုတော့
 သမီးလေးရဲ့အနာဂတ်ကို ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ”

ဦးထွဋ်တင်စကားသံတွေကို နားထောင်ရင်း ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်
 နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ပြိုးမိသည်။ တော်ဝင် ရန်ကုန်ရောက်တာမှ
 နှစ်လမပြည့်သေး။ သတိရလွမ်းတာတွေ ပြောနေသည်။

တော်ဝင်ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနှင့်အောင်တာ
 လည်း သိသည်။ ဒါပေမဲ့ တော်ဝင်အနာဂတ်ကိစ္စအတွက်ဆိုသော

စကားကိုတော့ လက်မခံနိုင်ပါ။

“တော်ဝင်အနာဂတ်ကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲထွဋ်တင်၊ ကလေးအတွက် ငါ အားလုံးတာဝန်ယူတယ်လို့ မင်းကိုပြောခဲ့ပြီ၊ ပြီးပြီ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ မမဆင့်၊ တော်ဝင်လေးရဲ့စိတ်ဆန္ဒကို အသေအချာ မေးသင့်သေးတယ်”

“မင်းက ဘာမေးချင်လို့လဲ၊ သမီးက ဒီမှာပျော်နေပြီ၊ ဒီမှာပဲကျောင်းတက်ဖို့၊ ပြီးတော့ တခြားသင်တန်းတွေတက်ဖို့ ငါစီစဉ်ပြီ၊ ပြီး”

တစ်ဖက်က ဦးထွဋ်တင်စကားသံတိတ်သွားသည်။ သွားခေါ်ကတည်းက ဦးထွဋ်တင်တို့လင်မယား မထည့်လိုတာ ထင်ရှားသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးကို ကျွန်တော်တို့တွေ့ချင်သေးကယ် မမဆင့်”

“မင်းတို့တွေ့ချင်ရင် ရန်ကုန်လာခဲ့ကြပေါ့၊ သမီးကတော့ လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအပတ်ထဲမှာပဲ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခု တက်ရတော့မှာ”

ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အပြတ်ပြောလိုက်တော့ ဦးထွဋ်တင်ချက်ချင်း ဘာမှမပြောနိုင်ရှာပါ။ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် နှုတ်ဆိတ်စွာနှင့် ကျိတ်ပြုံးနေမိပြန်သည်။ တကယ်ဆို တူမလေးအပေါ်မှာ သူတို့တွေကောင်းမည်ထင်ကာ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ထားခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းကျ သူတို့စိတ်ရင်းတွေကို သူမ သိနားလည်ခဲ့တော်ဝင်လေးကို တင်းကျပ်ဖိနှိပ်ကာ သူတို့တွေ့စိတ်တိုင်းကျ နှုတ်ဆိတ်ဖို့ကြိုးစားနေခဲ့ကြတာပဲဖြစ်သည်။

“မမဆင့်”

တိတ်ဆိတ်နေသော ဦးထွဋ်တင်ခေါ်သံကို ပြန်ကြားရသည်။

“ပြော ထွဋ်တင်”

“ဟို ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ကိုလာခဲ့မယ်၊ အလည်သဘောပေါ့၊ သမီးလေးနဲ့လည်း တွေ့ချင်လို့”

ခွင့်တောင်းသလိုဆိုလာသော ဦးထွဋ်တင်စကားတွေကြောင့် ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် ပြုံးလိုက်မိတာကိုတော့ ဦးထွဋ်တင် မြင်နိုင်မှာမဟုတ်

“နင်တို့ ဆန္ဒရှိရင်လာခဲ့ပါ ထွဋ်တင်၊ ငါ့ဘက်က အိမ်ရှင်အား ပီသစေရမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီရောက်ရင် တော်ဝင်လေး ဘယ်ဘက်ပျော်နေတယ်ဆိုတာ နင်တို့မြင်တွေ့သွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ပတ်အတွင်းလာခဲ့ပါမယ် မမဆင့်”

ကတိပေးပြီး ဦးထွဋ်တင် ဖုန်းချသွားသည်။ အလိုမကျစွာ အတင်းခက်ထန်နေမည့် မျက်နှာကြီးကိုလည်း သူမ မြင်ယောင်ကြည့်

အခုလောက်ဆို ဦးထွဋ်တင်တို့ ကြိုရာမရစိတ်တွေနှင့် ဒေါသ

တွေ့ဆုံဝေနေကြမှာ သေချာသည်။

“အန်တီဆင့်”

“ပြော သမီး လာလေ”

အသံလေးပေးကာ ညှော်ခန်းထဲဝင်လာသော တော်ဝင်သူ့အင်္ကျီအင်္ကျီအင်္ကျီဆင့်က သူမအနီးကထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်စေသည်။ တော်ဝင်သူ့အပြုံးလေးနှင့်နှုတ်ဆက်ပြီးမှ -

“စောစောက မုန်းဆက်တာ ဦးလေးထွဋ်ဆီကလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီးလေးကို သူတို့ဆီလာလည်စေချင်လို့တဲ့”

“ဟင်”

မျက်ဝန်းလေးတွေက စိုးရိမ်စိတ်လေးတွေ အရိပ်ထင်သွားတာ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်မြင်တွေ့လိုက်ပါသည်။

“သမီး သွားချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း မသွားချင်ဘူး အန်တီဆင့်၊ ဟိုကိုသွားလည်း အောင် သမီးအတွက် ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ သမီးကို အန်တီဆင့် သင်တန်းတက်ဖို့စီစဉ်ပေးထားတယ်ဆို”

“အန်တီဆင့်ကလည်း သမီးမလာနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်ကွယ်၊ သမီးအတွက် လုပ်စရာတွေအများကြီးလေ၊ ဘာလဲ အချိန်တွေကို အလဟဿအကုန်ခံရမှာလဲ၊ အဲဒီအတွက် ထွဋ်တင်လာချင်ရင် ရန်ကုန်လာခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဦးလေးထွဋ်တို့ ရန်ကုန်လာကြမယ်၊ ဟို သမီးကို လာခေါ်ကြမှာလားဟင် အန်တီဆင့်၊ သမီး မလိုက်ပါရစေနဲ့နော်”

တော်ဝင်လေးက တောင်းပန်သလို သူမ ပန်းလေးဆုပ်ကိုင်တာပြောသည်။ ပြင်ဦးလွင်က ခြံကြီးကို တော်ဝင်လေး ကြောက်လန့်သွန်းနေတာ သိပ်ကိုသေချာပါသည်။

ဒါကလည်း ထွဋ်တင်တို့ တော်ဝင်လေးအပေါ်မှာ အနိုင်ယူဖိတ်လှောင်စွာနှင့် ဖိနှိပ်ထားမှုတွေကြောင့်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

“သမီးကို အန်တီဆင့်ကလည်း ပြန်မထည့်ပါဘူးကွယ်၊ ဟိုမှာ သမီး မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေခဲ့တာ သိတယ်၊ သမီးကို အန်တီဆင့်ခေါ်လာတာ အပြီးအပိုင်မွေးစားဖို့ပဲ သမီး”

“တကယ်နော် အန်တီဆင့်၊ သမီးကို မွေးစားမှာနော်”

“သမီးလေးရယ် သမီးလေးက အန်တီသမီးလေးပါပဲ၊ သမီးမမက အန်တီအစ်မရင်းချာပဲကွယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်တီလေးရယ်”

တော်ဝင်သူက ကလေးတစ်ယောက်လို ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ကို တင်းတင်းပွေ့ဖက်ရင်း ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်သည်။ တူမဖြစ်သူ ဆံနွယ်လေးတွေကို ပွတ်သပ်ရင်း ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ရင်ထဲမှာ ကြည့်နှူးချမ်းမြေ့သွားသည်။

ချစ်စရာကောင်းသော တူမလေးကို မိဘတွေဆုံးပါးသွားပြီး ကတည်းက ဥပေက္ခာပြုခဲ့သလိုဖြစ်ခဲ့ရ၏။ တကယ်ဆို သူမဘဝက

ဦးထွဋ်တင်တို့အပေါ်မှာ ယုံကြည်လွယ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

တော်ဝင်လေးအပေါ်မှာ သူတို့တွေ ဖိနှိပ်ထားကြမည်ဟု လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။ သိလိုက်ရချိန်မှာပဲ ရန်ကုန်ကို အပြီးခေါ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ထို့အတွက် ထွဋ်တင်တို့က လုံးဝမကျေနပ်နိုင်တာ သိသည်။ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်က တော်ဝင်လေးရဲ့ အမွေဥစ္စာတွေကို မက်မော စိတ်နှင့် ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ရည်ရွယ်နေတာ ထင်ရှား၏။

ရိုးသားဖြူစင်လှသော တော်ဝင်လေးခမျာတော့ ဒါတွေကို မသိရှာပါ။

တော်ဝင်လေးကိုတော့ သူမ သမီးရင်းလိုစောင့်ရှောက်ပျိုး ထောင်ပေးရပါဦးမည်။

ဦးထွဋ်တင်တို့ရောက်လာလျှင်တော့ အပြတ်သားဆုံးပြော ကာ ရှင်းရမည်။ သမီးလေးကိုယ်တိုင်က သူမရင်ခွင်မှာ ပျော်နေပြီ ဆိုမှတော့ သူတို့တွေ ဘာမှတတ်နိုင်ရှာမည် မဟုတ်ပါ။

အခန်း (၁၄)

သုံးယောက်သား ကြေးအိုးဆိုင်လေးမှာထိုင်ကာ စားသောက် နေပေမယ့် မဟော်မျက်ဝန်းတွေက လမ်းမပေါ်ကိုပဲ အာရုံတွေရောက် နေတာဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း MARKII ကားပြာကြီးလမ်းထဲဝင်လာ တာတည်းက မဟော်လှမ်းမြင်သည်။ စားလက်စ ကြေးအိုးပန်းကန်ထဲ နှုန်းကိုပြန်ချကာ မဟော် ကားကြီးကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်သည်။

ပလက်ဖောင်းနံဘေးမှာ ကားထိုးရပ်သွားသည်နှင့် မဟော် မျက်ဝန်းတွေ ဝင်းလက်တောက်ပသွားခဲ့၏။

“လာပြီလား မဟော်”

မဟော်အရိပ်ကိုမြင်တွေ့လိုက်သည့် ဝဏ္ဏက မေးရင်းမရှု

လမ်းမပေါ်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ အာကာလည်း လိုက်ကြည့်သည်။
ကားတံခါးဖွင့်ပြီးဆင်းလာသူက ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ဖြစ်သည်။
ပြီးမှ ထပ်ဆင်းလာသူက တော်ဝင်သူ။

လက်စကအင်္ကျီလေးက ခါးအကျပ်နှင့် ခြေဖျားအနားထိရှည်
သော ဂါဝန်ရှည်ကြီးက ပုစွန်ဆီရောင်လေးဖြစ်သည်။ ဝင်းမွတ်နေ
သော မျက်နှာလေးကို တစ်ခဏပဲမြင်တွေ့လိုက်ရတာဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်နှင့်ယှဉ်တွဲလျက် တိုက်ခန်းလှေကားထစ်တွေ
ပေါ်ကို တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းတက်သွားသော တော်ဝင်ရဲ့ နက်မှောင်
သောဆံနွယ်ကြီးတွေကိုပဲ မြင်လိုက်ရ၏။

“ဒီသင်တန်းမှာ တက်တာတော့ သေချာနေပြီ”
“သေချာပါတယ်ကွာ၊ အန်တီဆင့်ကို ငါ မေးကြည့်ထားတာ
ပါဆို”

ဝဏ္ဏက ပြောသည်။ တော်ဝင် ဒီကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ
တက်မည်ဟု ဝဏ္ဏကပဲ သတင်းပေးလာတာဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်
လည်း မဟော်တို့သုံးယောက် ဒီလမ်းထဲက သင်တန်းရှေ့ ကြေးအိုး
ဆိုင်လေးကို ရောက်နေခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

“အန်တီကြီးက သင်တန်းထဲအထိ လိုက်ဝင်သွားတယ်ကွ”
“အဲဒီအန်တီကြီးပါ သင်တန်းတက်တာလား”

အာကာက ဝင်နောက်နေသေးသည်။ မဟော်ကတော့ ဖင်
တကြွကြွနှင့် ဖြစ်နေပြီ။

“သူ့တူမကို စိတ်မချလို့ သင်တန်းခန်းမထဲအထိ လိုက်ပို့
တာဖြစ်မယ်”

“ဟား ဒီအတိုင်းဆို မဟော် ဘယ်လိုကြိုးစားမလဲ”

“နေ့တိုင်းလိုက်ပို့မယ် မထင်ပါဘူးကွ၊ ဒီနေ့ စတက်တဲ့နေ့ပို
လိုက်ပို့တာဖြစ်မှာပါ”

အာကာနှင့်ဝဏ္ဏတို့ အချီအချပြောနေပေမယ့် မဟော်က
ထိတ်ဆိတ်နေသည်။ တော်ဝင် ဒီသင်တန်းတက်တာ သိနေပေမယ့်
သူ့မှာ တော်ဝင်ကို စကားပြောဆိုဖို့အခြေအနေက မပေးပါလား။

ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ဆိုသောအန်တီကြီး လှေ
ကားထစ်တွေအတိုင်း ပြန်ဆင်းလာသည်။

“ဟော အန်တီတော့ ပြန်ဆင်းလာပြီကွ”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ မောင်းထွက်သွား
တော့မှ မဟော်ထရပ်လိုက်သည်။

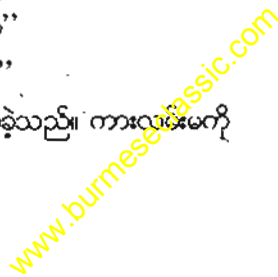
“မင်းသွားမလို့လား၊ မဟော်”

“အေး သွားမှာပေါ့၊ တွေ့ခွင့်က ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့တာ
လေ”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ အခန်းထဲရောက်သွားပြီ ထင်တယ်၊ မင်း
ဝင်လို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ပြဿနာတက်နေဦးမယ်”

“မပူနဲ့ အဆင်ပြေအောင်စီစဉ်မယ်”

ဝဏ္ဏကိုပြောပြီး ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့သည်။ ကားလမ်းမကို

ဖြတ်ကူးပြီး တတိယထပ်မှာရှိသော “UNI” ကွန်ပျူတာသင်တန်းခန်း
ဆီ သူရောက်၏။

သင်တန်းဆရာ မရောက်သေး၍ထင်သည်။ သင်တန်းက
မစသေးပါ။ သူ ခပ်တည်တည်ပဲ အခန်းထဲလှမ်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။
ပလတ်စတစ်ခုံလေးတွေမှာ ထိုင်စောင့်နေသည့် သင်တန်း
သူသုံးယောက်ပဲ ရှိသည်။ ထိုသုံးယောက်မှာ တော်ဝင်က သူ့ကိုမမြင်
ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ငေးငေးလေးထိုင်နေ၏။

“တော်ဝင်”

“ဟင်”

တော်ဝင်နံဘေးက ထိုင်ခုံလေးမှာ သူ အသာပဲဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ တော်ဝင်မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်
ထိုမျက်နှာလေးတွေထဲမှာ သူ့ကိုမှတ်မိသွားပုံရသည့်အတွက် သူ
ကျေနပ်သွား၏။

“ဟင် ရှင် ရှင်”

“ကိုယ့်ကို မှတ်မိတယ်နော်”

ဝိုင်းစက်အုံ့သြနေဆဲ မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် တော်ဝင် ခေါင်း
ကလေးညိတ်ပြသည်။ နီးနီးကပ်ကပ်မြင်တွေ့နေသော မျက်နှာဝန်း
လေးတွေမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်လန့်နေပုံရ၏။

“မင်း ဘာကြောက်နေတာလဲဟင် ကိုယ့်ကိုမကြောက်ပါနဲ့
မင်း ဒီမှာသင်တန်းတက်မှာသိလို့ လာစောင့်နေတာ”

“ဟို ဟို ရှင် ကျွန်မနာမည်ကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲဟင်”

“သိချင်လို့ စုံစမ်းရင်း သိတာပေါ့ကွာ”

ဝင်းမွတ်အိညက်နေသောမျက်နှာလေးပေါ်က ဖြူစင်ရိုးသား
ခြင်းတွေကို မဟော်မြင်နေရတော့ ပိုလျိုဖြတ်နိုးစိတ်တွေဖြစ်တည်လာ
၏။

“အန်တီဆင့်ခြင်သွားရင် မကောင်းဘူး၊ သွားပါတော့ ကိုမင်း
မဟော်”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ သူ ပြန်သွားပါပြီ ကိုယ်က မင်းတို့သင်တန်း
ခရူက ကြေးအိုးဆိုင်လေးက ထိုင်ကြည့်နေတာ”

“ရှင် တော်ဝင်ကိုကြည့်နေတာ”

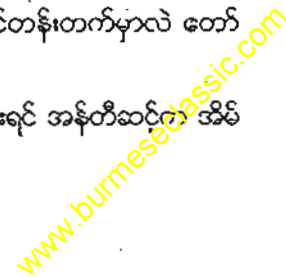
“ဟုတ်တယ်၊ အရင်ရက်တွေကလည်း မင်းတို့ခြံရှေ့အိမ်က
ဝဏ္ဏအိမ်က မင်းကိုနေ့တိုင်းစောင့်ကြည့်တာ၊ အရင်လို ခြံပြင်တောင်
မထွက်တော့ ကိုယ့်မှာ နှုတ်ဆက်ခွင့်လေးတောင် မရခဲ့ဘူး”

“အို”

ပန်းနရောင်မျက်နှာလေးက ပိုလို့ ရဲရဲနီသွားသည်။ သွေး
ကြောစိမ်းလေးတွေနှင့် မွှေးညှင်းနုနုလေးတွေကိုတောင် အနီးကပ်
မြင်နေရတော့ မဟော် ပိုလို့ရင်ခုန်ချင်လာသည်။

“မင်း ဒီမှာ ဘယ်လောက်ထိ သင်တန်းတက်မှာလဲ တော်
ဝင်”

“တစ်လလောက်ပဲ တက်မှာပါ၊ ပြီးရင် အန်တီဆင့်တဲ့ အိမ်

မှာပဲ ဆရာနဲ့ခေါ်သင်ပေးမယ်တဲ့”

“ပြဿနာပဲ၊ ဒါဆို ကိုယ်တွေ့ခွင့်လေးက တစ်လလောက် ပဲရမှာပေါ့”

“တော်ဝင်က ကျောင်းဖွင့်ရင် တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မှ လေး ဒါကြောင့် ဒီတစ်လလောက်ပဲ အချိန်ရတာ၊ အခြေခံသင်ရုံပေါ် စကားကောင်းနေတုန်း သင်တန်းတက်ဖို့ ဘဲလ်သံလေးက အချက်ပေးလာသည်။

“ဟို သင်တန်းတက်ရတော့မယ် ကိုမင်းမဟော်၊ တော်ဝင် ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ညနေ သင်တန်းဆင်းရင် ကိုယ်လာခဲ့ဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း မလာပါနဲ့ အန်တီဆင့်က ဦးမိုးကိုအကြိုခိုင်းမှာ ပြောပြီး သင်တန်းခန်းမလေးထဲ သူမ လှမ်းဝင်သွားတော့ သူ ရင်မောစွာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တစ်ခဏလေးပဲဆိုတွေ့ စကားပြောခွင့်ရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ မှာ ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်းတွေ လှိုင်းလုံးတွေလို ငြိမ်နေသည်။

မလာပါနဲ့လို့ မင်းလေးတားပေမယ့် မနေနိုင်တဲ့ကိုယ်ကတော့ လာဖြစ်ဦးမှာပါ တော်ဝင်။

ကိုယ့်နှလုံးသားက မင်းလေးကိုပဲ တမ်းတနေတော့လည်း

အခန်း (၁၅)

“ဘာရယ် မဟော်၊ မင်းက သင်တန်းတက်မလို့”
ဝဏ္ဏ မယုံသလိုမေးသည်။ အာကာကလည်း ပါဝါမျက်မှန် ခြေထဲမှ မျက်လုံးတွေပြူးကြည့်ရင်း -

“ဘာကြောင်တာလဲ မဟော်ရ၊ အဲဒီသင်တန်းက ကွန်ပျူတာအခြေခံသင်တန်းကွ၊ မင်းက အဆင့်တွေကျော်နေပြီပဲဥစ္စာ”

“ကြောင်တာမဟုတ်ဘူး၊ တော်ဝင်နဲ့တွေ့ဖို့က ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် မင်းက တက်မှာကိုး”
ဝဏ္ဏ သဘောပေါက်သွားသည်။ မဟော်ကိုလည်း စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ ပြုံးသည်။

“မင်းက ဘာပြုံးတာလဲ ဝဏ္ဏ”

“သဘောကျလို့ပါ။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အာရုံမနစ်ခဲ့တို့ကောင်ကြီး အခုမှ သည်းသည်းလှုပ်ရောဂါတက်နေလို့”

ဝဏ္ဏပြောတာကိုလည်း မရှက်နိုင်တော့တာ အမှန်။ တော်ဝင်လေးနှင့် ဆုံတွေ့ခွင့်အတွက် ဒီနည်းလမ်းပဲရှိသည်။

သင်တန်းအကြိုအပို့မှာ MARK II ကားကြီးနှင့်ရောက်သော တော်ဝင်ကို ဆုံတွေ့နိုင်ဖို့နည်းလမ်းက တစ်ခုမှမရှိတာ သူ့လိုက်သည်။

အခုပဲ သင်တန်းနှစ်ရက်မှာ တော်ဝင်နှင့်ဆုံခွင့်ရတာ မနစ်ပိုင်း သင်တန်းမတက်ခင် မိနစ်ပိုင်းလေးပဲဖြစ်သည်။ ညနေကျသော အကြိုရောက်နေသော ကားကြီးကြောင့် သူ့မှာ ငုတ်တုတ်မေ့ရသည်။

“တော်ဝင် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုမင်းမဟော်၊ သင်တန်းဆင်းချိန်တွေမှာ လာစောင့်ပါနဲ့နော်၊ ဦးမှိုးက အန်တီဆင့်ကိုပြန်ပေးရင် တော်ဝင် ဒုက္ခရောက်မှာ”

“ဘာလို့လဲ တော်ဝင်၊ အန်တီလေးကို တော်ဝင် အကြောက်နေသလား”

“အန်တီဆင့်ကို ကြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီဆင့်စိတ်ဆိုးပြီး ပြင်ဦးလွင်ပြန်ဖို့လိုက်ရင် တော်ဝင် ဒုက္ခရောက်မှာ”

“ဘာလို့လဲကွာ၊ ကိုယ့်ကိုရှင်းပြစမ်းပါ”
ဒီမှာပဲ တော်ဝင်ရှင်းပြတာတွေကို သူ သိခဲ့ရသည်။

ဘာကြောက် တော်ဝင်လေးဘဝက ဦးလေးတွေ အခေါ်တွေကြားမှာ ချိပ်ကြည့်ရှင်သန်နေရသည့်အဖြစ်ပါလား။

“ဟေ့ကောင် မဟော် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
ပန်းကိုဆတ်ခနဲပုတ်ခေါ်သော ဝဏ္ဏအသံကြားမှပဲ သူ အတွေးတွေထဲက ပြန်လန်နိုးလာရ၏။

“ဘာလဲ၊ ငါ အတွေးလွန်သွားလို့ပါ”
“မင်းကတော့ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြန်ကြမယ်လေ”
သည်တော့မှပဲ သူခေါင်းညိတ်ပြီး ထိုင်ခုံက ထရပ်မိသည်။

တော်ဝင်မရှိတော့သော ကွန်ပျူတာသင်တန်းခန်းလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာတော့ မောချင်ချင်။

တော်ဝင်နှင့်ဆုံတွေ့နိုင်ဖို့ သူဘက်ကကြိုးစားခဲ့တာကို တော်ဝင်သိလျှင် ဘာပြောမည်မသိ။

အခန်း (၁၆)

အခြေအနေက သူထင်ထားသည်ထက် ဆိုးနေခဲ့ပြီမှန်း ထင်တင် သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

တော်ဝင်ရဲ့အသွင်ကိုကြည့်လိုက်ရုံနှင့် သူ့ရည်ရွယ်ချက်အဖြစ်မလာတော့တာကို နားလည်ပြီးဖြစ်နေသည်။

အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာပင် တော်ဝင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ရဲ့ သံယောဇဉ်က ခိုင်မာသွားခဲ့တာ သေချာ၏။ တော်ဝင်သူဆိုသူတို့နှင့်အတူ ပြင်ဦးလွင်မှာနေခဲ့သော တော်ဝင်သူမဟုတ်တော့စကားသံတွေနားထောင်ရုံနဲ့ သိနိုင်၏။

“သမီး အန်တီဆင့်နဲ့ပဲ နေတော့မယ် ဦးလေးထွဋ်။ သမီး သင်တန်းတွေလည်းတက်နေပြီ၊ ပြီးတော့ ဒီမှာပဲ ကျောင်းထ

“မိသွားတယ်”

“ဟင် သမီးက ပြင်ဦးလွင်ကို ပြန်မလာတော့ဘူးလား၊ ဦးလေးထွဋ်တို့ကို သံယောဇဉ်ပြတ်ပြီလား”

“သမီးဘဝတိုးတက်ဖို့အတွက်ပါ ဦးလေးထွဋ်ရယ်၊ သံယောဇဉ်ပြတ်တဲ့သဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“သမီးပြောတာ မှန်တယ် ထွဋ်ထင်၊ အခု သမီးက နည်းဉာဏ်တက္ကသိုလ် တက်မယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာလည်း သင်တန်းတွေတက်စရာ ရှိတယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ သမီးကျောင်းပြီးရင် မိဘအုပ်ငန်းတွေဦးစီးနိုင်အောင်လည်း သင်ကြားရဦးမယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သင်ပြောရရင် တော်ဝင်လေးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အမွေစားအမွေခံအဖြစ် အမွေစားလိုက်တာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့မှာလည်း သားသမီးရင်းချာမှ မရှိတာ၊ ငါတို့ခိုင်ဆိုင်သမျှ သမီးလေးပဲ ဆက်ခံရမှာလေ၊ လက်ရှိ သမီးလေးနဲ့ ရခိုင်ခွင့်အမွေတွေကို ရှေ့နေကြီးနဲ့ နင်တို့စိစဉ်လွှဲပေးဖို့ပဲ လိုတယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်နှုတ်က ပြတ်သားလွန်းစွာဆိုနေတော့ ဦးထွဋ်ထင် ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် မျက်နှာကြီးရဲရဲနီလာ၏။

“ဒီအစီအစဉ်တွေဟာ မမဆင့်ရဲ့ အစီအမံတွေမဟုတ်လား၊ သမီးလေးအမွေတွေကို ကျွန်တော်က လွှဲပေးရအောင် သမီးအသက်က မပြည့်သေးဘူး၊ တော်ဝင် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မှ အမွေတွေ

ရမှာ”

“သမီးမိဘတွေ စိမ့်ခဲ့တာ ငါသိပါတယ်၊ ငါပြောတာတွေ ရှေ့နေကြီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး သမီးရမယ့်အမွေတွေကို စာရင်းအတိအကျ လုပ်ထားချင်တာ”

“ဒါ ဘာသဘောလဲဗျ၊ မမဆင့်စကားက ကျွန်တော့်အိမ် မယ့်သင်္ကာနဲ့ စစ်ဆေးတဲ့သဘောလား”

ဒေါသစိတ်တွေမထိန်းနိုင်ဘဲ ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်လာသော ဦးထွန်းတင်ကို ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် တည်ငြိမ်စွာပဲ ပြုံးကြည့်သည်။ အခုအချိန်ထိ ဘာစကားမှ ဝင်မဆိုဘဲ နားထောင်နေသော ဒေါ်သီရိ မျက်နှာလေးငယ်နေ၏။

“ဒါ အမှန်ပဲ ထွန်းတင်၊ နင် ဘယ်လောက်ပဲဟန်ဆောင်ပေါ့ပေါ့၊ နင့်လုပ်ရပ်တွေက အမှန်ကို ဖော်ပြနေကြတာပဲလေ၊ သမီးလေးကို နင် ဖိနှိပ်ထိန်းချုပ်ထားတာ ဘာသဘောလဲ၊ ပြီးတော့ လက်ရှိ ပြင်ဦးလွင်က သမီးလေးရဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာလည်း တိတိကျကျ တဲ့ စာရင်းဖယားတွေမရှိဘူး”

အမှန်တွေကိုပဲ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် တိကျစွာဆိုနေတော့ ဦးထွန်းတင် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်ရှာပါ။

“ငါ အားလုံးကို စုံစမ်းပြီးပြီ ထွန်းတင်၊ သမီးလေးမိဘတွေ လက်ထက်က အောင်မြင်နေတဲ့လုပ်ငန်းတွေမှန်သမျှ နင့်လက်ထက် ရောက်မှ အရှုံးစာရင်းတွေပြနေတာ လုံးဝမဟုတ်သေးဘူး”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

“နင် လူစိုက်စကားမပြောနဲ့ ထွန်းတင်၊ နင့်ဘက်က ရိုးသားစွာ ဆယ်ဆိုရင် ရင်ဆိုင်ရှင်းမလား ပြော”

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးထွန်းတင် ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်တော့ပါ။ ကြိတ်နှင်းခဲ့မရ ဒေါသတွေနှင့် ထရပ်သည်။

“ကျွန်တော်လာခဲ့တာ တော်ဝင်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိချင်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူစရာမလိုဘူးဆိုရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ပြန်တော့မယ် မမဆင့်”

မရှင်းနိုင်မလင်းနိုင်ပြုဿနာတွေ ပါလာပြီဆိုတော့ ဦးထွန်းတင်လေသံ ပျော့ကျသွားကာ အခန်းထဲက ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးပြန်ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်သီရိကတော့ မပုံမရဲမျက်ဝန်းတွေနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ကို ကြည့်ကာ ငြိမ်သက်လို့နေဆဲ။

“နင့်ယောက်ျားရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို နင်အသိဆုံးနေမှာပေါ့ မိသိ၊ ဘာတယ်ဆို သူ ဒီလိုမလုပ်သင့်တာ အမှန်ပဲ၊ ငါ့ဘက်က သူ့စိမ်းဆန်ဆန်ရင်ဆိုင်ပစ်လို့ရပေမယ့် ငါ ဒီလောက်မရက်စက်ပါဘူး၊ ဒီတော့ အမွေကိစ္စနဲ့ နင့်ယောက်ျားလုပ်ထားတဲ့အလုပ်တွေကို တိတိကျကျ နှင်းမယ်၊ ပြီးရင် နင်တို့မိသားစုအတွက် ထိုက်သင့်သလောက်လည်း ပေးပေးမှာပါ၊ နင်တို့မိသားစု လုပ်ကိုင်စားသောက်ပေါ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဆင့်ရယ်၊ ကျွန်တော်

ဘာမှမပြောချင်တော့ပါဘူး။ တကယ်ဆို ကိုထွဋ်ရဲ့ မတော်လောတ
တွေကို သိပါတယ်။ ကျွန်မ၊ တားပေမယ့် မရခဲ့ပါဘူး။”

ဒေါ်သီရိအခုတော့ ဝန်ခံနေခဲ့ပြီ။ တော်ဝင်ကတော့ ငြိမ်သက်
စွာပဲ နားထောင်နေရင်း ကျေနပ်နေမိတာအမှန်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီဆင့်နှင့် အမြဲတမ်းအတူနေရတော့မှာ
ကို တွေးကာကြည်နူးသည်။ အမွေတွေဥစ္စာတွေထက် တော်ဝင်
ချင်တာ နွေးထွေးတဲ့မိသားစုကလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးလေးထွဋ်တို့ဆီက မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသောမေတ္တာကို အန်တီ
ဆင့်ဆီက ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာ သေချာနေပြီ။

အခန်း (၁၇)

“ဘယ် ဘယ်လို၊ ကိုမင်းမဟော်က ကွန်ပျူတာသင်တန်း
ထက်မလို့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီနေ့ပဲ စတင်တော့မှာ၊ စာရင်းသွင်း
ထားပြီးပြီ”

တော်ဝင်မျက်ဝန်းလေးတွေ မယုံနိုင်သလို မျက်ဘောင်ကြီး
ဆွပုတ်ခတ်ပြီး ကြည့်နေရှာသည်။

“တော်ဝင်”

“ရှင်၊ ဘာလဲ ကိုမင်းမဟော်”

“ကိုယ် ဘာလို့ ဒီသင်တန်းကိုတက်ခဲ့တာလဲ သိလား”
ခေါင်းကလေးခါယမ်းပြီး တော်ဝင်ဖြေသည်။ ဖြူစင်သော

မျက်ဝန်းလေးတွေကို မဟော် ပိုလို့မြတ်နိုးမိ၏။ နှလုံးသားလေးက ဖြူစင်ရိုးသားလွန်းသလို သူမမျက်နှာလေးကလည်း နုညက်လွန်း သည်။

သူ့ထက် လေးနှစ်ကျော်လောက်ငယ်နေသော တော်ဝင်ကို သူ မရိုးသားစိတ်နဲ့ ဘာမှစုံကွယ်မထားချင်ပါ။

“တော်ဝင်နဲ့အတူ တက်ချင်လို့ပေါ့၊ တော်ဝင်ကို မြင်တွေ့ နိုင်ခွင့်ရမယ့်နည်းလမ်းက ဒီတစ်ခုပဲရှိတာလေ”

“တော်ဝင်ကြောင့်၊ ဟုတ်လား ကိုမင်းမဟော်”

“ဟာကွာ၊ နာမည်ကြီးခေါ်တာကလည်း နားထောင်လိုက် တာ”

“ဟင် ကိုမင်းမဟော်နာမည်ပဲလေ”

“ဒါပေမဲ့ အပြည့်အစုံကြီး မခေါ်နဲ့ကွာ၊ မဟော်ဆိုလည်း ဖြစ်တာပဲ”

“အို ငရဲကြီးမှာပေါ့၊ ကိုမင်းမဟော်က တော်ဝင်ထက် အ သက်ကြီးတာကို”

တကယ့်ကို ရိုးသားဖြူစင်လွန်းသောအတွေးလေးနှင့် ပြော နေတော့ မဟော်မရယ်ရက်ဘဲ သနားမိပြန်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ကိုမင်းလို့ပဲ ခေါ်ကွာ၊ နာမည်အပြည့်အစုံကြီး ကြားရတာ အဆင်မပြေဘူး”

“ကိုမင်းမဟော် အဲ ကိုမင်းမကြိုက်ရင် မခေါ်တော့ပါဘူး”

ဟိုလေ ဒီသင်တန်းမှာ တော်ဝင်နဲ့သိတဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိလို့ အား သယ်နေတာ၊ ကိုမင်းရှိတော့ တော်ဝင် အရမ်းအားရှိသွားပြီ”

ကိုယ်က ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနှင့် သူမအနားကို ချဉ်းကပ် နေပေမယ့် တစ်စက်လေးတောင်မရိုက်မိရဘဲ ပြောနေသော ကောင် လေးရဲ့ရိုးသားမှုက သူ့ကို နှုတ်တွေဆွဲအသွားစေ၏။

“အခုတစ်လော တော်ဝင် အရမ်းကံကောင်းနေတယ်၊ သိ လား၊ ပြင်ဦးလွင်က ဦးလေးထွဋ်တို့နဲ့လည်း အန်တီဆင့်က ရှင်းလိုက် ပြီ တော်ဝင် ဒီမှာပဲ အမြဲနေခွင့်ရတော့မှာတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ်လည်းဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟိုလေ တော်ဝင်မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမမရှိတော့ ကို မင်းကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ခွင့်ပေးပါနော်”

မဟော် ပြုံးမိသည်။ မျှော်လင့်ချက်မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ ထေးကြည့်နေသော တော်ဝင်ရဲ့မျက်နှာလေးက ငြိမ်းချမ်းဖြူစင်လွန်း သည်။

“တော်ဝင်ဆန္ဒအတိုင်းပဲလေ၊ ကိုယ့်မှာလည်း မောင်နှမ တွေ မရှိတော့ဘူးကွ”

“ဟုတ်လား၊ ဟို ကိုမင်းမှာ မိဘတွေရော ရှိသေးလား၊ အဖေနဲ့ အမေလေ”

“အဖေရှိတယ်၊ အမေကတော့ အင်း မိထွေးပဲရှိတာ”

“မိထွေး ဟုတ်လား”

သံယောင်လိုက်ရေရွတ်ရင်း အပြုံးတို့ပျောက်သွားသော မဟော်မျက်နှာကို တော်ဝင် ငေးငေးလေးကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမိထွေးမှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ပါတယ်။ မေမေဆုံးတော့ ကိုယ့်အဖေက ယူလိုက်တာ”

“ဒါဆို ကိုမင်းမှာ ညီနဲ့ညီမ ရှိတာပေါ့၊ ပျော်စရာကြီး”

“ဘယ်ကလာ ပျော်စရာကောင်းမှာလဲ၊ တကယ်စိတ်ညစ်နဲ့ ကောင်းနေတာ၊ ကိုယ်နဲ့ လုံးဝမတည့်ဘူး”

“သူတို့က ဆိုးလို့လားဟင်”

“အင်း ဆိုးတယ်”

စိတ်ထဲမှာ နဂိုကတည်းက အမြင်မကြည်လင်တာမို့ မဟော်ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောလိုက်သည်။ တော်ဝင်က မျက်တောင်ကျော့ကြီးတွေပုတ်ခတ်ပြီး -

“ဟို တော်ဝင်က ကိုမင်းကို မဆိုးပါဘူးနော်၊ ကိုယ့်အဖေကိုတစ်ယောက်လို ခင်မင်မှာပါ”

မြတ်နိုးစရာကောင်းလိုက်သည့် ကောင်မလေး။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေက မာယာကင်းသောစကားတွေနှင့် သူ့ကိုပြောနေသည်။

ကောင်မလေးရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားမှုတွေအတွက်တော့ သူ့ဘက်က ဖြူစင်ခြင်းနဲ့ပဲ ပေးဆပ်ချင်သည်။

စိတ်ချပါ ကောင်မလေးရယ်။ မင်းလေးအနားမှာ မင်းလေးကို စောင့်ရှောက်ရင်းနဲ့ ကိုယ် မြတ်နိုးစွာ ချစ်သွားမှာပါ။

အခုချိန်မှာ ကိုယ့်ရင်ထဲက စကားတွေကို မျိုသိပ်ထားမှာပဲ။ ဒါ မင်းလေးရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားမှုတွေကို အရောင်တွေနဲ့ မညစ်နင်းစေချင်လို့ပါ။

မင်းလေးကို ကိုယ် မြတ်နိုးခြင်းတွေက စစ်မှန်တဲ့နှလုံးသားထဲက အချစ်နဲ့ဆိုတာတော့

မင်းလေး ယုံကြည်ပေးပါ တော်ဝင်သူရယ်။

အခန်း (၁၈)

“ဘယ်လို၊ ငါတို့က ကားတိုက်ခံရမယ်၊ ဟုတ်လား”

အာကာ မျက်လုံးကြီးပြူးကာ အထိတ်တလန့်မေးသည်။
ဝဏ္ဏကလည်း ပါးစပ်ထဲရောက်နေသောပေါက်စိကို ကသောကမော
မျိုချရင်း -

“မဟော် မင်းရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ၊ ငါတို့ကို သေစေ
ချင်နေတာလား”

“အေးလေ၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း မင်း ဒီလောက်ထိတော့
မရက်စက်သင့်ဘူး”

ဝဏ္ဏရော အာကာပါ အထိတ်တလန့်နှင့် ခါးသီးစွာ ငြင်းဆို
နေကြတော့ မဟော် လက်ကာတားမြစ်ရင်း -

“နေကြပါဦး၊ ငါက မင်းတို့ကို အကူအညီတောင်းတာပါ”

“အကူအညီ၊ မင်းတောင်းတဲ့အကူအညီကြီးကလည်း စဉ်း
စားဦးလေ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က ကားတိုက်ခံရမယ်လို့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ၊ ငါက မင်းတို့ကို တကယ် ကား
အတိုက်ခံခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ တော်ဝင်ကို လာကြိုမယ့်ကား သင်
ဘန်းရှေ့ကို ရောက်မလာဖို့ပဲ လိုအပ်တာ၊ ဒီတော့ တော်ဝင်ကို လာကြို
မယ့် ဦးမိုး မလာနိုင်ဘဲ အစီအစဉ်ပျက်အောင်ပဲ လုပ်ပေးခိုင်းတာ”

အာကာနှင့်ဝဏ္ဏ မျက်မှောင်ကြီးတွေကုတ်လျက် တစ်
ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်သည်။ မဟော်တောင်းဆိုသည့်
အစီအစဉ်အတွက် သူတို့ နောက်တွန့်နေကြတာ အမှန်။

ဒီမနက်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုဖုန်းဆက်ခေါ်ကာ လိုက်လံ
ကျွေးမွေးပြုစုနေသည့် မဟော်ရဲ့အကြံအစည်ကို အခုမှပဲသိရတော့
သည်။

“မင်း တော်တော်လည်တဲ့ကောင်ပဲ မဟော်၊ ငါတို့ကို လိုက်
ပြီးကျွေးမွေးပြုစုနေတာ ဒီအကြံကြောင့်ကိုး”

“ဟုတ်ပါ၊ စိတ်ကြိုက်ကျွေးမွေးပြီး ကားတိုက်ခံခိုင်းမှာကြီး
ကတော့ တော်တော်ရက်စက်တဲ့အစီအစဉ်ပဲ”

“ဟာကွာ တကယ်ကားအတိုက်ခံခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊
ဦးမိုးရဲ့ကားရှေ့မှာ မင်းတို့ထဲကတစ်ယောက် ဟန်ဆောင်လှဲချလိုက်
ရင် ပြီးပြီ”

“နေပါဦး၊ မင်းအစီအစဉ်က တော်ဝင်သူကို ဦးမိုး လာမကြိုရင် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဘာလဲ မင်း ကားတင်ပြေးမလို့လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီနေ့ တော်ဝင်ရဲ့ သင်တန်းနောက်ဆုံးနေ့မို့ ငါ တော်ဝင်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ချင်တယ်ကွာ”

“သင်တန်းမှာ ဒီလောက် တစ်လလုံးလုံးတွေ့နေတာတောင် မင်းက အားမရသေးဘူးလား”

“အေးလေ၊ အခုချိန်အထိတောင် မင်းတို့က အဆင်မပြေသေးဘူးလား၊ နေရာချင်း လဲလိုက်ချင်တယ်၊ ညှိပါ”

အာကာ တမင် သူ့ကိုခွဲပြောနေမှန်း သိသည်။ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားကာ အတွေ့အကြုံအများကြီးရှိသည့် သူ့လိုကောင်က တော်ဝင်ကို အခုချိန်အထိ ဖွင့်မပြောသေးတာကို သူတို့ ဘဝ မကျဖြစ်နေသည်။

“ပြောစမ်းပါ မဟော်၊ မင်းက ဘာကြောင့် အခုချိန်အထိ ဒီကောင်မလေးကို ဖွင့်မပြောသေးတာလဲ”

ဝဏ္ဏက ထပ်မေးသည်။ မဟော် နွေးနွေးကလေးပြုံးရင်ချောကလက်မစ်ရိုတ်ကို အရသာခံသောက်သည်။ ပြီးမှ -

“သူ့ကိုသိပ်ချစ်လို့ပဲ ဝဏ္ဏ”

“ပြဿနာပဲ၊ ချစ်တယ်ဆိုရင် မင်း ဖွင့်ပြောတော့လေ”

“ဖွင့်မပြောရက်အောင် သူက ဖြူစင်လွန်းနေလို့ ငါနှုတ်ထုဆွဲအနေတာ၊ ငါ တော်ဝင်ကို မြတ်နိုးပြီးချစ်တာ”

“အေး၊ ကြည့်လည်းလုပ်၊ အခု သင်တန်းပြီးပြီဆိုတော့ မင်းနဲ့ထပ်ဆုံခွင့်ဆိုတာ ခက်ခဲသွားပြီ”

“အဲဒီအတွက် ငါ ဒီနေ့ တော်ဝင်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်ရချင်နေတာကွာ၊ မင်းတို့ ကူညီပေးပါကွာ”

“အင်း မျက်ခုံးက ခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ၊ မောင်းလာတဲ့ကားရှေ့ကို ဝဲတို့က ဟန်ဆောင်ရင်ဆိုင်တိုးရမှာဆိုတော့ အခန့်မသင့်ရင် တကယ် အတိုက်ခံရမှာ”

“အဲဒီလောက် အန္တရာယ်မများပါဘူးကွာ၊ အတိုက်မခံရခင် ဘန်ဆောင်လိုက်ပေါ့၊ နာရီဝက်လောက်နောက်ကျရင် ရပြီ”

မဟော် ဇွတ်တောင်းဆိုနေတော့ ဝဏ္ဏနှင့်အာကာ မနေဘာပါ။ ညီအစ်ကိုတွေထက်တောင် သံယောဇဉ်နှောင်တွယ်နေကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာလည်း -

“အေး မင်းအတွက်ဆိုတော့လည်း ငါတို့ဘက်က အသက်စွန့်ရ စွန့်ရ ကူညီရမှာပေါ့၊ ကဲ အာကာ စိတ်ကြိုက်အဝစားထား၊ ပြီးရင် ကားအတိုက်ခံကြစို့”

“လုပ်ကွာ၊ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲ”

နောက်ပြောင်ပြောရင်း ဝဏ္ဏနှင့်အာကာ စားပွဲပေါ်က ဆီချက်ပွဲတွေကို အားပါးတရ စားလိုက်ကြသည်။

သူကတော့ ဝဏ္ဏနှင့်အာကာတို့ အမှားအယွင်းမရှိ အဆင်ပြေပါပေဟု ဆုတောင်းမိသည်။

ဒါမှ တော်ဝင်နှင့်စကားပြောချိန်လေး ရမှာလေ။

သင်တန်းပြီးဆုံးတော့ တော်ဝင် သူ့ကိုလာနှုတ်ဆက်သည့်
ခါးရှည်ကိုယ်ကျပ်အနီရောင်အင်္ကျီလေးနှင့် ဝမ်းဆက်ထဘီနီရဲ့ရေ
ဝတ်ထားသော တော်ဝင်အလှက အားလုံးထဲမှာ ထင်းနေသည်။

“ကိုမင်း တော်ဝင် သွားတော့မယ်နော်”

“မနက်ဖြန်ဆို ကိုယ်တို့ ဆုံနိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးနော်”

မဟော် ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်လေးဆိုတော့ တော်ဝင်မှာ
နှာလေး ညှိုးကျသွားခဲ့သည်။

“ကိုမင်းကို တော်ဝင် ခင်ပါတယ်၊ ဟိုလေ တော်ဝင်ထံ
မယ့်ကျောင်းကို ကိုမင်း လာလည်လို့ရပါတယ်”

“အင်း၊ ကိုယ်လာလည်မှာပါ”

“တော်ဝင် သွားတော့မယ်နော်၊ ဦးမိုး စောင့်နေလိမ့်မယ်
နှုတ်ဆက်စကားလေးနှင့် တော်ဝင် လေ့ကားထစ်လေး
အတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးဆင်းသွားသည်။

မဟော် နောက်က အသာလိုက်ဆင်းသည်။ ဝဏ္ဏ
အာကာတို့ သူစေခိုင်းသည့်အတိုင်းသာ အဆင်ပြေခဲ့လျှင်တော့

ပလက်ဖောင်းပေါ်ရောက်တော့ သူ ကျေနပ်ဝမ်းသာသွား
သည်။ တော်ဝင်ကိုလာကြိုသော MARK II ကားပြာကြီးမရှိပါ။
ပလက်ဖောင်းတစ်နေရာမှာတော့ တော်ဝင် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့်
ဆင်းကလေး ဘယ်ညာရွေလျားနေ၏။

တော်ဝင်အနားကို သူ့လျှောက်လာခိုက်မှာပဲ ဟန်းဖုန်းမြည်
သံလေးကြောင့် တော်ဝင် ဖုန်းကို ထုတ်ယူနားထောင်နေတာ တွေ့
၏။

“ရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဆင့်”

“--- --- --- ---”

“စိတ်ချပါ အန်တီဆင့်၊ သမီးအတွက် မပူပါနဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

တော်ဝင်မျက်နှာလေးမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်လေးတွေ အ
ထင်ထင်လျက် နံဘေးရောက်လာသောသူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တော်ဝင်”

“ဦး ဦးမိုး လူတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့တိုက်မိလို့တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“မသိဘူး၊ အခု အန်တီဆင့်ဆီဖုန်းဆက်လို့ အန်တီဆင့်
ဆိုက်သွားတယ်တဲ့၊ တော်ဝင်ကို အငှားကားနဲ့ ပြန်ခဲ့ဖို့ ဖုန်းလှမ်း
ဆက်တာ”

“တော်ဝင်ကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း မပူပါနဲ့၊ အန်တီဆင့်သိသွားရင် ဘယ်ကောင်မ

လဲ၊ ဟိုလေ တက္ကစီတစ်စီးလောက် ငှားပေးပါနော် ကိုမင်း”
“ကိုယ့်ကားနဲ့ တော်ဝင်တို့အိမ် မရောက်ခင် လမ်းထိပ်အထိ ပို့ပေးမယ်၊ အနားရောက်မှ တက္ကစီငှားပေးလိုက်မယ်၊ ဒါဆို အနံ့ဆင့် မသိဘူးပေါ့”

မညာတတ် မလိမ်တတ်သော ကောင်မလေးကိုမှ သူ့လိမ်ညာခိုင်းနေသည့်အဖြစ်။ ကောင်မလေးမျက်နှာက လိပ်ပြာသလို ခေါင်းကလေးခါသည်။

“ဟို ဟိုလေ အန်တီဆင့်သိရင်”

“မသိပါဘူးကွာ၊ အန်တီဆင့်က ဦးမိုးကိစ္စအတွက် သွားတာပဲဥစ္စာ”

တော်ဝင် တွေတွေလေးငြိမ်သက်နေတော့ သူ တော်ဝင်လက်ကလေးကိုဆွဲကာ ကားဆီခေါ်ခဲ့သည်။

“ကဲ တက်ပါကွာ၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

တော်ဝင် မငြင်းနိုင်ဘဲ ပါလာသည်။ ကားတံခါးလေး ချောပေးတော့ တော်ဝင် ဝင်ထိုင်သည်။ ယုံကြည်လွယ်လွန်းသည့် ကောင်မလေးရဲ့အပေါ်မှာ သူ လှည့်စားသလိုဖြစ်နေပြီလား။

ကောင်မလေးရယ် ကိုယ် လိမ်ညာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မိချစ်လွန်းလို့ ကြံစည်ဖန်တီးမိတာပါ။ မင်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်အောင် လုပ်လိုက်မိသလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီလား။

“တော်ဝင် အရမ်းစိုးရိမ်နေတာလား”

“အင်း ဦးမိုးအတွက် စိုးရိမ်နေတာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဦးမိုး ဒုက္ခရောက်မှာ၊ ဦးမိုးမှာက မိသားစုနဲ့”

တော်ဝင် ပြောရင်း မျက်ရည်လေးတွေတောင် ဝဲလာသည်။
“ကြည့်ရင်း သူ့ စာနာသနားသွားမိ၏။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ တော်ဝင်ရယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့တော်ဝင်က ဘယ်ကျောင်းတက်မှာလဲ၊ ကိုယ်လာလည်မှာနော်”

“နည်းပညာတက္ကသိုလ်တက်ဖြစ်မှာ”

“ဟင် ဘယ်လို”

“နည်းပညာတက္ကသိုလ်ပါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မဟော် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားမိတာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ နည်းပညာတက္ကသိုလ်ဆိုတော့ နှင်းမခန့် ချုံနိုင်သည်။ နှင်းမခက

ထက်ရှိမှာ နည်းပညာတက္ကသိုလ်တက်နေသည်။ ဒီနှစ်ဆို ဒုတိယနှစ် ဆောက်ပြီ။ အခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တော်ဝင်နှင့်လာတူနေ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ်လာလည်ရင် တော်ဝင် ရှောင်မနေနဲ့နော်”

“ဟင်အင်း ဘာလို့ရှောင်ရမှာလဲ၊ လာခဲ့ပါ၊ တော်ဝင်ရှိမှာပါ”

“ကျောင်းတက်ဖို့က သုံးပတ်လောက်လိုသေးတယ်ဆိုတော့ ဒီရက်တွေမှာ တော်ဝင်ကို ကိုယ် တွေ့ခွင့်မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

မဟော်ကကားကြောင့် တော်ဝင် မျက်နှာဝန်းလေးတွေနှင့် ကြည့်ကြည့်သည်။

“ကိုမင်းနဲ့ ခင်မင်နေတာကို အန်တီဆင့်သိရင် ဘာပြောမလဲ မသိဘူး။ တော်ဝင်မှာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ကိုမင်းက ပထမဆုံးခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့သူပါ။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတော့ အန်တီဆင့် လက်ခံပါ့မလား မသိဘူး။”

သူ့မစကားကြောင့် မဟော်ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးဝင် လာရသည်။ တော်ဝင်ရဲ့အန်တီဆင့်က သူ့အကြောင်းတွေ့သိရင် တော်ဝင်နှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတာကို လက်ခံမည်လား။

သူ့အကြောင်းတွေ့သိရင် ဘယ်လိုမှ လက်မခံမှာ သေချာ ဖြစ်ပါ။

“ကိုမင်းကို တော်ဝင်ခင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အန်တီဆင့် မသိအောင် တော်ဝင်သိပ္ပံကိစ္စထားတာပါ။ တော်ဝင်ကို နားလည်ပါနော်”

တောင်းပန်သလိုလေးပြောနေတော့ သူ ပင့်သက်ရွိုက်ရင် ခေါင်းညိတ်ရပြန်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တော်ဝင်ကိုတော့ သူ အနိုင်မယူ ရက်အောင်ပဲ မြတ်နိုးပါသည်။

တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ သူ့အချစ်ကို တော်ဝင်သိအောင် စွင့် ပြောရပါဦးမည်။

အဲဒီအခါကျရင် တော်ဝင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မည်လဲ။

အခန်း (၁၅)

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ကိုကို”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ကြားလိုက်ရသော မသံကြောင့် ဘာပင်နီကိုင်ထားသော လက်ချောင်းတွေတောင် ဆတ်ခနဲတုန်သွား သည်။ မျက်ဝန်းတွေက တံခါးဆီကို မကျေမနပ်ပဲကြည့်မိသည်။

“ကိုကို”

“ဘာကိစ္စလဲ မခ”

“နွားနို့လာဖို့တာပါ ကိုကို”

“မသောက်ချင်ဘူး”

“ဟင် ခုနကတော့ အေးအေးကို နွားနို့ယူခိုင်းတယ်ဆို”

“အေး ငါယူခိုင်းတာ ပိအေးကို နှင့်ယူခိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ သွားစမ်းပါဟာ၊ ငါ မသောက်ချင်တော့ဘူး”

“သောက်လိုက်ပါ ကိုကိုရား၊ နွားနို့က ပျူလေး၊ မခက်ဘဲတိုင်း နွေးပြီးယူလာတာပါ။ နော် ကိုကို”

“မခ ငါ့ကိုရစ်မနေနဲ့၊ ငါ တကယ် မသောက်ချင်တော့တာ လစ်တော့”

ယတိပြတ်ပြောပြီး ဒိုင်ယာယီစာအုပ်လေးကို ပိတ်ပစ်လိုက် သည်။ တော်ဝင်နှင့် ပတ်သက်သမျှ ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို မေ့ စဉ် ရင်ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဒီကောင်မလေးလာနှောင့်တာကြောင့် ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မှန်း မသိတော့။

“ကိုကို”

ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ခေါ်သံကို ထပ်ကြားသည်။ စကားထပ်မပြောချင်ထက် မို့ သူ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“ကိုကို တံခါးမဖွင့်မချင်း မခ ရပ်စောင့်နေမှာနော်”

ခြိမ်းခြောက်သလိုဆိုသော စကားသံလေးက မူနဲ့နဲ့လေး ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ထောင်းခနဲဒေါသဖြစ်သွားသည်။ စားပွဲပေါ် က ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ခေါင်းအုံးအောက် သိမ်းဆည်းပြီးမှ တံခါး ဆီလှမ်းခဲ့သည်။

တံခါးကို ဒေါသတကြီးဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ မြင်လိုက်ရသော နွားနို့ဖန်ခွက်တင်ထားသော ဗန်းလေးကိုင်ကာ ရပ်နေသည့် မခ

ပြီးယဲ့ယဲ့မျက်နှာလေး။

“အစောကြီးကတည်းက ဖွင့်ပေးလိုက်ရင် ပြီးရဲ့နဲ့၊ ကိုကို က တကယ်ပဲ”

သူ ဒေါသထွက်နေတာကိုသိပေမယ့် မခကတော့ ထုံးစံ အတိုင်း စကားရောဖောသောပြောကာ ဗန်းလေးကို အခန်းထဲယူလာ သည်။

ပြီးတော့ စားပွဲလေးပေါ်တင်ပေးပြီး သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေတင်းတင်းစေပြီး ရှုတည်တည်ကြည့်နေသော သူ့ကို မခ ပခုံးလေးတွန့်ကြည့်၏။ ပြီးမှ တံခါးဆီပြန်လျှောက်လာရင်း -

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုကို၊ လူ့ကိုကြည့်တာများ အမှုမရှိကြိတ် ဖစ်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ”

“အေး ကြိတ်ပစ်ချင်နေတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါမှ နင့်ကို လုံးဝ မမြင်ရတော့မှာ”

“ဟင် မခကို အဲဒီလောက်ထိတောင် မုန်းနေသလား၊ ကိုကို ကို မခ အဲဒီလောက်အထိ ဒုက္ခမပေးပါဘူးနော်”

“နင့် ငါ့ကို အမြဲအနှောင့်အယှက်ပေးနေတာကို၊ အခန်းထဲ မှာ တစ်ယောက်တည်းနေလည်း မရ၊ အပြင်ထွက်ဂစ်တာတီးလည်း မရ၊ မလွယ်ပါလား”

“ကိုကိုရယ် မခက နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုတို့ ခင်မင်သံယောဇဉ်ကြီးတာပါ။ ကိုကိုအရိပ်ကို အမြဲကြည့်ပြီးဖြည့်

ဆည်းပေးနေတာပါ”

ချက်ချင်းပဲ လေသံလေးက တုန်ယင်ကာ မျက်ရည်တွေဝဲလာ ပြန်သည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း ကောင်မလေးကို သူ သနားမိပြန် သည်။

“ကဲ ကဲ သွားတော့ မခ၊ ငါ ဘာမှမလိုတော့ဘူး၊ နောင် ယုက်မနေနဲ့တော့”

ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တွေကို ချက်ချင်းပုတ်ခတ်သိမ်း ဆည်းပြီး မခ လှမ်းထွက်သွားသည်။ အနက်ရောင်လက်ပြတ်အင်္ကျီ ခါးတိုလေးနှင့် ဂါဝန်ပွပွလေးက ခူးဖုံးရုံမျှပဲ ရှည်သည်။

တကယ့်ကလေးလေးအတိုင်းပါပဲလားဟု တွေးမိတော့ အာရုံ ထဲကိုဝင်လာတာ တော်ဝင်မျက်နှာလေးဖြစ်သည်။

“မခ”

ခေါ်သံကြောင့် မခ လှည့်ကြည့်သည်။ တော်ဝင်အကြောင်း တွေးမိပြီး မခနှင့်တော်ဝင် ကျောင်းတူနေတာ သတိရပြီး ခေါ်မိတာ ဖြစ်၏။

“ဘာလဲဟင်၊ ကိုကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့”

“ကိုကို ဘာမေးမလို့လဲ၊ မေးလေ”

ခြေလှမ်းတွေ သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လာပြီး မခ မေးသည်။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ နင်တို့ကျောင်းတွေ ဘယ်တော့ စ

ဘက်မှလဲသိချင်လို့”

“နှစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက် လိုသေးတယ်လေ၊ ဘာလို့လဲ ကိုကို”

“ငါသိချင်လို့မေးတာ၊ ကဲ ရပြီ၊ သွားတော့”

ပြောပြီး သူ အခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ နှစ်ပတ်ကျော် ဘာလဲလုံးလုံးမှာ တော်ဝင်နှင့်ဆုံဖို့က ခက်ခဲလွန်းနေဦးမှာ သေချာ သည်။

ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေမှာတော့ ကျောင်းကို သူသွားတွေ့နိုင် သည်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ပတ်ကျော်လုံးလုံးတော့ တော်ဝင်ကို သူ မတွေ့ ဘဲ မနေနိုင်ပါ။

တော်ဝင်ရဲ့အရိပ်လေးကို မြင်ရဖို့အတွက်တော့ ဝဏ္ဏတို့အိမ် တို့ပဲ သူ အားကိုးရတော့မည်။

ကံကြမ္မာက အခွင့်အရေးပေးလာခဲ့ရင်တော့ တော်ဝင်ရဲ့ အရိပ်လေးကို သူ မြင်တွေ့နိုင်ကောင်းပါရဲ့။

www.burmeseclassic.com

ကြီးပြဿနာရှာရတာပေါ့။ ဟိုက သူနဲ့မဆိုင်ဘူးရှင်းပေမယ့် ဆေးခန်းကို ဇွတ်ပို့ခိုင်းရတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဟိုက လိုက်ပို့တယ် မဟုတ်လား”

“ဦးမိုးက ပို့ရှာပါတယ်၊ တကယ်လည်း အာကာခံလိုက်ရတာတို့။ ဆိုးတာက ဆေးခန်းရောက်တော့ ဦးမိုးဖုန်းဆက်လို့ အန်တီဆင့် ဆောက်လာတော့ ငါနဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး မျက်နှာပူစရာဖြစ်ကုန်ရောကွ”

“အန်တီဆင့် ရိပ်မိသွားလို့လား”

“မရိပ်မိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါက ဦးမိုးကို ခြိမ်းခြောက် ကျိုင်ရှာထားတာတွေ ဦးမိုးက ဖုန်းထဲက အန်တီဆင့်ကိုပြောထားတာကိုးကွ။ အန်တီဆင့်ရောက်လာတော့ ငါ့မှာ တောင်းပန်ရတယ်။ အန်တီဆင့် ကားဖုန်း မသိလို့ပါ။ သူငယ်ချင်းအတွက် ထူပူပြီးပြောမိတာပါ ဘာညာပေါ့ကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေသွားတယ် မဟုတ်လား”

“အဆင်ပြေသွားတယ် မလုပ်နဲ့ အာကာကတော့ ဆေးနှစ်လုံးထိုးခံရတယ်။ အခုလည်း ဒဏ်ရာအရှိန်နဲ့ လမ်းထောင်ကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်ဘူး”

“ဟေ အဲဒီလောက်တောင် ဖြစ်ကုန်သလား။ ငါ မသိဘူး”

“မင်းဆီ ငါဖုန်းဆက်တယ်၊ ဆက်မရလို့”

“ဟုတ်လား။ မနေ့က ငါ တစ်နေ့လုံး ဖုန်းပိတ်ထားတာလွှာရွှေရည်လွင် ဖုန်းခေါ်ပြီး ရစ်နေလို့ကွ”

အခန်း (၂၀)

“အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ မပြောချင်တော့ဘူး မဟော်၊ ငါတို့ တော်တော်ရက်ကလည်ရိုက်ကုန်တာကွ”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဦးမိုးကားနဲ့ မတိုက်မိပေမယ့် အာကာဆီ တဲ့ကောင်က လန့်ပြီးခုန်ရှောင်လိုက်တာ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဖင်ထိုင်ရက်ပြုတ်ကျရောပဲ။ ကားက ဆယ်ပေအကွာလောက်ကတည်းက ဘရိတ်နင်းပြီးရပ်ပြီးသားဆိုတော့ မတိုက်မိတာ အသိသာကြီးပဲ”

“အာကာကတော့ လုပ်လိုက်ရင် တလွဲချည်းပဲ”

“အေး ကားနဲ့မတိုက်မိပေမယ့် အာကာ ပြီးညောင်းရိုးနာသွားတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ငါလည်း ဦးမိုးဆိုတဲ့လူကြီးကို အဖြူထည်

“ဘယ်က ရွှေရည်လွင်လဲ”

“စမ်းချောင်းကလေကွာ”

“ဪ သိပြီ မင်းနဲ့ပြတ်တာ ကြာပြီဆို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ပြတ်တာကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဖုန်းထဲကနေ ငါ့ကိုဖုန်း

လို့ မရတော့၊ ဘာညာကြော့ပြတယ်၊ အခု သူ့အိမ်က အိမ်ထောင်ချဖူး မယ့်ယောကျ်ားကို မယူနိုင်ဘူးတဲ့၊ သူ့ကိုခိုးဖို့ ငါ့ကိုပြောနေတာ”

“ပြဿနာပါလား”

“အေး တကယ့်ကျွန်ုပ်တွေကွာ တစ်ခါမက၊ နှစ်ခါမက၊ နာဂါဝက် တစ်ခါလောက်ဆက်နေလို့ ငါ ဖုန်းပိတ်ပြီး အခန်းအောင်းနေတာ”

“ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါဆို အာကာအိမ် မရောက်သေးဘူးပေါ့”

“ဘယ်ရောက်မှာလဲ အခု မင်းပြောမှ သိတယ်၊ ဒီညနေ ငါဝင်သွားလိုက်ပါမယ်၊ တကယ်ကွာ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး”

“အေးကွာ၊ ဒီကောင် ဦးခိုခိုလွန်ပြီး ခုန်ရှောင်တာ ပြီးညောင်း

ရိုးနာသွားတယ်ကွာ၊ ဆရာဝန်က ဓာတ်မှန်ရိုက်ခိုင်းလို့ ရိုက်ရသေးတယ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ အရိုးအက်မသွားတာ”

အာကာအဖြစ်ကို ဝတ္ထုပြောပြနေတော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သူ့ကိုကူညီရင်းဖြစ်သည့်ကိစ္စကို မသိတော့ ဥပေက္ခာပြုထားသလို ဖြစ်နေ၏။ အာကာကတော့ အတော်ကျိန်ဆဲစိတ်ဆိုးနေမှာ သေချာ၏။

“ညနေ သွားလိုက်မယ်ကွာ”

“အေး ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်လိုက်ဦး။ အနည်းဆုံး ဘစ်ပတ်လောက်တော့ ဒီကောင် အိမ်တွင်းအောင်းနေရမှာ သေချာဘယ်”

“အေးပါကွာ၊ ဒီကောင်ကြိုက်တဲ့ ကဏန်းပေါင်းနဲ့ ဓာတ်စာတွေ ဝယ်သွားပြီးငိုပြလိုက်ရင် ရပါတယ်”

“အင်း အာကာ အခုလိုဖြစ်တာ ငါလည်းစိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက် တစ်ခုတော့ ကံကောင်းတယ်”

“ဘာ ကံကောင်းတာလဲ”

“ဆွံ့ဒါလီကိစ္စလေကွာ၊ အခု သူတို့သားအမိ ရန်ကုန်ရောက်နေကြတယ်၊ ငါနဲ့တောင် အတော်ရင်းနှီးနေပြီ”

သူ တစ်ခါမြင်ဖူးသော ဆွံ့ဒါလီပုံရိပ်ကို အာရုံထဲမှာပြန်ပုံအမ်းလို့မရတော့ပေမယ့် ဝတ္ထုနှင့်အာကာတို့ အပြိုင်ကြိုးစားနေသူတို့ သိသည်။

“သူတို့က သန်လျင်မှာ နေကြတာကွာ၊ ဒီမှာတစ်ပတ်လောက် နေမှာတဲ့၊ ဒီကာလမှာ ငါ ကြိုးစားကြည့်ခွင့်ရပြီ၊ အာကာတော့ မနှောင့်ယှက်နိုင်ဘူး”

“ခွေးကောင် မင်းက ဒါကြောင့် ဝမ်းသာနေတာပေါ့လေ”

“ဟာ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေကို ပြောပြတာပါ”

ဝဏ္ဏ ကသောကမျော ဖြေရှင်းသည်။ သို့ဒါလီကိစ္စအတွက် ဝဏ္ဏကံကောင်းတာ မှန်ပေမယ့် အာကာအတွက်တော့ ဒီကောင် စိတ်မကောင်းမှာတော့ သေချာ၏။ ဟိုးငယ်ငယ်ကနေ ကျောင်း တော်ကြီးအထိ လည်မင်းဖက်ပေါင်းခဲ့သူတွေပဲ။ သံယောဇဉ်ကြီးက ပေါ့သေးသေးတော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ကိစ္စကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဲဒီနေ့က ဒရိုင်ဘာဦးမိုးအတွက် သူ ပူပန်နေတာကို ကြည့်ပြီး ငါတောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်ကွာ”

“ဟင် ဒါဆို မင်း ဘာမှမထူးခြားဘူးပေါ့။ မတန်လိုက်တာ ကွာ”

ဝဏ္ဏ မချင့်မရဲပြောသည်။ သူ နှုတ်ဆိတ်စွာပဲ တစ်ဖက်ခြံ လေးထဲကို ငေးမောကြည့်နေမိဆဲ။

မြင်ရတွေ့ရဖို့ ခက်ခဲလှသော အရိပ်လေးကိုမျှော်ရတာ ခက် ထဲမောလှ၏။ ရည်းစားတွေထားခဲ့ဖူးတုန်းက စိတ်ညစ်ရင်မောစရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိခဲ့ဖူးပေမယ့် တော်ဝင်လေးနဲ့ကျမှ သူ ခံစားနေခဲ့ရတာ တွေကတော့ ထူးဆန်းပါသည်။

ဒါ အချစ်ဆိုသောအရာကြောင့်ဆိုတာ သူ ယုံတတ်ခဲ့ပြီ။ တော်ဝင်လေးနှင့်ပတ်သက်သည့် ရင်မောစရာတွေကိုလည်း

ခံစားတတ်ခဲ့ပြီ။

အခန်း (၂၀)

ထုံးစံအတိုင်း မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲပြီး သူ သွားဖို့ပြင်ဆင်မိတာ ဝဏ္ဏရဲ့အိမ်ကိုဖြစ်သည်။

“ကိုကို”

ညှော်ခန်းကို ထွက်မိသည်နှင့် ကြည့်လင်သောစိတ်ကို အ နှောင့်အယှက်ပေးလာတာ နှင်းမခပဲ။ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားပုံက တစ်နေရာကိုသွားမည့်ပုံစံဆိုတာ ထင်ရှားသည်။ အနားမှာလည်း ဒေါ် မိုးမြင့်စံ ငှုတ်တုတ်ကြီးရှိနေသည်။

ဘာနှောင့်ယှက်ဦးမလဲဆိုသောအကြည့်နှင့် မဟော် ဘုဆတ် ဆတ် မေးငေါ့ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကိုကိုနဲ့ လမ်းကြိုလိုက်ချင်လို့”

“ဘာလမ်းကြိုလဲ၊ ကြိုစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“မောင်မဟော် လမ်းသင့်ရင် သမီးလေးကို လမ်းထိပ်ပေးသွားပေးပါကွယ်၊ လမ်းထိပ်ရောက်မှ သမီးဘာသာ တက္ကစီဌာနသွားလိမ့်မယ်၊ အိမ်က ကားပျက်နေလို့ ဝပ်ရှော့ပံ့ပို့ထားရတယ်”

ဒေါ်မိုးမြင့်စံကပါ တောင်းပန်အကူအညီတောင်းသံနှင့် ပြောသည်။ ဒါပေမဲ့ မဟော် ခေါင်းကိုပဲ ခါးယမ်းပြရင်း -

“လမ်းထိပ်လမ်းလျှောက်သွားရမှာ ဘယ်လောက်ဝေးလို့ထဲ ကျွန်တော်က ဝင်စရာရှိတယ်”

“တက္ကစီဌာနလို့ရမယ့် လမ်းထိပ်ပဲ လိုက်မှာပါ ကိုကို၊ အချိန်နောက်ကျနေလို့ပါနော်”

“ဆောရီးပဲ၊ ငါလည်း သိပ်အရေးကြီးနေတယ်”

ယတိပြတ်စကားနှင့် မင်းမဟော် ငြင်းဆိုပြီး လှမ်းထွက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မခတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော ကားပေါ်တက်ကာ ခနဲမောင်းထွက်သွားသည်။

ဒေါ်မိုးမြင့်စံ အံ့ကိုတင်းခနဲကြိုတ်ရင်း သမီးကိုလှမ်းကြည့်တော့ မခ၊ မျက်ဝန်းက မျက်ရည်တို့ ယိုစီးကျနေပြီ။

သူမရပ်ထဲ နှင့်ခနဲ နာကျင်ခံစားလိုက်ရ၏။ သမီးဖြစ်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို စာနာနားလည်နိုင်ပါသည်။ မင်းမဟော်

သမီးပြတ်သားသော ဆက်ဆံမှုတွေက နုနယ်သော သမီးလေးနှလုံးဘားကို ထိခိုက်စေမှာ သေချာသည်။

“သမီးလေး”

သမီးပန်းလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး နှစ်သိမ့်ခေါ်လိုက်မိခါမှ မျက်ရည်တွေ သမီးပါးပြင်ပေါ် ယိုလို့စီးကျလာသည်။

“အဟင့် ဟင့် မေမေရယ်၊ သမီးလေ အရမ်းဝမ်းနည်းသယ်”

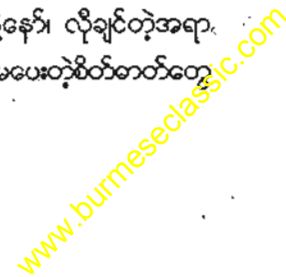
ကြေးကြေကွဲကွဲခိုက်ငိုရင်း သမီးက သူမရင်ခွင်ထဲကို ခေါင်းထိုးဝင်သည်။ တသိမ့်သိမ့် တုန်ယင်နေသော သမီးခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူမက ထိန်းထားရင်း ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ဖေးမထိုင်စေလိုက်သည်။

“မေမေ နားလည်ပါတယ် သမီးရယ်”

နှစ်သိမ့်အားပေးနေမိသည့် သူမကိုယ်တိုင် ခံစားချက် မျက်ရည်တွေရစ်ဝဲလာသည်။ ဒါပေမဲ့ ပါးပြင်ပေါ်စီးကျမလာခင်မှာပဲ မျက်အောင်တွေနှင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းပစ်လိုက်ပါသည်။

သူမမျက်ရည်တွေကိုမြင်လျှင် သမီးလေး ပိုမိုအားငယ်သွားတတ်မိ၏။

“သမီး မငိုနဲ့တော့နော်၊ မျက်ရည်ကျတယ်ဆိုတာ အံ့ရုံးပေးတာပဲတဲ့၊ သမီး ဘယ်တော့မှ အရုံးမပေးနဲ့နော်၊ လိုချင်တဲ့အရာ၊ ဘာစုကို ရယူနိုင်ဖို့အတွက် သည်းခံစိတ်နဲ့ အရုံးမပေးတဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ နိုင်မှာဖို့လိုတယ် သမီး”

သူမ၊အားပေးစကားတွေကို သမီး နားလည်နိုင်မည်လား မသိပါ။ သမီးပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စတွေကိုတော့ သူမ ညင်သာစွာပဲ ပွတ်သုတ်သိမ်းဆည်းပေးလိုက်မိ၏။

“ကိုကိုကို သမီး အမြဲတမ်းသည်းခံစိတ်နဲ့ ဆက်ဆံခဲ့တာ မေမေရယ်၊ ကိုကိုရဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေက ခါးသီးနေခဲ့တော့ သမီး ဝမ်းနည်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးဘယ်တော့မှ ကိုကိုကို မနာကြည်နူး မေမေရယ်။

မျက်ရည်စတွေနှင့် တောက်ပပြာလှနေသော သမီးလေး မျက်ဝန်းတွေထဲကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူမ ရင်မောသွားမိတာ မှန်ဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုသောတစ္ဆေတစ်ကောင် သမီးကိုပူးတွယ်ကပ်ငြိမ်း ခဲ့ပြီထင်ရဲ့။

“သမီးလေ ကိုကိုရဲ့ ယုယကြင်နာမှုလေးကိုပဲ အမြဲတမ်း လှည့်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီအရာတစ်ခုကလွဲရင် သမီး ဘာကိုမှ မမက်မောဘူး မေမေရယ်”

ကြည့်စမ်း။ ရိုးသားစွာဝန်ခံနေခဲ့သောစကားတွေက သမီးလေးရင်ထဲက ဆန္ဒတွေပဲပေါ့။ သံယောဇဉ်နဲ့နှောင်ဖွဲ့သော အချစ်တစ်ခုကို သမီးခံစားတတ်နေခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

“ကိုကိုတာလို့ သမီးကိုခါးသီးနေတာလဲ မသိဘူး။ တကယ်ဆို သမီးထားတဲ့ စေတနာ၊မေတ္တာတွေအတွက် ကိုကိုတက်က ထာဝရတော့ ပြန်တုံ့ပြန်သင့်ပါတယ်”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံလေးနှင့် သမီးလေးရေရွတ်တော့ သူမ ခံစားရတာ တွကယ်ခံစားနာကျင်ရသည်။

“သမီးလေးရယ် မောင်မဟော်က မေမေအပေါ်မှာ မိတ္တူပုံအတိုင်း အမြင်တွေလွှဲနေတာပါ။ အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ မေမေရဲ့သမီးလေးကို ချစ်ခင်နေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးထားတဲ့ မေတ္တာ စေတနာရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကိုတော့ သမီး ပိုင်ဆိုင်ရမှာပါကွယ်”

သူမကို မော့ကြည့်နေသော သမီးလေးမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ချစ်ခြင်းတရားအတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် တောက်ပနေခဲ့သည်။

ထိုမျှော်လင့်ချက်တွေ ပြိုပျက်သွားမှာကို သူမ စိုးထိတ်မိသည်။ သမီးလေးတောင့်တသော ဆန္ဒတစ်ခုတော့ ပြည့်ဝစေချင်ပါသည်။

မေမေရဲ့သမီးလေး ဘယ်တော့မှ မကြေကွဲ ဝမ်းမနည်းစေဘူးကွယ်။

အဲဒီအတွက် မေမေ အားလုံးကိုရင်ဆိုင်ရဲတယ်။ မေမေရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက သားနဲ့သမီးအတွက် ရင်ဆိုင်ရဲရင့်ခဲ့တာပါ သမီးရယ်။

မေမေဖြတ်သန်းရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ မေမေရဲ့ရင်သွေးလေးနှစ်ဦးအတွက်ပဲ အမြဲတမ်း ဆုံးဖြတ်ရှင်သန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ...။

www.burmeseclassic.com

အတိတ်ကိုပြန်တွေးမိတိုင်း သူမ အာရုံထဲမှာ မှတ်မိနေသော ကာလတစ်ခုက အတွေးထဲဝင်လာတတ်စမြဲဖြစ်သည်။

ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပါးပြီးတော့ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကျစ်ရစ်ခဲ့သော သူမရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ဒုက္ခဆင်းရဲတွေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုစဉ်က သားမိုးကျော်က အသက်ခြောက်နှစ်၊ သမီးလေးနှင်းမခ အသက်က နှစ်နှစ်ကျော်လေးပဲရှိသေးသည်။ ပွဲရုံတစ်ခုမှာ စာရင်းကိုင်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ခင်ပွန်းသည်က သူမကို သားအမိအတွက် ဘာမှမထားရစ်ခဲ့နိုင်ပါ။

အားကိုးစရာ မိဘဆွေမျိုးတွေမရှိသည့်ဒေသမှာ ကလေးနှစ်ယောက်မိခင် သူမအဖို့ ဝမ်းရေးအတွက် ရုန်းကန်ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ပညာရေးမှာ ဘွဲ့တစ်ခုပိုင်ဆိုင်ထားပေမယ့် အိမ်ထောင်ကျတော့ သူမ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ခဲ့ရ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့လုပ်စာကိုပဲ မိသားစုဦးမြို့ချွေတာစားသောက်ခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းဆုံးပြီးဆိုတော့ သူမ မဖြစ်မနေ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရတော့၏။ ကလေးနှစ်ဦးတာဝန်၊ စားဝတ်နေရေး အားလုံးအဆင်ပြေဖို့အတွက် ရှိသည့်ငွေလေးကို အရင်းပြုကာ အဝေးပြေးကားဂိတ်လေးမှာ ကွမ်းယာဆိုင်လေးဖွင့်ဖြစ်သည်။

မနက် သားကြီးကိုကျောင်းပို့ပြီးလျှင် သမီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲက ဈေးရောင်းရသည်။ နေ့စဉ် ပုံမှန်ဝင်ငွေလေးနှင့် မိသားစုအရေးက အထိုက်အလျောက်တော့ အဆင်ပြေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ လင်သားမရှိသော သူမအတွက် အန္တရာယ်တွေက ဝင်နေခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ရိုးသားစွာ ဈေးရောင်းစားသောက်ပေမယ့် ကြံစည်ချင်သည့်လူတွေက ရှိသေးသည်။

“ညီမလေးကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ အဟဲ အကိုကြီးကြည့်မယ်လေ၊ အဲဒီအတွက် တစ်ခုပဲပြန်ပေးမလား၊ ဟင်”

“ဒီမှာ ရှင်ကြီး၊ ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ခုချက်ချင်း ကျွန်မဆိုင်ရှေ့က ထွက်သွား၊ အသက်ချင်း လဲပစ်လိုက်မယ်မှတ်”

ကွမ်းရွက်ညှပ်ကတ်ကြေးကိုဆွဲယူပြီး ဘီလူးကြိမ်း ကြိမ်းဝါးဖြင့်လိုက်တော့မှ ထိုလူ ဆိုင်ရှေ့က ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။ ထိုဟန်နှင့်မာန်နှင့် ကာကွယ်ရှောင်တိမ်းလို့ရသည့်လူရှိပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အမူးသမားအုပ်စုနှင့်တိုးသည့်အခါ အန္တရာယ်က ရောက်ရခက်ခက်။

“ရှင်တို့ မူးနေရင် ထွက်သွားကြ၊ ကျွန်မ ရိုးရိုးသားသားအဖုရောင်းစားတာနော်”

“အပိုတွေမလုပ်နဲ့ ငါတို့သိတယ်၊ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ မင်းအတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးမှာပါကွ”

“ရှင်တို့ နှမသားချင်း မစာနာကြပါလား၊ ကဲ သတ္တိရှိရင်

www.burmeseclassic.com

စမ်းကြည့်လော့၊ ဟိုမှာ လာနေတဲ့လုံခြုံရေးရဲတွေကြားအောင် ကျွန်းအော်ခေါ်လိုက်မှာ”

“ဟင် ဒိုးကြီး၊ လာကွာ လစ်စို့”

လောကကြီးရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုဒဏ်တွေကို သူမ ဘယ်လောက် ကြာကြာရင်ဆိုင်နိုင်မည်လဲ။ သားနှင့်သမီးအတွက် အနာဂတ်ကိုတော့ မိတိုင်း ရင်မောခဲ့ရသောညတွေက အများကြီးရှိခဲ့သည်။

သူမဘဝမှာ သွေးရင်းချာညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်ယောက် မှ မရှိပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ ဝမ်းကွဲအစ်မတစ်ယောက်ရှိတာတော့ သိထားသည်။ အားကိုးရာကင်းမဲ့သောဘဝကြီးမှာ ရေရှည်ရင်ဆိုင်ဖို့ မလွယ်တာ နားလည်မိချိန်မှာတော့ ရန်ကုန်ကိုသွားဖို့ သူမ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်သီဂီဆိုသော ဝမ်းကွဲအစ်မကို သူမ ခက်ခက်ခဲခဲရှာဖွေလိုက်ရပါသည်။ သူမနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ဒုက္ခကို စာနာစွာနှင့် ဒေါ်သီဂီက အပြည့်အဝကူညီပေးခဲ့၏။

“ငါ့ညီမ အစ်မတို့အိမ်မှာပဲ နေ၊ ညီမကလည်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲဥစ္စာ အလုပ်လုပ်ဖို့ မခက်ပါဘူး။ အစ်မ အားလုံးကူညီပေးမယ်”

အိမ်ထောင်နှင့် သားတစ်ယောက်ရှိပြီးသော ဒေါ်သီဂီက သူမကို ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်စပ်သည့် အချက်တစ်ချက်တည်းနှင့် ကူညီပေးခဲ့သည်။ အစ်မရဲ့ခင်ပွန်း ကိုမင်းဖြူကလည်း သူမကို လိုလားကြည့်ဖြူခဲ့သည်။

“ဟုတ်သားပဲ မိမိ၊ နင် အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် စက်ခွဲတွေ၊ ကုမ္ပဏီတွေ၊ စတိုးဆိုင်တွေအများကြီး ငါတို့ပိုင်တာပဲ၊ ကြိုက်တဲ့နေရာ ဝင်လုပ်”

“အစ်မမှာ မနိုင်မနင်းဦးစီးနေရတာ၊ ညီမ၊ ရောက်လာတာ ကောင်းပါတယ်၊ အစ်မနဲ့အတူ လုပ်ငန်းသဘောတွေ လေ့လာရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

သူမဘဝအတွက် ကံကြမ္မာက ဖေးမလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မေသီဂီနှင့်အတူ လက်တွဲပြီး လုပ်ငန်းတွေလေ့လာသင်ယူရင်း ကူညီပေးခဲ့သည်။ ကျေးဇူးရှင်အစ်မရဲ့အလုပ်တွေမှာ အားကိုးလောက်အောင် သူမဘက်က ကြိုးစားခဲ့သည်။

သားနှင့်သမီးအတွက် သူမမှာ ပူစရာမရှိခဲ့ပါ။ မေသီဂီက သားဖြစ်သူ မင်းမဟော်နှင့် ထပ်တူချစ်ခင်သည်။

သည်လိုနှင့် မိသားစုမဟာ နေထိုင်လာရင်း မေသီဂီရဲ့ကျန်းမာရေးက မထင်မှတ်ဘဲဆိုးရွားလာခဲ့သည်။ အိပ်ရာထဲ မေသီဂီဗုန်းဗုန်းလဲတော့ သူမပဲ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။

မေသီဂီရောဂါက မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော ကင်ဆာဝေဒနာဆိုတာ သိလိုက်ရချိန်မှာ သူမ ဝမ်းနည်းငိုကြွေးမိသေးသည်။

မေသီဂီကတော့ ကိုယ့်ဝေဒနာကို တည်ငြိမ်သောစိတ်နှင့် ခင်ဆိုင်ရင်း သူမကိုလည်း တီးတိုးတိုင်ပင်ခဲ့သည်။

“ညီမလေး မိုးကို မမ တိုင်ပင်ချင်တယ်”

“ပြောပါ မမ၊ မမဘာပြောချင်လို့လဲ”

“လောကကြီးထဲမှာ မမ၊မရှိတော့ရင် သားလေးမဟော် အတွက် မမ စိတ်မချနိုင်ဘူးကွယ်”

“ဒါို မမရယ် အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့၊ မမ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မမ၊ဝေဒနာကို မမ၊သိတယ် ညီမလေး၊ ဘာမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့နော်၊ အခု မမ၊ပြောတာကို အသေအချာနားထောင် ပေးနော်”

ဝဲတက်လာသောမျက်ရည်တွေကို သိမ်းဆည်းရင်း သူမ ခေါင်းလေးညှိတ်မိသည်။ မမသိီက အတန်ကြာအောင် သူမကိုထေ ကြည့်နေရင်းမှ -

“မမ လောကကြီးထဲမှာမရှိတော့ရင် သားလေးကို ညီမလေး စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ မမရယ်၊ မင်းမဟော်ကို ညီမလေး ရဲ့ သားနဲ့သမီးလိုပဲ ချစ်ပါတယ်၊ မမတို့ကျေးဇူးတွေအတွက် စောင့် ရှောက်ပေးမှာ ယုံပါ”

“ကျေးဇူးတင်တယ် ညီမလေး၊ မမ၊ဆိုလိုတာ မမ၊မရှိတော့ ရင် သားလေးနဲ့ ကိုမင်းဖြူကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ညီမလေးကိုအပ်ခဲ့ချင် တာ”

“ရှင်”

“မမ စိတ်ချလက်ချ လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားချင်

ဒို့ ဒီလိုစိစဉ်တာပါ၊ ညီမလေး လက်ခံနိုင်မလားဟင်”

မမမျက်နှာကို မကြည့်ရဲအောင်ဘဲ သူမ ထူပူသွားမိတာ အမှန်၊ ကိုမင်းဖြူကို သူမရဲ့အစိကိုတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ မမသိီစကားတွေက ယုံနိုင်စရာမရှိ။

“ကိုမင်းဖြူလည်း အရွယ်ရှိသေးတယ်လေး၊ သူ အိမ်ထောင် ဖြုခဲ့ရင် မမ သားလေးတော်ရမယ့် မိထွေးထက် ညီမလေးနဲ့ပဲ မမ စိတ်ချကြည့်ဖြူတယ်၊ မမ၊စကားကို နားထောင်လက်ခံပေးပါနော်”

“မမရယ် ကျွန်မ ကျွန်မ မမတို့ကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်လေး စားကြည့်ညှိခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုရင် မမ မသေခင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါင်းလေး ညှိတ်ပေးပါကွယ်”

“ဟို ဟို”

“မမစကားကို နားထောင်ပေးပါ ညီမလေးရယ်”

ပိန်လို့သောလက်ချောင်းလေးတွေနှင့် တောင်းပန်နေသော မမသိီကိုကြည့်ကာ သူမရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ လပိုင်းအတွင်းမှာ ဝဲ သိသာစွာချောင်ကျသွားခဲ့သော မမသိီအသွင်က အားရကျေနပ် စရာမရှိပါ။

ကျေးဇူးတရားတွေအတွက် သူမ မမသိီ ကျေနပ်အောင် ခေါင်းညှိတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက်နှစ်ပတ်မှာပဲ မမသိီ တိမ်းပါးသွားခဲ့သည်။ ကိုမင်း

ဖြူကလည်း သူမကို ပွင့်လင်းစွာပဲ တိုင်ပင်သည်။

“အမှန်ပြောရရင် အစ်ကိုမိန်းမ နောက်ဆုံးတောင်းဆိုခဲ့တဲ့ ဆန္ဒကို အစ်ကိုခေါင်းညိတ်ကတိပေးခဲ့တယ် ညီမလေး၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဆန္ဒမပါဘဲ ကို မတောင်းဆိုပါဘူး”

“ဟို ဟို မမကိုလည်း ကျွန်မ ကတိပေးခဲ့ပါတယ် အစ်ကို”

“ဒါဆိုရင် မင်းလက်ခံသလား ညီမလေး၊ သားအတွက် မင်းဟာ သင့်တော်မယ့်အမေတစ်ယောက်လို့ အစ်ကိုယုံကြည်တယ်”
ကိုမင်းဖြူက ယုံကြည်ခဲ့သလို သူမအတွက်လည်း ဒါ အသင့်တော်ဆုံးဟု တွေးထားခဲ့ပြီးပြီ။

ဒီအရိပ် ဒီဘဝမှာ ဆက်နေမှ သားနဲ့သမီးတို့တာဝလေး အေးချမ်းအပူအပင်ကင်းမှာ သူမ ယုံသည်။

မမသီရိရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ကိုမင်းဖြူနှင့် သူမ တရားဝင်လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မင်းမဟော်ကိုလည်း သူမ သားသမီးတွေနှင့်ထပ်တူချစ်ခဲ့ပေမယ့် မိတွေးဆိုသော အသိလေးဝင်နေသည့် မင်းမဟော်က ခါးသီးနေခဲ့၏။

“သား ကြာရင် စံမေတ္တာကို နားလည်လာမှာပါ။ သည်းခံပေးပါနော် စံ”

သည်းခံပေးပါဆိုပေမယ့် သူမဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ နားလည်မှုတွေပေးခဲ့ပေမယ့် မင်းမဟော်ရဲ့တုံ့ပြန်မှုတွေက ဆိုးသထက်ဆိုးလာသည်။

မိခင်ကို မင်းမဟော် နာကြည်းခက်ထန်စွာ တုံ့ပြန်နေတော့ သားဖြစ်သူ မိုးကျော်က နာသည်။

“မေမေ ဒီလောက်အထိ လိုက်လျောသည်းခံနေတာကို သူက ရိုင်းစိုင်းပြနေတာပဲများ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်စမ်းပါ။ တကယ်ဆို ဒီသားစုကိစ္စ စီးပွားရေးကိစ္စအားလုံးကို မေမေပဲ အနှစ်နာခံ အပင်ပန်းခံရှာဖွေနေတာပဲ”

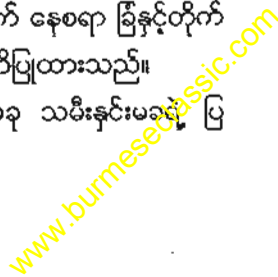
သားပြောသလို သူမ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သည်။ သူမ ပေးသည့် မေတ္တာကိုမှ လက်ခံမယူတော့လည်း ရှိပါစေတော့။

အရင်ကတော့ ကိုမင်းဖြူနှင့် သူမကလည်း တရားဝင်လင်မယားတွေမို့ သူမအတွက် ထိုက်တန်သော အမွေတွေရမည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အားလုံးသည် မင်းမဟော်အတွက်ဟု သိခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ...

သူမ ဘာကိုမှ မက်မောမနေချင်တော့ပါ။ သားနဲ့သမီးလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ။ ဘဝကိုရပ်တည်နိုင်ဖို့ ပညာလည်းရှိကြသည်။ သူမဘက်က ပေးဆပ်နိုင်တာ အကောင်းဆုံးပေးနိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သားနှင့်သမီးအတွက် လစဉ်ရည်စူးစုပေးထားသော ငွေတွေ ဘဏ်မှာရှိ၏။ မင်းမဟော် အမွေတွေတရားဝင်ရလို့ အိမ်ပေါ်က နှင်ချလည်း ပြဿနာမရှိ။ သူမတို့မိသားစုအတွက် နေစရာ ခြံနှင့်တိုက်တစ်လုံး ကိုမင်းဖြူက ဝယ်ပေးမည်ဟု ကတိပြုထားသည်။

ဘာမှမပူမပန်တော့ဘူးဆိုမိခါမှ အခု သမီးနှင်းမခင် ပြု

သာနာက ပေါ်လာတာဖြစ်သည်။

မင်းမဟော်ကိုမှ သံယောဇဉ်တွယ် မျှော်လင့်နေသော သမီး
ရင်ထဲကို သူမ အထင်အရှားမြင်သိလိုက်ရသည်ဆိုမှတော့ သူမ သမီး
လေးအတွက် အကောင်းဆုံးတော့ စီမံပေးရမည်။

ဒါ အတ္တဆန်သောစိတ်ဆိုလျှင်တော့ ချစ်သောသမီးလေး
အတွက်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

မေမေ့သမီးလေး ဘယ်တော့မှ အသည်းမကွဲစေရပါဘူး
ကွယ်။

အခန်း (၂၂)

“ဒီကားက နောက်က ကပ်လိုက်နေသလိုပဲ”

အန်တီဆင့် ပြောမှ သတိထားမိတာဖြစ်သည်။ နောက်ခန်း
ထဲမှာ အတူထိုင်နေရင်း အန်တီဆင့် နောက်ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်
၏။ တော်ဝင်လည်း အန်တီဆင့်လိုပဲ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်မိတော့
“ဟင်”

တော်ဝင်မျက်နှာကဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ နှုတ်ခမ်းလေး
တွေ ဖွင့်ဟသွားမိတဲ့အထိ။

ပရာဒိုကားပြာကြီးကို မြင်ရုံနှင့် မင်းမဟော်ကားဆိုတာ ချက်
ချင်းသိသည်။ ကားကို နောက်ကကပ်မောင်းရင်းပါလာသော မင်းမဟော်
ဟော်မျက်နှာကိုလည်း ထင်းခနဲမြင်နေရသည်။

ရွှေရောင်ဆံနွယ်တွေကြားမှ ဝင်းမွတ်နေသောမျက်နှာမှာ မေ
ကာမျက်မှန်အမည်းကို တပ်ဆင်ထားသည်။

“သမီး သိလို့လား”

အန်တီဆင့် မေးမှ မင်းမဟော်ကို ငေးကြည့်နေမိသော
အကြည့်တွေ ပြန်ဦးလှည့်ရှုပ်သိမ်းရင်း -

“ဟင့်အင်း မသိပါဘူး။ အန်တီဆင့်ကြည့်လို့ လှည့်ကြည့်
တာပါ”

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် တုန်ယင်နေသောအသံကို ထိန်းပြောလိုက်နိ
ပေမယ့် ရင်တွေကတော့ ခုန်နေဆဲ။ ဘယ်က ဘယ်လို အနောက်က
ပါလာတာလဲ။ တော်ဝင် လုံးဝမသိလိုက်တာ အမှန်ပါပဲ။

ကြည့်ရတာ အိမ်ကထွက်ကတည်းက သူ ပါလာပုံရသည်
အန်တီဆင့်တို့ခွဲရှေ့က အိမ်က သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့အိမ်ဆိုတာ တော်ဝင်
သိထား၏။

“ဦးမိုး ကားစက်ရှိန်ကို လျှော့လိုက်စမ်းပါ”

အန်တီဆင့်က ကားမောင်းနေသော ဦးမိုးကိုလှမ်းပြောသည်
သည်တော့ ဦးမိုး ကားစက်ရှိန်ကိုလျှော့ချသည်။

တော်ဝင်ကတော့ ရင်တွေထိတ်နေသည်။ အန်တီဆင့်က
ဖွင့်မပြောဘဲ သိုဝှက်ထားသည့်ကိစ္စကြီးသာ ပေါ်သွားလျှင် အခက်
ကိုမင်းကလည်း အတင့်ရဲလွန်းလိုက်တာ။ အန်တီဆင့်ရှိနေလျက်
ဒီလိုမလုပ်သင့်ဟု ထင်သည်။

မင်းမဟော်ရဲ့ကားလေးက စက်ရှိန်လျော့သွားသော တော်
ဝင်တို့ကားကြီးကို ဖြတ်ကျော်တက်သွား၏။

သည်တော့ အန်တီဆင့်ရဲ့ တွန့်ထားသောမျက်နှာနှစ်ဖက်
ပြေကျသွားသလို ဦးမိုးကလည်း -

“မဆင့် ထင်လို့ပါ။ သူ့လမ်းသူ့သွားတဲ့ကားပါ”

“အင်း ကျွန်မ သတိထားမိချိန်တိုင်း ကျွန်မတို့ကားနောက်
မှာ ကပ်ပါနေလို့ စိုးရိမ်သွားတာပါ”

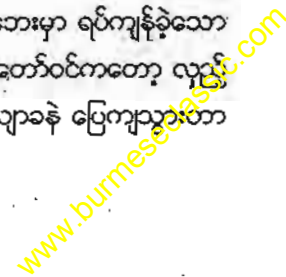
အန်တီဆင့်အာရုံပြောင်းသွားပေမယ့် တော်ဝင်ကတော့ ရှေ့
မှာမြင်နေရသော မင်းမဟော်ကားလေးကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်နေဆဲရှိ
သည်။ ဒီအတိုင်း ရှေ့ကမောင်းနေတာ ကြာလာလျှင် အန်တီဆင့်
သံသယတွေထပ်ဝင်ဦးမှာ သေချာသည်။

ဒုက္ခပါပဲ။ တော်ဝင်တို့သွားမည့် ပလာဇာထဲအထိသာ မင်း
မဟော်လိုက်လာရင် အခက်။ တွေးရင်း တော်ဝင် ပိုလို့ စိုးရိမ်ထိတ်
လန့်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ ရှေ့ကမောင်းနေသော မင်းမဟော်ရဲ့ကား
လေးက အချက်ပြမီးနီလေးတွေပြကာ ထိုးရပ်သွားခဲ့၏။

“မဆင့်ပြောတဲ့ကားတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ”

ဦးမိုးကပြောတော့ ပလက်ဖောင်းနံဘေးမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့သော
ကားကို အန်တီဆင့် တစ်ချက်ပဲ့ကြည့်သည်။ တော်ဝင်ကတော့ လှည့်
မကြည့်တော့ဘဲ ရင်ထဲက စိုးရိမ်စိတ်ကြီး လျော့ခနဲ ပြေကျသွားတာ

ကြောင့် စိတ်အေးသွားရ၏။

သင်တန်းပြီးကာတည်းက ကိုမင်းနှင့် မဆုံဖြစ်တာကြောင့် နေ့စဉ်တိုင်း သတိရမိသော ကိုမင်းကို ဆုံတွေ့ခွင့်ဆိုတာ တော်တော် ကျောင်းတက်မှ ဖြစ်နိုင်မည်ဟုလည်း သိပါသည်။

မကြာခင် ကျောင်းတွေဖွင့်တော့မည်။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ မင်းမဟော်နှင့် ဆုံရတော့မည်။

အခုချိန်မှာတော့ ကိုမင်းရယ် သည်းခံပေးပါကွယ်။

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ဆိုသော အဘွားကြီးက လည်သည်။ သူ့က ပါလာတာကို သံသယဝင်နေမှန်း သူ့သိလိုက်တာ အန်တီဆင့်က လှည့်ကြည့်လိုက်ကြကတည်းက ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ချက်ချင်း ကားစက်ရှိန် သိသိသာသာလျှောက် သွားခဲ့တော့ ပိုလို့သဘောပေါက်သွားသည်။ ဒါကြောင့်လည်း တမင်ကျော်တက်ခဲ့ပြီး ကားကိုထိုးရပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

မြေနီကုန်းနားက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ဆိုင်လေးမှာ သူ ကားကိုအပ်ကာ ချက်ချင်းတက္ကစီငှားကာ တော်တော် ကားကို မိအောင်လိုက်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ တော်ဝင်တို့ ဦးတည်ရာကိုသိခဲ့ရသည်။

ပလာဇာထဲ တော်ဝင်နှင့် အန်တီဆင့်တို့ လှမ်းဝင်သွားတော့ သူ့ရဲ့တက္ကစီလည်း ပလာဇာရှေ့မှာ ရပ်ပြီးဖြစ်နေသည်။

ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးပြီး သူ ပလာဇာထဲဝင်ခဲ့သည်။ တော်ဝင်ကို ကားကြီးပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေဆဲဖြစ်သည့် ဦးမိုးကတော့ သူ့ကို မှတ်မိပုံမရပါ။

ပလာဇာထဲမှာ စိတ်တိုင်းကျဈေးဝယ်နေသော အန်တီဆင့်နှင့် တော်ဝင်ပါ မမြင်အောင် သူ နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့၏။

တော်ဝင်ကတော့ မြင်တွေ့သမျှ အထူးအဆန်းဖြစ်နေပုံရသည်။ အန်တီဆင့်ဝယ်နေသမျှ ရပ်ငေးကြည့်နေပုံလေးက ချစ်စရာ။

ဘာဝတ်စုံလေးပဲဝတ်ဝတ် လိုက်ဖက်သော တော်ဝင်သည် ဦးရောင်ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံလေးထက်က ခါးရှည်ရင်ကွဲအဖြူရောင်လေး ကြော့ရှင်းနေသည်။

အဝတ်အစားတွေ စိတ်ကြိုက်ဝယ်ပြီးတော့ အမျိုးသမီးအလှပြင်ပစ္စည်းတွေရောင်းသည့် ကောင်တာမှာလည်း တော်ဝင်နှင့်အန်တီဆင့် ဝယ်ကြသေးသည်။

နက်မှောင်သော မဟူရာဆံရှည်ကြီးနဲ့ တော်ဝင်ကိုကြည့်ရင်း မဟော် စိတ်ကူးတစ်ခုပေါ်လာမိတာမို့ ...

ဖန်စီပစ္စည်းတွေရောင်းသောကောင်တာမှာရပ်ပြီး လိုချင်သောပစ္စည်းကို ရှာသည်။ ရွှေရောင်ဆံညှပ်လေးက ရောင်စုံကျောက်

ပွင့်တွေစိခြယ်ထားတာမို့ လှပနေသည်။

ဒီဆံညှပ်လေးနဲ့ဆို တော်ဝင်ဆံရှည်ကြီးထက်မှာ တင့်တယ် လိုက်ဖက်မှာ သေချာသည်။

ကျသင့်တွေရှင်းပေးပြီး မင်းမဟော်လှည့်ကြည့်တော့ ကံကြမ္မာ အခွင့်အရေးတော့ပေးနေခဲ့ပြီ။ လက်ထဲက ဟန်းဖုန်းထဲမြည်နေတဲ့ အန်တီဆင့် တော်ဝင်ကိုစောင့်ခိုင်းပြီး လူရှင်းသောအပြင်ဘက် ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။

အထုပ်အဖိုးတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် တော်ဝင်တစ်ယောက် တည်း မှန်နံရံလေးအနားမှာ ရပ်နေရှာသည်။ မဟော် အခွင့်ကောင်းကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးချလိုက်ပါသည်။

“တော်ဝင်”

“ဟင်”

အံ့ဩမျက်ဝန်းလေးတွေနှင့်အတူ တော်ဝင် စိုးရိမ်ရောင်တွေဖြာသွားတာကို မဟော်မြင်ပါသည်။

“အံ့ဩနေတာလား၊ ကိုယ့်ကားကိုထားခဲ့ပြီး တက္ကစီနဲ့ လာတာ၊ အန်တီဆင့် မရိပ်မိအောင်လေ”

“ကိုမင်းရယ် အတင့်ရဲလိုက်တာ၊ သွားပါတော့နော်၊ အန်တီဆင့် ပြန်လာတော့မှာ၊ တော်ဝင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“သွားမှာပါ တော်ဝင်ရဲ့၊ ဒီမှာ တော်ဝင်အတွက် လာဆောင်”

သူကမ်းပေးသောဘူးလေးကို လှမ်းမယူသေးဘဲ တော်ဝင် ထောက်နေသည်။ သူ တော်ဝင်ဆွဲထားသော လက်ဆွဲအိတ်လေး ခု ဘူးလေးကို ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း၊ မပေးပါနဲ့၊ တော်ဝင်မယူပါရစေနဲ့”

“ယူပါကွာ၊ တိုက်ဆိုင်လို့ မထင်မှတ်ဘဲ ပေးခွင့်ရတဲ့လက် ဖောင်ပါ။ ကဲ ကျောင်းတွေဖွင့်တဲ့နေ့ကျရင် ဆုံကြမယ်နော်”

မဟော်ပြောပြီး လှစ်ခနဲ ထွက်ခဲ့သည်။ တော်ဝင်ကတော့ ခပ်တော်တော်လန့်တုန်ယင်နေသော စိတ်ကလေးနှင့် ရင်တွေတုန်ခါကျန်ခဲ့ရှာသည်။

ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည့် ကောင်မလေး။ သင်တန်းပြီးမှ ပထမဆုံးတွေ့ခွင့်ရတဲ့အဖြစ်။

ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်လိုအင်ဆန္ဒတွေ အပြည့်အဝရခဲ့တဲ့နေ့လေး တော်ဝင်ရယ်။ လှပတဲ့နေ့လေးတစ်နေ့ ဒိုင်ယာရီလေးပေါ်မှာ တင် ပြီးပေါ့။

ကျေးဇူးပါပဲ ကံကြမ္မာ။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်၊ သန်လျင်ကိုသွားမှာလေ၊ ဒါလီမိဘတွေက
ဒါကိုလာလည်ဖို့ ခေါ်ထားတယ်”

“ဒါလီ ဆွိုဒါလီနဲ့ မင်းက အဆင်ပြေနေကြပြီလား”

“အင်း အတော်အခြေအနေကောင်းနေပြီလို့ ပြောလို့ရပြီပေါ့
ဤ အခု ငါသွားမှာက ဒါလီရဲ့အဖေကိုယ်တိုင်က အလည်လာဖို့
ခေါ်လို့ကွ”

ဝဏ္ဏစကားတွေကို သူ မယုံမရဲတောင် ဖြစ်မိသေးသည်။
ပေမဲ့ ဝဏ္ဏကတော့ အသေအချာကိုပြောနေသည်။

ဒီအတိုင်းဆို ဝဏ္ဏမရှိသော ဝဏ္ဏအိမ်လာပြီး တော်ဝင်သူ
အရိပ်လေးကိုကြည့်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ပါ။

တကယ်လည်း ဝဏ္ဏ ခရီးထွက်သွားခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။
သုံးရက်ကြာမည်ဆိုတော့ သူ့မှာ အိမ်မှာပဲ သောင့်တင်နေခဲ့သည်။
နက်တစ်ခါ၊ ညနေတစ်ခါတော့ ဝဏ္ဏတို့အိမ်လမ်းထိပ်လေးကို သူ
ဆက်ပါသည်။

လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာတိုင်ရင်း တော်
ဝင်အရိပ်ကို မျှော်ရသည့်အဖြစ်က မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် သူ နှစ်ရက်
လုံး ပုံမှန်ရောက်ခဲ့သည်။

ဝဏ္ဏရဲ့အိမ်ထဲကဆိုလျှင် ခြံထဲဆင်းမည့် တော်ဝင်အရိပ်လေး
ကို မြင်တွေ့နိုင်သေးသည်။ အခုတော့ ဝဏ္ဏပြန်လာပါစေလို့ ဆွ
ဘောင်းရတာ သူ့အတွက် အလုပ်တစ်ခုဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၂၃)

ခါတိုင်း ဒီအချိန်ဆိုလျှင် ဝဏ္ဏတို့အိမ်ကို သူ ပုံမှန်ရောက်
ကျဖြစ်သည်။ အခုတော့ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ဖြစ်ဘဲနေခဲ့ရတာ
နှစ်ရက်ရှိခဲ့ပြီ။

အကြောင်းက ဝဏ္ဏတစ်ယောက် အိမ်မှာမရှိတာကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သော သုံးရက်လောက်ကတည်းက ဝဏ္ဏသူ့ကိုပြော
ခဲ့သည်။

“ငါ သုံးရက်လောက်မရှိဘူး မဟော်၊ ခရီးသွားစရာရှိလို့”

“ခရီးသွားစရာရှိလို့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“သန်လျင်ကိုသွားမှာ”

သူ အံ့ဩသွားတော့ ဝဏ္ဏက ရင်ကော့ပြီးရင်းကြားပြန်သည်။

မတော်ရသေးသော ယောက္ခမကြီးကတောင် ဝဏ္ဏကို အလည်ခေါ်သည်ဆိုတော့ ဝဏ္ဏရဲ့အခြေအနေက အတော်တိုးတက် အဆင်ပြေနေပုံရှိသည်။ အာကာကတော့ နောက်ကောက်ကျပြီထင်ပါရဲ့။

“တို့ တို့ တို့”

အာကာအကြောင်းတွေးနေတုန်း ဝင်လာသောဖုန်းကို ကောက်ယူနားထောင်တော့ ကြားရတာ အာကာအသံ ဖြစ်နေ၏။

“အာကာလား၊ မင်း အသက်ရှည်ဦးမယ်၊ မင်းအကြောင်း ငါ တွေးနေတာ”

“အပိုတွေမပြောနဲ့ ခွေးကောင်၊ နှစ်ခေါက်ရောက်လာပြီး ကတည်းက မင်း ငါ့ဆီမလာတော့တာ တင်းနေတာ”

“ဟာ ဆောရီး သူငယ်ချင်းရဲ့ ငါ အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့”

“ဘာ အလုပ်တွေရှုပ်တာလဲ၊ အရှုပ်တွေ လုပ်နေတာပါ။ မင်း ဝဏ္ဏအိမ်ကို နေ့တိုင်းရောက်တာ ငါသိတယ်”

“နေ့တိုင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု မသွားဖြစ်တာတောင် နှစ်ရက်ရှိနေပြီ”

“ဒါဆို ဝဏ္ဏသတင်း မကြားသေးဘူးပေါ့”

အာကာမေးမှာ သူသိသည်။ ဝဏ္ဏ သန်လျင်ကိုရောက်သွားတာ အခုမှ ကြားပုံရသည်။ မြီးညောင်းရိုးအင်္ဂါရာနှင့် အာကာ အိပ်ရာထဲလဲနေသော တစ်ပတ်ကျော်မှာ ဝဏ္ဏနှင့်ဆွဲဒါလီ အဆင်ပြေသွားတာသိလျှင် သူ့ကိုဒေါက်ကန်နိုင်၏။

“ဟင့်အင်း မကြားပါဘူး၊ အဲ ခရီးထွက်သွားကယ်ဆိုလား”

“ဟေ့ကောင် အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ဒီကောင် သံလျင်သွားတာ မင်းသိတယ်၊ အခု ဒီကောင် အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဟေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သန်လျင်မှာ မသိပြီဟဲ့ ယိုက်ရတာ ကံကောင်းတယ်မှတ်”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အာကာ”

“ဆွဲဒါလီရဲ့အဖေကို ဖားပြီး ကန်ထဲရေဆင်းပစ်တာ ကြွက်ဆက်ပြီး ရေနစ်နေလို့ သေလုမျောပါးပဲ၊ အခုတော့ ဆွဲ ဒါလီအိမ်က ဒီကောင်ကို ရန်ကုန်ပြန်လိုက်ပို့လို့ အိမ်ရောက်နေပြီ”

“ရောနီထဲဆင်းတယ်၊ ဒီကောင်က ဘာဆင်းလုပ်တာလဲ”

“မေးချင်ရင် ဒီကောင်အိမ်ရောက်မှမေး၊ မင်းလာနဲ့၊ ငါ့လည်း ချွတ်ခဲ့မယ်၊ အဲဒီကျမှ စုံစုံညီညီ အင်တာဗျူးတာပေါ့”

စကားပြတ်ပြီးဖုန်းချသွားသော အာကာကြောင့် သူ့ ကာလောအမျောအဝတ်အစားကောက်လဲလိုက်ရသည်။ ဝဏ္ဏသတင်းက ‘ယုံနိုင်ရောမရှိ၊ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ။’

သိချင်စိတ်တို့က ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေခဲ့၏။

ဝဏ္ဏခြံထဲကို သူ့ရောက်တော့ အာကာရဲ့ ကားအနီးလေးကို တွေ့ရသည်။ အာကာ ကြိုရောက်နေတာဖြစ်မည်။

“ဟော မောင်မဟာ လာကွယ်”

“ဝဏ္ဏကော အန်တီ၊ ဒီကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မပြောချင်ဘူးကွယ်၊ ရှက်ဖို့လည်းကောင်းပါတယ်၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ပိုးပန်းပြီးဖြစ်တာတဲ့လေ၊ လူကြားလို့မတော်၊ ကိုင်း မင်းသူငယ်ချင်း အပေါ်ထပ်မှာရှိတယ်၊ သွားတွေ့လိုက်”

ဝဏ္ဏမေမေက ပြောပြီး မီးဖိုခန်းဘက်လှမ်းဝင်သွားတာမို့ အပေါ်ထပ်လှေကားထစ်အတိုင်း တက်ခဲ့သည်။

ဝဏ္ဏအခန်းတံခါးပွင့်နေတာမို့ သူ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ ဒီ ရင်းဘက်ပေါ်မှာ အနွေးထည်ထူထူထဲထဲကြီးဝတ်ကာ လဲနေသော ဝဏ္ဏ၊ နံဘေးက ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေတာ အာကာ။

“လာကွာ မဟော်”

ဝဏ္ဏခေါ်သံက တိုးတိုးပဲဖြစ်သည်။ ကြည့်ရတာ နေကောင်း ပုံမရပါ။ အာကာက သူ့အတွက် ထိုင်ခုံလေး တစ်ခုဆွဲပေးရင်း -

“ထိုင် မဟော်၊ ကိုင်း ဝဏ္ဏ၊ ပြောပြလိုက်စမ်းပါဦး မင်းအ ကြောင်း”

“ဟာကွာ မင်းပြောပြလိုက်ပါ၊ ငါ ရှက်လည်းရှက်ပါတယ်၊ အဟွတ် အဟွတ် ဟွတ်”

ဝဏ္ဏပြောရင်း ချောင်းတွေတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေသည်။ အာ ကာက ဝဏ္ဏအဖြစ်ကို စိတ်မသက်မသာကြည့်ရင်း -

“ဒီလို မဟော်၊ ဆွဲဒါလီအဖေကြီး ဒီကောင်ကို အိမ်အထိ ခိတ်ခေါ်တာ အကြောင်းရှိတယ်ကွာ၊ သူတို့ခြံထဲက ရေကန်ကြီးထဲ ပြုတ်ကျသွားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုဆယ်ယူခိုင်းချင်လို့ကွာ”

“ဘာပစ္စည်းမို့လဲ”

“ဒါလိုအဘိုးရဲ့ လမ်းလျှောက်တုတ်ကောက်ကွာ”

“ဟာ ဒီပစ္စည်းလေးအတွက်များကွာ”

“မပြောနဲ့လေ၊ ဒီအဘိုးကြီးက သိပ်နုမြောတတ်တာ၊ ပြီး တော့ ဆွဲဒါလီတို့အဘိုးရဲ့တုတ်ကောက်က ရှေးဟောင်းတုတ်ကောက် ကွာ၊ လက်ကိုင်မှာ ရွှေကွင်းစွပ်ထားတာဆိုတော့ တန်ဖိုးရှိတယ်”

အာကာဖြေရှင်းပြနေပေမယ့် သူ လက်မခံနိုင်ပါ။ လူတစ် ယောက်ရဲ့အသက်ထက် ဘာကအရေးကြီးမှာမို့လဲ။ ပြီးတော့ ဝဏ္ဏက ရေကူးသိပ်ကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်။

“ဒီကောင် ဝဏ္ဏနဲ့ ဆွဲဒါလီ စကားစပ်မိတုန်းက ဝဏ္ဏက သူ့ဟာ တက္ကသိုလ်ရေကူးချန်ပီယံလို့ ကြားထားတာကွာ၊ ဒီတော့ ဆွဲ ဒါလီအဘိုးကြီးသိပြီး သန်လျင်ကိုအလည်ခေါ်၊ ကန်ကြီးထဲက တုတ် ကောက်ကို ဆယ်ခိုင်းတာပဲ”

“ဟာကွာ ကြောင်လှချည်လား ဝဏ္ဏရာ၊ မင်းကွာ မလေ ကောင်းမပျောက်ကောင်း ကံကောင်းလို့ပါလား”

သူ ကရုဏာဒေါသော ရေရွတ်အပြစ်တင်တော့ ဝဏ္ဏမျက်နှာကြီး ရဲရဲနီကာ ရှက်နေသည်။

“ဒီထက်ပိုခံပြင်းဖို့ကောင်းတာက အခု ဒီကောင်ရေနစ်တော့ ဆွဲဒါလီအဘိုးကြီးက ရေကူးမကျွမ်းကျင်ဘဲ လိမ်ညာရမလား ဆိုပြီး ဒေါသတွေထွက်သေးတာကွ။ ရန်ကုန်ကိုပြန်ဖို့တာတောင် ဒီရိုင်ဘာနဲ့ပဲ ထည့်လိုက်တာ။ ဆွဲဒါလီတို့အိမ်က တစ်ယောက်မှလိုက်မလာကြဘူး။”

“တော်တော်ကူညီဖို့ ကောင်းပါလား။”

အာကာနှင့်သူ ခံရခက်ခက်နှင့် ဝေဖန်တော့မှ ဝဏ္ဏ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ခေါင်းညှိတ်ရင်း -

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါ တော်တော်နောင်တရသွားတယ်။ ဆွဲဒါလီက ငါ့ကို အသုံးချလိုက်တာသက်သက်ပဲ။ ရန်ကုန်မပြန်ခင် ငါ့သူ့ကို နှုတ်ဆက်တော့ ဘာပြောတယ်မှတ်သေးသလဲ။ ရှင် ရေကူးချန်ပီယံဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ဦးတဲ့။”

“ဟာကွာ တောက်”

“ဆွဲဒါလီက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကွ။ လက်ရှိလည်း မိဘသဘောတူထားတဲ့ယောက်ျားရှိတယ်။ ဒါကို ဘာမသိညာမသိ ဝဏ္ဏသွားကြော့နေတာ။”

“မင်းက အဲဒီကိစ္စ အခုမှပြောရသလား အာကာရာ။”

“ငါလည်း ဒီကောင် သန်လျင်ထွက်သွားပြီးမှ သိရတာကိုး မဟော်ရ”

“တော်ကြပါတော့ကွာ အခုကိစ္စကြောင့် ငါ့မိဘတွေ အတော်ရှက်နေကြတာ။ အဖေဆို ငါ့မျက်နှာ မမြင်ချင်ဘူးတဲ့။ အိမ်ကနှင့် ချနေလို့ အမေက ကြားဝင်တောင်းပန်ပေးထားရတယ်။”

“ဖြစ်ရမယ် ဝဏ္ဏရယ်”

“တော်ပါပြီကွာ။ မိန်းမဆို ကြောက်သွားပြီ”

ဝဏ္ဏ တကယ်ကို သွေးပျက်သံနှင့်ပြောသည်။ သူနှင့်အာကာ ဝဏ္ဏအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ရခက် ဝိုရခက်။

အမြဲတမ်း မိန်းကလေးတွေကို နောက်ပြောင်ပြီး ကစားတတ်ခဲ့သော သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ဝဏ္ဏကတော့ သင်ခန်းစာကောင်းကောင်း ရသွားခဲ့ပြီ။

“မဟော် မင်းလည်း သတိထားဦး”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့လဲ အာကာ”

“ဟ မင်းလည်း ကောင်မလေးတွေကို ရှုပ်ခဲ့ပွေ့ခဲ့တာပဲလေ။ အခုတစ်ယောက်နဲ့မှ အတော်ပြောင်းလဲနေတာ။ သတိတော့ထား”

အာကာက နောက်ပြောင်သလိုပြောတာဖြစ်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

တော်ဝင်က ဆွဲဒါလီလို မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရိုးသားဖြူစင်လွန်းသည့် တော်ဝင်သာ သူ့အကြောင်းတွေ သိသွားခဲ့ရင် အခက်။

ကျောင်းကိုသွားစရာရှိနေသည်။ တော်ဝင်နှင့် ပထမဆုံးဆုံရမည့် ကျောင်းတက်ရက်အတွက်တော့ သူ ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်မိတာ အမှန်ဖြစ် သည်။

“နော် ကိုကို၊ ဟိုလေ မနက်ဖြန်တစ်ရက်တည်းပါနော်”
ဘယ်တုန်းကမှ မခ၊ ရဲ့တောင်းဆိုမှုကို သူ မလိုက်လျောခဲ့ နူးပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ စဉ်းစားရပြီ။

တစ်ကျောင်းတည်းအတူတက်ကြမည့် မခနဲ့တော်ဝင်က ယထာ နှစ်နှင့် ဒုတိယနှစ် မတူပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆုံနိုင် သည်။ တော်ဝင်ကို သူနှင့်ပတ်သက်နေတာ မခ သိသွားနိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအခါမျိုးမှာ မခကိုလည်း သူ အကူအညီ ဆောင်းစရာတွေပေါ်လာနိုင်သည်။ လိုရမယ်ရ မခကိုတော့ သူ စည်း ခုံးထားဖို့လိုသည်။

“အေး ငါလိုက်ဖို့ပေးမယ်”

“ဟင် ကိုကို တကယ်ပြောတာနော်”

မခ မျက်နှာလေး ဝင်းလဲ့တောက်ပသွားကာ မယုံမရဲ ထပ် မေးနေပြန်၏။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါပြောတာ အရှင်ကြီး၊ နင် နားမလေးပါဘူး နော်”

“ဟို ဟို မခ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားလို့ပါ ကိုကိုရယ်”
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မျက်နှာသာမပေးဖူးသော မခကတော့

အခန်း (၂၆)

“ကိုကို မနက်ဖြန်ကျ မခတို့ကျောင်းတွေ စတက်ရတော့မှာ သိလား”

ညနေစာစားပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းထိုင် နေတုန်း မခ ရောက်လာကာပြောသည်။ မခတို့ကျောင်းတွေဖွင့်ပြီ ဆိုတာ သူသိထားသည်။ မခနှင့် တော်ဝင် ကျောင်းတူနေသည်။

“အေး ငါသိသားပဲ”

“ဟိုလေ မနက်ဖြန်တစ်ရက် မခတို့ကျောင်းအထိ ကိုကို လိုက်ဖို့ပေးပါလားဟင်”

မခက သူ့မျက်နှာကို မဝံ့မရဲလေးကြည့်ကာ တောင်းဆိုလာ တော့ သူ တွေခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မနက်ဖြန်ဆို သူလည်း မခတို့

ကျောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးမည်ဆို၍ ဝမ်းသာကျေနပ်မည်။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ ဒီကောင်မလေးကို အရမ်းသနားပါသည်။

“ကိုကို ကျောင်းရောက်ရင် ကိုကိုစားချင်တာ မခ ကျွေးမယ် သိလား”

“လာမဖားနဲ့ ငါ ဘာမှမစားဘူး။ ပြီးတော့ နှင့်ကိုငါ အတမ်းလိုက်မပို့ပေးနိုင်ဘူးနော် မခ”

“သိပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို မနက်ဖြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ရုံနဲ့ မခ ဝမ်းသာကျေနပ်ပါပြီ”

“အေး၊ နောက်လည်း ငါအားတဲ့ ကြုံတဲ့ရက်ဆို ပို့ပေးမယ်ကဲ ငါသွားအိပ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

သူ့ညှော်ခန်းထဲက ထထွက်ခဲ့တော့ မခ ထိုင်ခုံမှာ အနီးမျက်နှာလေး ပွင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဒီကောင်မလေးက အမေဖြစ်သူနဲ့လည်း မတူ။ မိခင်ဖြစ်သူလို မာနလည်းမရှိ။ အစ်ကိုလိုလည်း သူ့အပေါ် အမြင်မကြည်တာမရှိ။ သည်းခံစိတ်နဲ့ ခင်တွယ်နေ၏။

ဒါကို သူ့သိပေမယ့် သူ့စိတ်က ဒီကောင်မလေးအပေါ် ဘာတုန်းကမှ ပစားမပေးဘဲ နှိပ်ကွပ်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူ ကျောင်းပို့ပေးမည်ဆိုတာနဲ့ ဒီကောင်မလေး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားခဲ့တာ ဖုံးဖိမရပါ။

သူကတော့ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ကိုယ် ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ တော်ဝင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မခက လိုအပ်လာနိုင်သည်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာလည်း ဒီကောင်မလေး သူ့ခိုင်းတာကို ငြင်းမှာမဟုတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်မလေးကိုတော့ ပေါင်းသင်းထားရမည်။

မခပြောတော့ မေမေ မယုံနိုင်သလိုကြည့်သည်။ မခကတော့ ပျော်လွန်းလို့ ကြည်နူးဝမ်းသာစိတ်တွေကို မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ဖြစ်နေ၏။

“တကယ်ပြောတာ မေမေရဲ့၊ မနက်ဖြန်ကျ ကိုကိုက ကျောင်းကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်တဲ့”

“သေချာရဲ့လား သမီးရယ်၊ တော်ကြာ မနက်ကျမှ မပို့တူးဆို သမီးပဲ ခံစားရဦးမယ်”

“ကိုကိုကတော့ အသေအချာပြောတာပါ မေမေရယ်”
မခ ယုံကြည်စွာနှင့်ပြောတော့ မေမေ ခေါင်းညိတ်ကာ နှေးနှေးလေးပြုံးသည်။

“အင်း သမီးပျော်နေတာ မေမေ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

“သမီး အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ သိလား မေမေ ကိုကိုက အရင်လို မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သမီးကို နားလည်လာပြီထင်ပါတယ်”

မခဆိုတော့ မေမေ မခ, ပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပွေ့ဖက်ရင်

“မေတ္တာမှာ အသွားအပြန်ရှိပါတယ် သမီးရယ်၊ မောင်မောင်ဟော် သမီးအပေါ် တကယ်နားလည်လာပြီဆိုရင် မေမေလည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

“မေမေ ဘုရားရှိခိုးမလို့ မဟုတ်လား၊ သမီးလည်း အခနဲထဲ သွားအိပ်တော့မယ်နော်”

“အေး အေး အိပ်တော့ သမီး၊ မေမေက သမီးကို မနုတ်ကျောင်းပို့ပေးဖို့ သားကိုမိုးကို ခိုင်းမလို့ကွဲ့”

“ကိုမိုးကို မပို့ခိုင်းနဲ့တော့၊ ကိုကိုလိုက်ပို့ပေးမှာပါ၊ မေမေရဲ့ စိတ်ချပါ၊ သေချာပါတယ်”

ပြောပြီး မခ မေမေအနားကထွက်ခဲ့သည်။ မေမေက အခနဲထဲက မခ ထွက်သွားသည်အထိလိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခနဲထဲရောက်တော့ မခ ခုတင်ပေါ်ကိုကြည့်နူးဝမ်းသာစိတ်တွေနှင့် လှဲချလိုက်သည်။ စောစောအိပ်မည်ဆိုပေမယ့် မျက်စိတွေက ချက်ချင်းအိပ်မပျော်တာလည်း အမှန်။

အာရုံထဲမှာ ကိုကိုမျက်နှာက အရိပ်ထင် စိုးမိုးနေသည်။ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုမိုးထက်ပိုပြီး မခ ကိုကို

သံယောဇဉ်ပိုင်ခင်တွယ်ခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ်က ကိုကိုတို့အိမ်မှာ မခတို့ မှီခိုနေရတာ မှတ်မိ၏။ ကိုကိုရဲ့မေမေ ဒေါ်သိီက မခကို သိပ်ချစ်သည်။

“သားသား သမီးလေးက သားညီမလေးနော်၊ အနိုင်မကျင့်ဘူး”

“ဟင် သားက တစ်ဦးတည်းသော သားဆို၊ မခက ညီမအရင်းမှ မဟုတ်တာဘဲ မေမေ”

“အရင်းမဟုတ်ပေမယ့် သားရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲတော်တယ်၊ ညီမလေးကို ချစ်ရမယ်နော်၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်တော့ အလျှော့ပေးရမယ်နော် သား”

အန်တီဒေါ်သိီက ကိုကိုကို မှာသည်။ ကိုကိုကလည်း မိခင်အကားကိုနာခံကာ မခ ကို ချစ်ခင်ခဲ့သည်။ အတူစား၊ အတူကစားနှင့် သံယောဇဉ်ပိုင်ခဲ့၏။

မေမေနှင့်ကိုကိုရဲ့ ဒယ်ဒီတို့ အန်တီဒေါ်သိီဆုံးပါပြီး လက်ဆွဲလိုက်ကြသည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုကိုသည် မခ, အပေါ် မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းအောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

“နင်နဲ့ငါ ဘာမှမတော်ဘူး၊ နင့်အမေက ငါ့မိထွေး၊ ငါ့အရင်းမှန်းတယ်၊ သွား မခ”

ကိုကို မခကို အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လိုက်တိုင်း မခ နာကျင်နာခံစားရသည်။ မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရသည်။ လူကြီးတွေကိစ္စကို မခ သာမ

မသိပါ။

မခ၊ သိတာ ကိုကိုကို မခ သိပ်ချစ်သည်။

ကိုကို ဘယ်လောက်ပဲခါးသီးစွာ ဆက်ဆံပါစေ မခ၊ ဘက်စွာ
ခင်မင်သံယောဇဉ် မပျက်ခဲ့။

အရွယ်လေးရလာတော့ ဖြူစင်သောသံယောဇဉ်တွေက ဖြူ
စင်သောအချစ်တွေအဖြစ် ပြောင်းခဲ့တာ ကိုကို မသိပါ။ မပြောင်း
လဲခဲ့တာက ကိုကိုရဲ့ ခါးသီးသောဆက်ဆံမှုတွေပဲဖြစ်သည်။

အခုတော့ ကိုကို မခရဲ့မေတ္တာကို နားလည်စာနာနိုင်ခဲ့

လား။

မခ အရမ်းဝမ်းသာတယ် ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုရဲ့ ဂရုစိုက်
ယမှုလေးတွေကိုပဲ မခ မျှော်လင့်မိတာပါ။

ကိုကို တကယ်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ထင်ပါရဲ့။

မေမေပြောသလို မေတ္တာတရားဆိုတာ အသွားအပြန်နိကာ
ဆိုရင်တော့ ကိုကိုရင်ထဲမှာ မခ အတွက်။

အနီး (၂၅)

“ကိုကို ကင်တင်းနီမှာ တစ်ခုခုစားဦးမလားဟင်”

“ဘာမှမစားဘူး၊ နင်သွားတော့၊ ငါ သွားစရာရှိတယ်”

ကျောင်းရှေ့မှာ ကားကိုထိုးရပ်ပြီး သူပြောတော့ မခ ခေါင်း

အလေးညိတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကြည်နူးကျေနပ်အပြုံးလေးနှင့်

ပြည့်ရင်း

“ကိုကိုကို မခ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်၊ သိလား၊ တာ့တာ

ကို”

မခ မြူးမြူးလေးနှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး ကျောင်းဝန်းထဲ ခပ်

ထုတ်သုတ်လေး လှမ်းဝင်သွားသည်။ ဝတ်ထားတာက DEAR တံ

ဆိပ် အဝါရောင်တီရှပ်လေးနှင့် ပန်းသွေးဆီရောင်မှာ အဖြူပွင့်ခက်

လေးတွေ ဖောက်ထားသော ထဘီလေးနှင့် မခ လှပနေခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မဟော်စိတ်တွေက မခ,ဆီက ချက်ချင်းပဲပျောက်ဆုံးသွားကာ ကျောင်းဝန်းရှေ့မှာရပ်ထားသော ကားတွေကို ရှာကြည့်မိသည်။

တော်ဝင်တို့ရဲ့ MARK II ကြီးကို လုံးဝမတွေ့ရသေး။ ကျောင်းတက်ချိန်လိုနေသေးတာမို့ မရောက်သေးတာဖြစ်မည်။

ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ မဟော်စောင့်သည်။ အပြာနုရောင် ရှပ်လက်တိုနှင့် ဂွင်းပြာကိုဝတ်ဆင်ထားသော မင်းမဟော်ရဲ့ စတီယိုမှာ မိန်းကလေးတွေ နှစ်မျောငေးနေတာလည်း မဟော် မသိပါ။

စောင့်မျှော်ခြင်းရဲ့ဒုက္ခကို မဟော် အခုမှပဲ ခံစားဖူးတယ်လို့ သိသည်။ စက္ကန့်တွေက ရှည်ကြာလွန်းသည် ထင်မိသည်။

ဟိုးအစေးက မောင်းနှင်လာသော ကားတစ်စီးမြင်ရတိုင်း မဟော်ခန္ဓာကိုယ် ဆန့်မတ်သွားကာ ကြည့်မိသည်။ မျှော်နေသော ကား မဟုတ်တော့ ပင့်သက်ရှိက်ကာ နာရီကိုပြန်ကြည့်မိပြန်၏။

ကျောင်းတက်ဖို့ နာရီဝက်လောက်ပဲလိုတော့သည်။ တော်ဝင်ကို သယ်ဆောင်လာမည့် ဦးမိုးရဲ့ကားကို အခုထိတောင် မတွေ့ရသေးပါ။

ကျောင်းဝန်းထဲပဲ ဝင်သွားပြီလား။ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည့် ကျောင်းဖွင့်သည့်ရက်မှာ သူ့လာခဲ့မည်ဟု တော်ဝင်ကို မှာထားပြီးဖြစ်သည်။

ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်း မမှတ်မိသော ပင့်သက်ရှိက်ကာ မဟော် ခေါင်းကို တစ်ချက်အခါမှာ သူ့ကိုရပ်ကြည့်နေသော အရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်တာမို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

စိတ်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတာ အမှန်။ ဂျင်းကျောပိုးအိတ်လေးကိုလွယ်ပိုးထားသော ထိုလူရွယ်မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကိုစူးစူးနှစ်နှစ်စိုက်ကြည့်နေရင်း အနားကိုလှမ်းလျှောက်လာသည်။

မဟော် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ရိုးမဆိုသော ဒီကောင်နဲ့ မဆုံချင်တာမို့ ရှောင်နေတာကြာပြီ။ အခုတော့ ထိပ်တိုက်လာဆုံနေပြီ။

ရှောင်လို့လည်း မရတော့ ရင်ဆိုင်ရုံပေါ့။

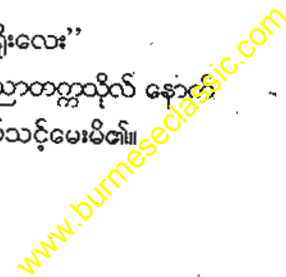
“ကိုမင်းမဟော် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ ရိုးလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာစောင့်နေတာတွေ”

ရိုးလေး နှုတ်ခမ်းတွေတွန့်သွားခဲ့တာ ပြုံးတာမဟုတ်မှန်း သူသိသည်။ အနားက ထွက်မသွားဘဲ ရိုးလေး သူ့ကို စုစိုက်ကြည့်နေ၏။

“မင်း ကျောင်းလာတက်တာလား ရိုးလေး”

ရိုးလေးကိုမြင်မှ ဒီကောင်က ဒီနည်းပညာတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေမှန်း သူ့သတိရတာမို့ အလိုက်သင့်မေးမိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဖြစ်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်နေတာ”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ငါ ဒီနေ့ အားမှာမဟုတ်ဘူး။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့”

“ဘယ်က မိတ်ဆွေလဲ၊ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလားဗျ”
အမေးစကားသံက လှောင်သလိုလို ရိသလိုလိုမို့ မဟော်ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီလိုအချိုးမျိုး လာလုပ်နေတာတော့ လက်မခံနိုင်တာအမှန်။ ရိုးမဆိုသည့်ကောင်ကလည်း သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်နေ၏။

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စလေကွာ၊ မင်းကို တင်ပြနေစရာ မလိုဘူးထင်တယ်”

- သူ့ဘက်ကလည်း ခပ်တင်းတင်းပဲတုံ့ပြန်တော့ ရိုးလေးမျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားရင်း -

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ဆိုင်တာပဲ ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ မမငြိမ့်ကိစ္စ သိချင်လို့၊ မမငြိမ့် ကျွန်တော့်ကို လာပြောပြတယ်”

ရိုးမရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဒါပဲဆိုတာ သူသိပြီးသားပါပဲ။ ချစ်သက်ငြိမ့်ဆိုတာ ရိုးမရဲ့ အစ်မတစ်ဝမ်းပဲကွဲသည်။ သူနှင့် ချစ်သက်ငြိမ့်တို့ ချစ်သူရည်စားဘဝမှာ ရိုးမနှင့် သုံးလေးကြိမ်ဆုံဖူးသည်။

“ချစ်သက်ငြိမ့်ပြောတယ်ဆို ပြီးပြီပေါ့၊ သူ့နဲ့ငါ ဇာတ်လမ်းပြတ်သွားပြီ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား မတရားတာပဲ၊ မမငြိမ့်ကို အကြောင်းမရှိဘဲ တမင်အပြစ်ရှာပြီး ခင်ဗျားဖြတ်ခဲ့တာကိုး”

“အဲဒါ ငါတို့ကိစ္စပဲကွာ၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ မမငြိမ့်နဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ဝမ်းပဲကွဲတဲ့ မောင်နှမတွေလေ၊ ခင်ဗျားကြောင့် မမငြိမ့် အတော်ခံရခက်နေတယ်”

“မဆန်းပါဘူးကွာ၊ သူလည်း ရည်းစားထားဖူးတာပဲ၊ ကွဲတာမဆန်းပါဘူး”

“ခင်ဗျား ရှုပ်တာပေတာတွေ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မမငြိမ့်ကို အသိပေးဖူးတယ်၊ မမငြိမ့်က ခင်ဗျားကို တကယ် ချစ်သွားတာ၊ အခုဆို သူ တော်တော်ခံစားနေရတယ်”

“ပြဿနာပါပဲလား၊ ရိုးမ မင်းလည်း ရည်းစားတွေထားတာပဲကွာ၊ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ရင် လမ်းခွဲကြမှာပဲ”

“အခုက ခင်ဗျား ပြဿနာရှာပြီး လမ်းခွဲသွားတာ”

ပြောရင်း ဒေါသတွေဆူဝေချင်နေသည့် ရိုးမကို သူ့ဘက်က ပြေလည်အောင်ရှင်းပြနေလို့ ထူးခြားမလာမှာ နားလည်လိုက်သည်။ ဒီကောင် သိပ်လွန်နေပြီ။ ခင်ဗျားတွေနဲ့ ရိုင်းစိုင်းပြနေတာတော့ လက်မခံနိုင်ပါ။

“ရိုးလေး မင်း ငါ့ကို ရိုင်းစိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောနေတာ ငါ ဆက်သည်းမခံနိုင်ဘူးနော်၊ မင်းကို နားလည်ပေးထားတာ အခွင့်အရေးမယူ

နဲ့ ချစ်သက်ပြိုင်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း မကျေနပ်ရင် ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြော”

ယတိပြတ်၊ စိန်ခေါ်စကားခေါ်ကာ ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်ကို အသင့်အနေအထားနှင့် မတ်မတ်ရပ်လိုက်တော့ ရိုးလေးရဲ့ တင်းနေသောမျက်နှာ လျော့ကျသွားခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ကျတော့ ဒီကောင် သတ္တိမရှိပါ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားဝဋ်မလည်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းထားဦးပေါ့”

ကြိမ်းဝါးသလို ခြိမ်းခြောက်သလိုဆိုလာတော့ သူ့နှုတ်ခမ်း တွန့်ပြီးလှောင်ပြီး ပြုံးပစ်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို သင်္ကြန်အမြောက်ပစ်ပြီး မခြိမ်းခြောက်နဲ့ ရိုးလေး ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရှင်းရှင်း အသင့်ပဲ၊ မှတ်ထားလိုက်၊ ငါ့နာမည် မင်း မဟော်”

အံ့ကိုတင်းခနဲကြိတ်ကာ ရိုးမလှည့်ထွက်သွားချိန်မှာပဲ ကျောင်းဝန်းရှေ့ကို နက်ပြာရောင် MARK II ကားကြီးထိုးရပ်သည်။

ရင်ထဲကဒေါသတွေကို လျှော့ချပစ်ပြီး မဟော်အာရုံတွေက ပွင့်လာသောကားတံခါးဆီက လွင့်ကျလာသော ခြေဖမိုးလေးကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

ဝင်းမွတ်နေသော ခြေဖမိုးအိအိလေးကို အုပ်မိုးထားသော

Aerosoft ကွင်းထိုးဖိနပ်လေးတစ်စုံ။

ကျောင်းဝန်းရှေ့မှာ နံနက်ခင်းရဲ့လမ်းလေး သာသွားသလို တော်ဝင်သူမျက်နှာလေး ထွန်းလင်းဝင်းပသွားခဲ့သည်။

လှိုင်းတွန့်နက်ပြာရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးက ဝင်းမွတ်နေသော တော်ဝင်ရဲ့အသားအရေကို ပိုလို့ပေါ်လွင်စေသည်။

ခါးရှည်အင်္ကျီလေးနှင့်လိုက်ဖက်သော အဝါတောက်တောက် ထတီလေးနှင့် အဖြူရောင်ကျောပိုးအိတ်ကလေးနှင့် တော်ဝင်အလှကို သူ ကြည့်မဝနိုင်အောင်ဘဲ ဖြစ်နေမိ၏။

ဒရိုင်ဘာဦးမိုးကို တော်ဝင် စကားပြောနှုတ်ဆက်သည်။ ဦးမိုး ကားကို ညင်သာစွာမောင်းထွက်သွားချိန်မှာပဲ တော်ဝင် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝေ့ရှာဖွေနေသည်။

ကားကိုခိုရပ်နေသော သူ့ကိုမြင်တော့ တော်ဝင် ညီညာဖြူဖွေးသောသွားတန်းလေးတွေပေါ်အောင် နှုတ်ဆက်ပြုံးသည်။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ တော်ဝင့်အနားကို ဘယ်လိုရောက်သွားခဲ့သည်မသိ။

“တော်ဝင်”

“ကိုမင်း ရောက်လာပါ့မလားလို့ မယုံမရဲဖြစ်နေတာ”

“ပလာဇာထဲမှာ ဆိုပြီးကတည်းက နောက်ထပ်ဆုံခွင့်ကို မျှော်နေတာပဲ တော်ဝင်ရယ်”

“အဲဒီနေ့က ကိုမင်းပေးခဲ့တဲ့ ဆံညှပ်လေးအတွက် ကျေးဇူး

တင်တယ်၊ သိလား”

တော်ဝင်ဆိုမှ နက်မှောင်သောဆံနွယ်ကြီးမှာ ဆင်ယင်ထားသော ဆံညှပ်လေးကို သူ သတိထားမိတော့သည်။

“တော်ဝင်ရဲ့ ဆံပင်တွေနဲ့လိုက်ဖက်တယ်ကွာ၊ အချိန်ရရင် ကိုယ်တို့တစ်ခုခုသွားစားကြရအောင်နော်”

“နောက်ကျနေပြီ ကိုမင်းရဲ့၊ ကျောင်းဝန်းထဲ စောစောဝင်ပြီး တော်ဝင် အခန်းကိုရှာရဦးမယ်၊ နောက်နေ့တွေမှ ဆုံရအောင်နော်”

နာရီလေးကို ပုံကြည့်ကာတော်ဝင်ဆိုတော့ သူ လက်ခံခေါင်းညိတ်ပေးပြန်သည်။

“ကိုမင်း တော်ဝင်သွားတော့မယ်နော်”

နှုတ်ဆက်အပြုံးလေးနှင့် တော်ဝင်ကျောင်းဝန်းထဲလှည့်ဝင်သွားတော့ ဆံနွယ်ရှည်ကြီးတွေကို စည်းနှောင်ထားသော ရွှေရောင်ဆံညှပ်လေးဆီက ကျောက်ပွင့်လေးတွေ လက်ခနဲ တောက်ပသွားခဲ့၏။

ဆုံတွေ့ခွင့်လေးတစ်ခဏအတွက် သူ့မှာတော့ အစောကြီးထကာ မခက်ပဲ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရသည်။ မိနစ်ပိုင်းလေး တော်ဝင်အရိပ်ကိုမြင်ရုံမျှသာ ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူကျေနပ်ပါသည်။

ကျောင်းဝန်းထဲမှာ တော်ဝင်အရိပ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ မဟော် ပင့်သက်လေးချကာ ပြန်ဖို့လှည့်အထွက် သူ့ကိုရပ်ကြည့်နေသော ရိုးမမျက်ဝန်းတွေက စူးစူးနစ်နစ်။

ဒီကောင် မသွားသေးပါလား။ မဟော် တန်ပြန်မျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေနဲ့ ပြန်စိုက်ကြည့်နေလိုက်တော့ ရိုးမ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး ကျောင်းဝန်းထဲလှမ်းဝင်းသွား၏။

မဟော်စိတ်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ရိုးမကျောပြင်ကို ငေးရင်း တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေ့မိသွား၏။

တော်ဝင်နဲ့သူ ရပ်ပြီး စကားပြောနေခဲ့တာကို ရိုးမမြင်တွေ့သွားမှာ သေချာ၏။ ဒါဆိုလျှင် ဒီကောင် ဘာတွေနှောက်ဦးမည်လဲ။

စိုးမိုးစိတ်က ရင်ထဲဝင်လာတော့ မောသွားချင်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးမကိုတော့ ဥပေက္ခာပြုထားလို့မရတာ သေချာပြီ။ တော်ဝင်နဲ့သူကြားမှာ ဒီကောင် ဝင်နှောင့်ယှက်လာခဲ့လျှင်တော့။

သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ အာရုံတော့ စားသွားတာ အသေအချာ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၆)

မခ အံ့သြနေမိတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ မနက်ကတည်းက ကိုကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးသည်။ ညနေကျောင်းဆင်းတော့လည်း လာကြိုနေသည့်ကိုကိုကို တွေ့ရသည်။

ကားတံခါးမှာခိုရင်း လမ်းမကြီးပေါ်ကို ဖျော်ငေးနေသော ကိုကိုအနားကို မခ တအံ့တသြလေးရောက်သွားကာ မေးမိ၏။

“ဟင် ကိုကို ဘယ်ကိုလာတာလဲဟင်”

မခ၊ မေးတော့မှ ကိုကိုအကြည့်တွေ မခဘက် ဦးလှည့်လာရင်း -

“ဒီကိုလာတာပေါ့။ နင် ပြန်မှာမဟုတ်လား၊ ကဲ ကားပေါ်တက်”

“မခကို လာကြိုတာလားဟင် ကိုကို”
“အေး လမ်းကြိုလို့ နင့်ကိုတစ်ခါတည်းစောင့်နေတာ”
မခ မယုံနိုင်စွာနှင့် ကိုကိုရဲ့ကားပေါ် ပါလာခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံးလည်း ကိုကိုကို စကားတွေမေးမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။
“ကိုကို ဘယ်ကပြန်လာတာလဲဟင်၊ မခကို စောင့်နေရတာကြာပြီလား”

“နင် တော်တော်စကားများတာပဲ”
မဟော် စိတ်တိုသွားသလိုပြောတော့ မခမျက်နှာလေး ညှိုးသွားရင်း ကသောကမျောလေး ဖြေရှင်းသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုကို၊ ကိုကို လာမကြိုဘူးထင်လို့ မခ မေးမိတာပါ”

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မိုးကျော်က နင့်ကို ကြိုပို့မလုပ်ပေးဘူးဏား”

“ကိုမိုးက ကြိုပေးမယ်ပြောပါတယ်၊ မခကြောင့် အချိန်တွေ သီးသန့်ပေးရမှာမို့လို့ မခက မကြိုခိုင်းတာ၊ လိုင်းကားစီးပြီး ပြန်လို့ရတာပဲလေ”

မခက အမှန်အတိုင်းဖြေသည်။ ဒီကောင်မလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်တို့တော့ မဟော်သဘောကျသည်။ ပထမနှစ်တက်တုန်းကလည်း အယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးခဲ့။ သူမဘာသာသူမ အဆင်ပြေသလို တက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

မိုးကျော်တုန်းကတော့ ဒယ်ဒီဆီက ကျောင်းတက်ဖို့ ကာ
တစ်စီးတောင်းခဲ့ဖူးသည်။ မဟော်ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကျောင်းသွားပြန်
တော့ မိုးကျော်ကလည်း ညီတူခံစားခွင့်ရှိသည်ဆိုကာ တောင်းဆို
ခြင်းဖြစ်သည်။

မခ ကတော့ ဒယ်ဒီဆီကိုလည်း မပူဆာခဲ့ပါ။ ဒယ်ဒီက
စဉ်ပေးမည်ဆိုတာတောင် ငြင်းခဲ့သည်။ ဘာလိုချင်သည်၊ ညာလိုချင်
သည်လည်း မပူဆာသော ကောင်မလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကတော့ ချီးကျူး
စရာကောင်း၏။

“မခ”

“ရှင် ကိုကို”

“နောက်နေ့တွေကျရင် နင့်ကိုငါကားနဲ့ ကျောင်းပို့ပေးမယ်
အပြန်ကျရင်တော့ ကြိုရင်ဝင်ကြိုပေးမယ်”

“တကယ်လား ကိုကို”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါက ဘယ်တုန်းက နင့်ကိုနောင်ပြောင်ဖူးလို့လဲ”

“ဟို မခ နားကြားလွှဲသလားလို့မေးတာပါ။ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို မအားတဲ့ရက်တော့ မပို့ပါနဲ့ မခ အဆင်ပြေ
ပါတယ်”

“အေးပါ၊ ငါ အားမှ ပို့ပေးမှာ”

ကိုကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိတောင် မခ အပေါ်
စေတနာတွေကောင်းနေသည်လဲ မခ စဉ်းစားမရှုအောင်ဖြစ်မိသည်။

မေးကြည့်ချင်ပေမယ့် မမေးရဲတာကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။
ဒီမိကိုရောက်တော့ မေမေကတောင် အံ့ဩနေသည်။ ကိုကို
ကတော့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားကိုရပ်ပြီးသည်နှင့် ဒီမိခန်းထဲလှမ်း
ဝင်သွားခဲ့သည်။

“သမီးကို မောင်မဟော် လာကြိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ကျောင်းဆင်းတော့ ကိုကိုရောက်နေ
တယ်လေ”

မခ အံ့ဩဝမ်းသာနေသလို မေမေမျက်ဝန်းတွေထဲမှာလည်း
အံ့ဩလွန်းနေခဲ့တာ သေချာသည်။

“နောက်နေ့တော့ ညည်း ကိုကိုက မခကို ကျောင်းလိုက်
ပို့ပေးမယ်တဲ့ မေမေ”

“သူက ဒီလိုပဲပြောသလား သမီး”

“ဟုတ်တယ် မေမေ သမီး မတောင်းဆိုဘဲ ကိုကိုတာသာ
ပြောတာ”

“အင်း ဒါဆိုလည်း အဆင်ပြေတာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ ကဲ သမီး
အဝတ်အစားသွားလဲလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

မခ ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး အခန်းထဲလှမ်းဝင်သွားခဲ့သည်။
ကျောင်းအိတ်ကလေးကို လွှဲယမ်းပြီးဝင်သွားသော သမီးကိုကြည့်မင်း
အိမ်ထဲပြန်ခဲ့ပုံပင်သက်ရှိကိမိသည်။

သမီးလေး ဖျော်နေခြင်းအတွက်တော့ သူမလည်း ကျေနပ်မိပါသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေတာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ သမီးလေးအပေါ်မှာ မင်းမဟော်ရဲ့ဆက်ဆံမှုတွေ သိသာစွာပြောင်းလဲသွားခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒါဟာ ရိုးမှရိုးသားရဲ့လားဟု သူမ သံသယဖြစ်မိ၏။

မင်းမဟော်အကြောင်း သူမ မသိမဟုတ်၊ သိပါသည်။ ချစ်သူမိန်းကလေးတွေ အများကြီးထားခဲ့ဖူးတာ သူမ အသိဆုံး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မင်းမဟော် အလေးအနက်ထားတတ်တာ မတွေ့ခဲ့ပါ။

အခုသမီးလေးအပေါ်မှာကော မင်းမဟော်ရဲ့ ပြောင်းလဲလာသော ဆက်ဆံမှုတွေက ရိုးသားပါရဲ့လား။ သမီးလေး ထိခိုက်အောင်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့်သာ မင်းမဟော်ကြံစည်ခဲ့လျှင် အခက်ဒါမျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

“မေမေ”

သားဖြစ်သူခေါ်သံကြားမှ အတွေးတွေပြတ်ကာ ဒေါ်မိုးမြစ်လှည့်ကြည့်မိ၏။

သားကြီးမိုးကျော်က သူမအနားလျှောက်လာကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝဲကြည့်သေး၏။ ပြီးမှ လေသံတိုးတိုးနှင့် -

“မေမေ့သမီး ဟိုကောင်နဲ့ ကျောင်းကပြန်လာတာဆို”

“ဟုတ်တယ် သား၊ မေမေ့ကို အခုပဲ သမီးပြောပြသွားတယ်”

နက်ကလည်း မောင်မဟော်လိုက်ပို့တာတဲ့”

မိုးကျော် မျက်ခုံးတွေတွန့်သွားရင်း ခေါင်းကိုခါယမ်းသည်။

“အဲဒါကို သားစဉ်းစားနေတာ မေမေ၊ ဒီကောင် ရိုးသား”

မလား၊ ဒီကောင်အကြောင်း မေမေသိတယ်နော်”

သူမ စိုးရိမ်နေသလို သားကလည်း ညီမအတွက် စိုးရိမ်နေပုံရသည်။

“ဒီကောင် ညီမလေးအပေါ် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခုလို ဆက်ဆံနေတာလဲ၊ အရင်က ဒီလိုပုံစံမဟုတ်တာ မေမေသိသားပဲ”

“သား စိုးရိမ်နေတာ မေမေသိပါတယ်၊ မောင်မဟော်မှာ”

ဘာ? ဒီလိုစိတ်မျိုးတော့ မရှိဘူးထင်ပါတယ်”

“ပြောလို့ရမလား မေမေရာ၊ ဒီကောင်က ကျွန်တော်နဲ့ မေမေ့ကို မုန်းနေတဲ့ကောင်လေ၊ ညီမလေးကို ဒုက္ခပေးမှာစိုးလို့ သား ပြောနေတာ”

“အဲဒီလောက်အထိ မစိုးရိမ်ပါနဲ့သားရယ်၊ မေမေ ဒီအတိုင်း”

သူတ်မထားပါဘူး”

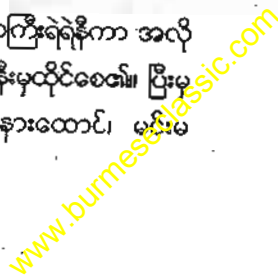
“မေမေ ဒီကိစ္စကို ဘာလို့ဒီလောက်ခွင့်ပြုလိုက်လျော့နေတာ”

သား စဉ်းစားမရဘူးဗျာ”

ဒေါ်မိုးမြစ်စံ ယဲ့ယဲ့လေးပြီးသည်။ မျက်နှာကြီးရဲရဲနီကာ အလို

ကျဖြစ်နေသော သားဖြစ်သူလက်ကိုဆွဲကာ အနီးမှထိုင်စေ၏။ ပြီးမှ

“မေမေပြောတာ သား အသေအချာနားထောင်၊ မင်းမ

ဟော်နဲ့သမီးလေး နီးစပ်သွားရင် မေမေတို့အတွက် အကောင်းဆုံး
လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မဟော်က မေမေတို့အပေါ် မကြည်ဖြူပေမယ့်
သမီးလေးအပေါ် ကြည်ဖြူတယ်ဆိုရင် မေမေ ခွင့်ပြုကျေနပ်ရမှာ
သမီးလေး အနာဂတ်အတွက် အဆင်ပြေမယ့်ကိစ္စပဲလေ”

မိုးကျော် တွေခနဲဖြစ်သွားသည်။ မေမေရဲ့ဆိုလိုရင်းကို
သဘောပေါက်သည်။ တကယ်ဆို မဟော်ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက သူတို့
ဘာမှမဆိုင်။ ညီမလေးနဲ့ မဟော်ပတ်သက်သွားလျှင်တော့ -

“အင်း မေမေမျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာဘဲ ဒီကောင်
တမင်အကောက်ကြံဖျက်ဆီးတာဆိုရင်ကော”

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူးသား၊ အဲဒီလိုဖြစ်လာရင်လည်း
မေမေ ခွင့်ပြုမယ်လို့ သားထင်သလား၊ သူ့ဖေဖေ ရှိပါသေးတယ်

မိုးကျော် ငြိမ်သွားသည်။ မဟော် ဒီလိုလုပ်လျှင် အန်က
ဦးမင်းဖြူက ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်တာ သေချာ၏။ ပြီးတော
မင်းမဟော်က ဂျစ်ပေပေသာနိုင်တာပါ။ ဒီလို နာမည်ပျက်မျိုးမရှိတ
လည်း အမှန်။ သူကတော့ ညီမလေးအတွက် စိုးရိမ်တာဖြစ်သည်

မေမေပြောသလို ဘာမှပြုသနာမရှိဘဲ အဆင်ပြေသွားတ
တော့ ကောင်းပါသည်။

ညီမလေးမခ အနာဂတ်လှပမည်ဆိုလျှင် သူလည်း ကျေန
ဝမ်းသာနိုင်ရမည်ပေါ့။

အခန်း (၂၇)

ထုံးစံအတိုင်း ကိုကိုက ကျောင်းဝန်းရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး
မခကိုပို့ပြီးသည်နှင့် ပြန်သွားလိမ့်မည် ထင်မှတ်ထားပေမယ့် ကား
ဘဲခါးမှီကာ ရပ်နေဆဲရှိ၏။

မခ အံ့ဩသွားမိကာ ကိုကို မခကိုမမြင်နိုင်သောနေရာမှ
ချစ်စောင့်ကြည့်မိသည်။

ကိုကို ဘာလို့မပြန်သေးတာလဲ။ ဘယ်သူ့ကိုစောင့်နေတာ
လဲ။ မခ သိချင်စိတ်နှင့်စောင့်ကြည့်နေတာ ကိုကို မသိ။ မခ ကိုလည်း
သတိထားပုံမရပါ။

MARK II ကားကြီးတစ်စီးထိုးရပ်တော့ ကိုကိုကြည့်နေ
တာမို့ မခလည်း စိတ်ဝင်စားစွာရပ်ကြည့်မိ၏။

www.burmeseclassic.com

ကားကြီးပေါ်က ဆင်းလာတာ လှပချောမောသော မိန်းမကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေနှင့် ယဉ်သော အလှက မိန်းကလေးချင်းတောင် ငေးမောလောက်သည်။

လိုက်ပို့သည့်ကားကြီး မောင်းထွက်သွားတော့ ထိုမိန်းကလေးက ကိုကိုဆီကိုလှမ်းသွားသည်။ ကိုကိုနဲ့ သိနေသည်လား။

ကိုကိုတို့နှစ်ယောက် အပြီးတွေနှင့် စကားတွေပြောပြီးတော့ ကျောင်းဝန်းအပြင်က ကဖေးဆိုင်လေးကို အတူထွက်သွားကြ၏။

ငေးကြည့်နေရင်း မခရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုဝမ်းနည်းလာမိတဲ့ ကိုကို မခတို့ကျောင်းကို လာနေတာ ဒါကြောင့်ကိုး။ မခကို နေထိုင်လိုက်ပို့ကြိုနေသော ကိုကိုရည်ရွယ်ချက်ကို သိလိုက်ရချိန်မှာ မမျက်ရည်တွေတောင်ကြွေကျမတတ်။

“နင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အနားကို ဘယ်အချိန်ကရောက်လာသည်မသိသော သူ့ကိုမြင်တော့ မခ မျက်ရည်တွေကိုပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းရင်း -

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဟို ငါ့အစ်ကိုကို ကြည့်နေတာ”

“ဟင် နင့်အစ်ကိုက တော်ဝင်သူနဲ့ အဆင်ပြေနေပြီလား”

“ဘယ်သူ သန္တာ၊ အဲဒီကောင်မလေးကို နင်သိလို့လား”

“နင်က တကယ်ညံ့တာပဲ၊ တော်ဝင်သူကိုတောင် မသိဘဲလား။ First Year မှာတော့ သူက ကွင်းပဲလေး တော်တော်လှတယ်။ နင့်အစ်ကိုနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိသွားကြတာလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူးလေ”

မခ ခေါင်းလေးယမ်းကာပြောတော့ သန္တာ ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း -

“အင်း နင်နဲ့ နင့်အစ်ကိုကတော့ တခြားစီပဲနော်၊ နင့်အစ်ကိုအင်းမဟော်က တကယ့်နာမည်ကြီးပဲ၊ ငါ့အစ်မနဲ့ နင့်အစ်ကိုက စီးပွားရေးမှာအတူတက်ဖူးတော့ ပြောပြဖူးတယ်”

သန္တာနှင့် မခတို့က ပထမနှစ်ကတည်းက အတူခင်မင်ရင်းနီးလာတာမို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိနေကြသည်။ သူ့အခြားကလွဲရင် ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားသော နင်းမခနှင့် မင်းမဟော်တို့မောင်နှမဆိုတော့ သန္တာ အံ့ဩသွားခဲ့သည်။

မောင်နှမအရင်းအချာတွေမဟုတ်မှန်းတော့ သန္တာ မသိရှာမိ။ မခလည်း ဖွင့်မပြောခဲ့။

“နေဦး သန္တာ၊ အဲဒီ တော်ဝင်သူက တို့ကျောင်းကပဲပေါ့”

“အေးလေ၊ ပထမနှစ်ကို အခုမှ စတက်လို့ နင်မသိသေးတာပဲ။ နင်းရယ်၊ ငါ အံ့ဩသွားတာက နင့်အစ်ကိုနဲ့ တော်ဝင်သူ ကျွမ်းဝင်နေတာကိုဟာ၊ ကျောင်းဝန်းထဲက တော်ဝင်ကို ချိန်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေတော့ နောက်ကောက်ကျပြီပေါ့”

သန္တာပြောတာကို နားထောင်ရင်း မခ ရင်ထဲမှာလည်း လစ်တာနေခဲ့သည်။ မခကို ကိုကိုကျောင်းပို့ကြိုနေတာ ဒီကောင်မလေးကြောင့်ဆိုတာ သိပ်ကိုသေချာလွန်းနေသည်။

တအင်္ဂလေးမြင်လိုက်ရပေမယ့် မခ၊ အာရုံထဲမှာတော့ တော်
ဝင်သူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပုံရိပ်လေးက စွဲမြဲနေသည်။

ဝင်းမွတ်ကြည်လင်နေသော မျက်နှာလေးက လှပချစ်စရာ
ကောင်းသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကို စိတ်ဝင်စားသွားတာပဲဖြစ်
လိမ့်မည်။

မခ နားမလည်နိုင်တာက ဒီကောင်မလေးကို ကိုကို ဘယ်
တုန်းကတည်းက စ သိကျွမ်းနေခဲ့တာလဲ မခ သိချင်လိုက်တာ။

ရည်းစားတွေအများကြီးထားခဲ့ဖူးသော ကိုကို တော်ဝင်သူ
ချောမောသောမိန်းကလေးကို နှစ်သက်စိတ်ဝင်စားသွားနိုင်တာ မခ
ပါ။ ဒါပေမဲ့ မခ၊ ရင်ထဲမှာ သိချင်တာ တစ်ခုပဲရှိသည်။

တော်ဝင်သူကို ကိုကို အပျော်သဘောမျိုး စိတ်ဝင်စားတာ
လား။ ဆုမတောင်းကောင်းမှန်း သိပေမယ့် မခ ဆုတောင်းမိခင်

ကိုကိုနှလုံးသားရင်ခွင်အတွက် တော်ဝင်သူဆိုတာလည်း
တစ်ခဏနားခိုသူပဲ ဖြစ်ပါစေဟု။

မခ ဒီလောက်အထိ စောစီးစွာသိသွားလိမ့်မည်ဟု ထေ
ခွဲမိပါ။ အခုတော့ သူ့ကိုမေးနေချေပြီ။

“အဲဒီကောင်မလေးက ပထမနှစ်အခုမှစတင်တာ၊ ကိုကို
နဲ့ ဘယ်လိုသိနေတာလဲဟင်”

“ဝဏ္ဏတို့အိမ်သွားရင်း သိနေတာ၊ သူတို့နေတဲ့ခြံက ဝဏ္ဏတို့
နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လေ”

“ဟို ကိုကိုတို့က ချစ်သူတွေလား”

မခက တဲ့တိုးကြီးမေးနေသည်။ သူ ဘယ်လိုဖြေရမည်
မသိ။ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့စူးစူးစိုက်ကြည့်နေသော မခ မျက်ဝန်း
တွေကို ရင်မဆိုင်ဖြစ်ပါဘဲ -

“လောလောဆယ်တော့ ခင်မင်ရုံပဲရှိပါသေးတယ်”

မဟော် စိတ်မဝင်စားသလို လက်ထဲကဂစ်တာကို အသံ
စမ်းရင်းဆိုတော့ မခ အနားကခွာမသွားသေးဘဲ -

“အင်း တော်ဝင်သူက တကယ်ချောပါတယ်၊ ကျောင်းကို
အခုမှ ရောက်ရုံပဲရှိသေးတယ်၊ ဝဲနေတဲ့ကောင်လေးတွေက အများကြီး
ပဲ ကိုကိုရဲ့”

မခ၊ စကားကြောင့် သူ မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။ တော်ဝင်နှင့်
ပတ်သက်သောသတင်းဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားသွားမိတာ အမှန်ဖြစ်၏။

“တော်ဝင်အကြောင်း နင် ဘယ်လောက်သိသလဲ မခ”

“ဟင်အင်း မခ သိပ်မသိပါဘူး။ မခ၊ သူငယ်ချင်းပြောပြလို့
သိတာ၊ တော်ဝင်သူက ပထမနှစ်ရဲ့ အလှဘုရင်မတွေ့ရထားတဲ့သူလေ။
မခပြောတာကို သူ လက်ခံခေါင်းညိတ်မိသည်။ တော်ဝင်

အလှက ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမဆို ဖမ်းစားနိုင်တာ သေချာလဲ။
ညှို့ယူနိုင်စွမ်းတွေမပါဘဲတောင် တော်ဝင်အလှမှာ သူ့ကြွေခဲ့တာဖြစ်
သည်။

“မခ”

“ရှင် ကိုကို”

“တော်ဝင်ကိုနှင့်အသေအချာစောင့်ကြည့်စမ်း၊ ထူးခြားမှုရှိ
ရှင် ကိုယ့်ကိုပြောနော်”

“ကိုကိုပြောတာ မခ နားမလည်ဘူး”

“နှင့်ကလည်း တုံးလိုက်တာ၊ တော်ဝင်အနားမှာ ဘယ်
ကောင်တွေရှိသလဲဆိုတာကို ငါသိချင်တာ”

“အင်း မခ နားလည်ပြီ”

“အသေအချာကြည့်နော်၊ ငါနဲ့မပတ်သက်သေးခင် ငါ
နောက်ကောက်ကျ မကျန်ခဲ့ချင်ဘူး”

မခ ခေါင်းလေးပဲညိတ်မိပြန်သည်။ ဘာကြောင့်များ ကိုကို
မိန်းကလေးတွေကို ချစ်လွယ်ကြိုက်လွယ်တာလည်း မသိပါ။

ကိုကိုရဲ့စိတ်ကို မခ မပိုင်နိုင်ပေမယ့် ကိုကိုဆန္ဒတွေကိုတော့
မခ တတ်စွမ်းသလောက်ဖြည့်စွမ်းပေးချင်ပါသည်။

တော်ဝင်သူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုတော့ ကိုကို တကယ် မ
ချစ်သွားဖို့ပဲလိုသည်လေ။

အခန်း (၂၈)

ကားပေါ်ကဆင်းမိသည်နှင့် မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကိုရှာဖွေ
မိပြီးဖြစ်နေသည်။ အမြဲတမ်း တော်ဝင်ထက် ကြိုတင်ရောက်နေတတ်
သော သူ့ကို ချက်ချင်းတွေ့ရ၏။

ဒါပေမဲ့ တော်ဝင်ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားမိတာ သူ့အနား
မှာအတူရှိနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။

တော်ဝင်ကိုမြင်တော့ မင်းမဟော်မျက်နှာ ဝင်းပပြုံးသွားပေ
မယ့် တော်ဝင်ကတော့ သူ့နံဘေးက မိန်းကလေးကိုပဲ ဂူးနစ်စိုက်
ကြည့်နေမိ၏။ သူ့မရဲ့မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေကလည်း တော်ဝင်
ကို အကဲခတ်ဝေးကြည့်နေခဲ့၏။

“တော်ဝင် ဒီနေ့ စောသားပဲ”

သူ့ရဲ့နှုတ်ဆက်ပေးခွန်းကို တော်ဝင် ခေါင်းညှိတ်ဖြစ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ခု အလိုလိုဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူ့နဲ့အတူ ကဖေးဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ချင်တာမို့ ဦးမိုးကို စောစောလိုက်ပို့ခိုင်းမိပါမှ သူ့အနားမှာ အဖော်မိန်းကလေး ရှိနေသည် အဖြစ်။

“ကိုယ်တို့ တစ်ခုခုစားရင်း ခဏထိုင်ကြရအောင်နော်၊ မခလည်း လိုက်ခဲ့”

မခ တဲ့။ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးနာမည်ကို တော်ဝင်သိလိုက် ရသည်။ ဝင်းမွတ်ကြည်လင်သော မျက်နှာလေးနှင့် မင်းမဟော် စကား ကို ခေါင်းလေးညှိတ်ပြသော သူမကိုတော့ တော်ဝင် ဘာကြောင့် ဝန်တိုနေမိသည် မသိပါ။

ကျောင်းဝန်းရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးအထိ သုံး ယောက်သား အတူလျှောက်ခဲ့ချိန်လေးမှာ တော်ဝင် ရင်ထဲ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲချင်သလိုလို။

ဒါ သူ့ရဲ့ ချစ်သူမိန်းကလေးပဲလား။

တော်ဝင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးလာခဲ့လျှင် တော်ဝင် ဘယ်လိုတုံ့ ပြန်ရမလဲ မသိပါ။

တကယ်ဆို မင်းမဟော်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုပဲ တော်ဝင်ဘဝမှာ ခင်တွယ် သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာဖြစ်သည်။ အနိတိဆင့်မသိအောင် လိမ်ညှာသိုဇက်ထားခဲ့တာလည်း

တော်ဝင်ဘဝမှာ ပထမဆုံးလိမ်ညှာမှုကြီးပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါတွေဟာ ချစ်စိတ်ကြောင့် မိုက်မဲခြင်းလားလို့ တော်ဝင် တွေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ တော်ဝင် မိုက်မဲနေခဲ့ခြင်းလား။

“တော်ဝင် ထိုင်၊ မခ ဘာသောက်မလဲ၊ မှာလေ”

“တော်ပြီ ကိုကို၊ မခ တကယ် ဘာမှမသောက်ချင်လို့ပါ”

ကိုကိုဟုခေါ်လိုက်သော သူမအသံလေးက တော်ဝင်ရင် ထဲအထိ စူးစူးနှစ်နှစ် ထိရှစေသည်။

သေချာပါပြီ။

ဒီမိန်းကလေးဟာ ချစ်သူရဲ့ချစ်သူပဲပေါ့။

“မိတ်ဆက်ပေးချီးမယ် တော်ဝင်၊ သူက နှင်းမခတဲ့”

နှင်းမခတဲ့။ နာမည်လေးနဲ့လိုက်ဖက်အောင် နုဖပ်ချောမော သောမျက်နှာလေးနှင့် မိန်းကလေးကို တော်ဝင် ဝေဒနာတွေမျိုသိပ် ထားရင်း ပြုံးပြရတာ ပင်ပန်းလွန်းပါသည်။

“မခကတော့ တော်ဝင်အကြောင်း သိပြီးသား။ မခက ဒုတိယနှစ်တက်နေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ညီမလေးလေ တော်ဝင်ရဲ့”

“ရှင်”

အံ့သြစိတ်ကြောင့် တော်ဝင် ပါးစပ်လေးတောင် ပွင့်သွား တဲ့အထိ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကိုယ့်ရဲ့ညီမလေး နှင်းမခနဲ့ တော်ဝင်ကို မိတ်ဆက်ပေးတာ ပါ၊ မခ တော်ဝင်ကိုလည်း မှတ်ထားနော်”

ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးလေးနှင့် မေ ပြုံးပြတော့မှ တော်ဝင် ကသောကပျော့နဲ့ ပြန်ပြုံးပြနုတ်ဆက်ရင်း -

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေ့မခါ တော်ဝင်ခင်ပိုင်းတယ်၊ ဟိုလေတော်ဝင် ကို ခင်မင်ပါနော်၊ မေ့မခါ အတန်းအားရင်လည်း တော်ဝင် မေ့မခါ တို့အတန်းဘက် လာလည်ပါရစေနော်”

အံ့သြဝမ်းသာစိတ်တွေနဲ့ တော်ဝင် စကားတွေအများကြီး ပြောနေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးလှိုက်ဖိုမှုတွေနှင့် တော်ဝင် ဟန် မဆောင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီလားတောင် မသိခဲ့ပါ။

ကိုမင်းနဲ့ မမမခါက မှောင်နှမတွေတဲ့။ တော်ဝင် အထင်လွဲခဲ့ မိတာတောင် ငရဲတွေကြီးကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တော်ဝင် အရမ်းဝမ်းသာမိတာ အမှန်ပဲဖြစ် သည်။

ကိုယ့်အထင် ကိုယ့်အတွေးတွေနဲ့ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေခဲ့ရ သော ဝေဒနာတွေ ချက်ချင်းပျောက်ဆုံးကာ ကိုမင်းကိုပဲ ငေးကြည့် နေမိသည်။

အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိအောင် ကိုမင်းချောတာတော့ တော်ဝင် မငြင်းနိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းကို တော်ဝင်ချစ်တာ၊ ရှင်းသန့်ချောမွေ့ နေတဲ့အလှတစ်ခုကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။

စတွေ့ကတည်းက တော်ဝင်နုလုံးသားတွေ လှုပ်ခတ်စေခဲ့ တာ တော်ဝင်ရဲ့အတွေးတွေထဲမှာ ကိုမင်း ထာဝစဉ်ရှိနေခဲ့တာပါကွယ်။

တော်ဝင်နုလုံးသားက တစ်သက်မှာတစ်ခါပဲ ချစ်ခဲ့သူကို တော်ဝင်ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် မျှော်လင့်ခဲ့တာပါ။

ဒါကို ကိုမင်း နားလည်ပေးပါကွယ်။

ကိုကိုကိုကို အမြဲတမ်းနားလည်ပေးခဲ့သူရဲ့ ရင်ထဲကိုရော ကိုကို မြင်နိုင်ပါရဲ့လား။ မေ့မခါ ချစ်လိုက်တာ။

မနက်ခင်းတုန်းက ဆုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေကို မေ့ ဘယ်တော့ မမေ့နိုင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။

တော်ဝင်သူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ်မှာ နူးညံ့ညင်သာတဲ့ ကိုကိုရဲ့စကားသံတွေ၊ ပြုံးတော့ ကိုကိုရဲ့ သိမ်မွေ့တဲ့ အကြည့်တွေကို မေ့ မြင်တွေ့ခဲ့ရတာ သေချာပါတယ်။

တော်ဝင်သူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကလည်း ကိုကိုကိုကိုငြိတွယ်နေတာ မေ့ ချစ်မိပါတယ်။

မိန်းမချောလေးတွေကို လွယ်ကူစွာငြိတွယ်တတ်တဲ့ ကိုကို ဘာကြောင့် တော်ဝင်သူကိုကျတော့ အခုချိန်အထိ ဖွင့်မပြောခဲ့တာ ထဲ။

ကိုကိုရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲ မေ့ သိချင်လိုက်တာ။

ကိုကိုရယ် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ မိန်းကလေးတွေကို ကိုကို
စိတ်ဝင်စားချင် စိတ်ဝင်စားပါ။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားထဲက စွဲလမ်းပြီး
မချစ်လိုက်ပါနဲ့။

မခ အလိုချင်ဆုံးက ကိုကိုရင်ထဲက အချစ်တစ်ခုပဲ။

ကိုကိုအပေါ် အမြဲနားလည်ပေးတဲ့ မခ အတွက်တော့ ကိုကို
ရဲ့ နှလုံးသားကို ချန်ထားပေးပါကွယ်။

ဒါ မခ အလိုချင်ဆုံး ဆုလဒ်တစ်ခုပါပဲ။

အခန်း (၂၉)

မခနှင့် တော်ဝင်တို့ကို တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ပေးလိုက်ခြင်းက
အတွက်တော့ အကျိုးရှိစေခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

မခကိုအကြောင်းပြု၍ တော်ဝင်နှင့်ဆုံတွေ့နိုင်ခွင့်ကို သူကြိုး
ဆီတော့ မခ မဝံ့မရဲဖြစ်နေသေး၏။

“ဟို မလွယ်ဘူးထင်တယ် ကိုကို၊ တော်ဝင်သူက အပြင်
ထွက်ဖူးတော့ သူ့အဒေါ်က လက်ခံမယ် မထင်ဘူး။”

“နင်နဲ့ဆို အန်တီဆင့်က လက်ခံမှာပါ မခရဲ့၊ နင်လည်း
တော်ဝင်တို့အိမ်ကို ရောက်ဖူးတာ နှစ်ခေါက်ရှိပြီလေ”

ပြီးခဲ့သော ကျောင်းပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်မှာ မခကို
တော်ဝင်တို့အိမ်သွားလည်ဖို့ သူတိုက်တွန်းခဲ့သည်။ သူကတော့ မ

လိုက်ဖြစ်ပါ။ အန်တီဆင့်က သူ့ကို မျက်မှန်းတန်းမိနိုင်သည်။

ဝဏ္ဏတို့အိမ်ကို သူ့ရောက်တာ အန်တီဆင့်မြင်ဖူးသည်။
ကြောင့်လည်း မခကိုပဲ တော်ဝင်တို့အိမ်လွတ်ကာ သူ့က ဝဏ္ဏ
အိမ်ကပဲ အရိပ်အခြည်စောင့်ကြည့်မိခဲ့၏။

“နင်သွားလိုက်ပါ မခရယ်၊ ကူညီစမ်းပါ။ တော်ဝင်ကိုလည်း
ငါပြောထားတယ်၊ တော်ဝင်က နင်လာခေါ်ရင် အန်တီဆင့်က လာ
ခံမှာပါတဲ့”

သူ ဇွတ်တောင်းဆိုနေတော့ မခ မနေနိုင်တော့ဘဲ ခေါ်
ကလေးညှိတ်ရှာသည်။

“ဒါဆို အဝတ်အစားလဲတော့လေ၊ ငါ လမ်းထိပ်အင်္ကျီ လိုက်
ပို့ပေးပြီး တစ်နေရာက စောင့်နေမယ်၊ နင် တော်ဝင်ကို ရအောင်
ခွဲဟာ”

မခ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြီးထွက်သွားတော့ သူလည်း အဝတ်
အစားတွေလဲ ပြင်ဆင်နေလိုက်သည်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ သူ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် စောင့်နေလိုက်
တော့ မခ ထွက်လာသည်။ ခရမ်းရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် မခ
သူကြည့်ကာ ကျေနပ်သွား၏။

“အေး ကောင်းတယ်၊ နင် တော်ဝင်ကိုခေါ်ရင် ပလာ
သွားမယ်ဆိုပြီး ခေါ်နေရဲ့ ကဲ လာ၊ လစ်စို့”

သူနှင့် မခ ကားပေါ်တက်ထွက်ခဲ့တော့ ခြံထဲမှာရှိနေဆဲ

မိုးကျော်က မျက်နှောင်ကြီးကုတ်ကာ ကြည့်နေ၏။ သူ ဥပေက္ခာပြု
ပြီး ကားလေးကိုဆက်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

မိုးကျော်နှင့်သူ အဆင်မပြေပေမယ့် မခနှင့် သူ့ကိုစွဲကို မိုး
ကျော် ဘာတစ်ခုခုမှ ဝင်မစွက်ပါ။ မိုးကျော်တင်မကဘဲ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ
အလည်း သူ့ကို ဘာမှမမေးဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

အခုတစ်လော ဒေါ်မိုးမြင့်စံ အရင်ကလို သူနှင့် အတိုက်အခံ
မလုပ်တော့ဘဲ နားလည်ပေးနေတာတော့ သတိထားမိ၏။

“မခ”

ကားပေါ်မှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေး လိုက်လာသော
အခါက သူ့ခေါ်မှလှည့်ကြည့်ရင်း -

“ရှင် ကိုကို”

“အခု နင် အပြင်ထွက်လာတာကို အန်တီမိုး ဘာမေးသေး
သလဲ”

“မေမေ မမေးပါဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ ပလာစာသွားမလို့လို့ မခ
ပြောလိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကိုကို”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာ၊ ဟိုရောက်ရင် တော်ဝင်
တို့တော့ နင် ရအောင်ခေါ်ခဲ့နေရဲ့၊ ငါ လမ်းထိပ်မှာစောင့်မယ်၊ တော်ဝင်
တို့အိမ်အထိတော့ နင့်ဘာသာ ဆက်မောင်းသွား၊ ဖြစ်တယ်နော်”

“ဖြစ်ပါတယ် ကိုကို၊ မခ ရအောင် ခေါ်ခဲ့မှာပါ။ ဟို ကိုကို
တော်ဝင်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲဟင်”

“စကားပြောလို့ရတဲ့ တစ်နေရာပေါ့ဟာ”

မခ ဘာမှဆက်မမေးဘဲ သူ့ကိုငေးကြည့်နေတာ သူ သိမယ့် နှုတ်ဆိတ်ပြီး ကားကိုဆက်မောင်းခဲ့သည်။

တော်ဝင်ကို သူ စကားတွေပြောချင်သည်။ ကျောင်းမှ တော်ဝင်နှင့် ရိုးမရဲ့သတင်းတွေကို သူ့ကြားထားသည်။ ရိုးမဆိုသည် ကောင်က တော်ဝင်ကို ချဉ်းကပ်နေသည်တဲ့။

ဒါ ရိုးသားမှုတော့ မဟုတ်နိုင်ဟုထင်သည်။ တော်ဝင်က ရိုးမ ကြိုးစားနေခဲ့တာ သူ့ကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။

ချစ်သက်ငြိမ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူနှင့် ရိုးမ ကြားမှာရှိသော အမှအထတစ်ခုကြောင့် ရိုးမ တော်ဝင်ကို ချဉ်းကပ်တာဖြစ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဒီကောင်က သူ့အကြောင်းတွေ တော်ဝင်က လျှောက်ပြောနိုင်သည်။

သူရည်းစားများခဲ့တာတွေ တော်ဝင်သိလျှင် မဖြစ်။ တော်ဝင်ရဲ့ ဖြူစင်သောစိတ်က သူ့အပေါ် အထင်သေး ကြောက်ရွံ့သွားခဲ့လှ

“ကိုကို လမ်းထိပ်မှာ ရပ်မယ်ဆို”

မခ သတိပေးသံကြားမှ တော်ဝင်တို့လမ်းထိပ်ကိုရောက်လာဟု သူ သတိထားမိ၏။ ကားကိုလမ်းနံဘေး ငြိမ်ခနဲတိုးရပ်ရင်း

“သွားတော့နော် မခ၊ ရအောင်တော့ ခေါ်ခဲ့ကွာ၊ နော်

မခကို ချောချောမော့မော့လေးပြောကာ ခေါင်းလေးကို ပုတ်လိုက်တော့ မခ ခေါင်းလေးညိတ်ပြုရှာ၏။

“ကိုကို ဟောဟိုအအေးဆိုင်လေးက စောင့်မယ်နော်”

ပြောပြီး မဟော် လမ်းဖြတ်ကူးကာ အအေးဆိုင်လေးဆီ သွမ်းသွားတော့ မခ ပင့်သက်လေးရှိုက်မိသည်။

ကိုကိုရဲ့တောင်းဆိုချက်ကြောင့် မခ ခေါင်းညိတ်ခွဲရပေမယ့် ခုတ်ထဲမှာမောနေတာ ကိုကိုမှ မသိနိုင်ဘူးလေ။ တကယ်ဆို တော်ဝင် သူနှင့် ကိုကိုရဲ့ကြားမှာ ရိုးမဆိုသောသူ ဝင်လာတာကြောင့် ကိုကို အခုလိုဖြစ်လာတာပဲ ဖြစ်သည်။

ရိုးမဆိုတာ ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်ဖူးသော ချစ်သက်ငြိမ်ရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲဟု ကိုကိုပြောပြမှ မခ သိရ၏။

“ဒီကောင် တမင်ဝင်နှောင့်တာပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ချစ်သက်ငြိမ် ပြတ်သွားတဲ့ကိစ္စကို သူ မကျေနပ်ဘူး”

“အဲဒါနဲ့ တော်ဝင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုကို”

“နင်ကလည်း တုံးပါ၊ တော်ဝင်ကို ဝင်ရောနှောပြီး ငါ့အကြောင်းတွေ သူပြောမှာပေါ့၊ ဒီကောင် ဒီလိုအနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားတာတော့ ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းမဟော်ဘဝမှာ အရှုံးဆိုတာ မရှိစေရဘူး”

မခချင်စိတ်တွေနဲ့ ကိုကို ကြိမ်းဝါးခဲ့တာကို မခ ကြားခဲ့ရသည်။ တော်ဝင်ရဲ့အချစ်ကို ရိုးမထက်ဦးအောင် ကိုကိုကြိုးစားမှာလည်း နားလည်မိသည်။

အခုတော့ ကိုကိုကိုယ်တိုင် တော်ဝင်ကို ခေါ်ထုတ်ခိုင်းနေပြီ။

www.burmeseclassic.com

ဒါ ရိုးမကို ရှုံးနိမ့်မခံချင်တာကြောင့်ပဲဖြစ်မည်ဟု မခ ယ သည်။ အချိန်တန်လျှင် တော်ဝင်သူဆိုသော မိန်းကလေးသည်လည်း ကိုကိုစွန့်ပစ်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

ကိုကိုနှင့် တော်ဝင် မြန်မြန်ရည်းစားတွေဖြစ်ကာ မြန်မြန်ပြတ် စဲသွားကြလျှင် ကောင်းပါသည်။ ကြားထဲက ရင်မောခံစားနေရတာ တွေကို မခ စိတ်ညစ်လှပြီ။

ကိုကို ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒအတိုင်း ဒီနေ့တော့ တော်ဝင်သူ ကို ခေါ်ထုတ်ပေးလိုက်ဦးမည်။

တော်ဝင်ကိုခေါ်ထုတ်ဖို့အတွက် မခ ခက်ခက်ခဲခဲတော့ ကြိုးစားလိုက်ရပါ။ တော်ဝင်ရဲ့ အန်တီဆင့်က မခကို မြင်ဖူးသိဖူး နေတာမို့ ယုံကြည်စွာပဲ ခွင့်ပြုသည်။

“အန်တီလည်း သမီးကို ပလာဇာပို့ပေးချင်နေတာ၊ အ လုပ်တွေချုပ်နေလို့ သမီးလေးနှင်းနှဲအတူသွားမှာဆိုတော့ အဆင်ပြေ တာပေါ့။ ကဲ သမီး စိတ်ကြိုက်ဝယ်ချင်တာဝယ်ဖို့ အန်တီဆင့် အိတ် ထဲမှာ ငါးသိန်းထည့်ပေးလိုက်တယ်နော်”

အဆင်ပြေပြေပဲ တော်ဝင်ပါလာခဲ့သည်။ ညနေ တော်ဝင်ကို မခအရောက်ပို့ပေးမည်ဟုပဲ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ကို ကတိပေးခဲ့သည်။

လမ်းထိပ်မှာစောင့်နေသော ကိုကိုကတော့ တော်ဝင်ပါလာ တာမြင်တော့ ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။

“အိုကေ ငါ့ညီမလေးကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကဲ ပလာဇာ

အရင်သွားရအောင်”

မဟော်ကိုယ်တိုင် ကားလေးကို ပလာဇာအထိ မောင်းခဲ့ သည်။

ပလာဇာထဲရောက်တော့ မဟော်က မခလက်ထဲ သူ့ပိုက် ဆီအိတ်ကို ထိုးထည့်ပေးရင်း -

“ညီမလေး ဝယ်ချင်တာဝယ်စမ်း၊ ကိုယ် လက်ဆောင်ပေး ထားတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ မခ ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး ကိုကို”

“မဟုတ်တာ၊ ဝယ်စမ်းပါ၊ တော်ဝင်လည်း ဝယ်မှဖြစ်မှာ ဆို ဒါမှ တော်ဝင်ဒေါ်လေး ယုံကြည်မှာပေါ့၊ မြန်မြန်တော့ ဝယ်ကြ ကာ ပြီးရင် သွားစရာတွေက အများကြီးကွ”

သုံးယောက်သား ပလာဇာထဲ အတူဝင်ခဲ့ကြသည်။ မခ ဘာမှမဝယ်ဘဲ တွန့်ဆုတ်နေတော့ မင်းမဟော်ကိုယ်တိုင် မခ အတွက် အဝတ်အစားသုံးစုံဝယ်ပေးသည်။

တော်ဝင်ကလည်း သုံးစုံပဲဝယ်သည်။ မဟော်က တော်ဝင် အတွက်ဟုဆိုကာ စိတ်တိုင်းကျ ဝတ်စုံတစ်စုံဝယ်ပေး၏။

“ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ ကိုကို”

“အရင်ဆုံး တစ်ခုခု ဝင်စားကြမယ်လေကွာ၊ ပြီးရင် ရင် ထဲသွားကြမယ် မခ ဂိမ်းကစားချင်ကစားပေါ့၊ ကိုကိုနဲ့ တော်ဝင် ကစားပြောစရာရှိလို့”

မခ ခေါင်းလေးညှိတ်သည်။ တော်ဝင်ကတော့ တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်းလေးငုံ့နေသည်။ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် တော်ဝင် ဒီမု မဟော်မျက်ဝန်းထဲမှာ ပိုလှပနေသလိုပါပဲ။

စားသောက်ပြီးတော့ မဟော်ရဲ့အစီအစဉ်အတိုင်း ရင်ထဲကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကစားကွင်းတွေထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်နေတဲ့ မဟော်က မခကို မျက်ရိပ်ပြု၏။

“မခ ကွန်ပျူတာဂိမ်းကစားရင်း စောင့်နော်၊ ကိုကိုနဲ့တော်ဟိုဘက်ခဏ လျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

မခ နားလည်စွာ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြီးနေခဲ့သည်။ မဟော်ကတော့ တော်ဝင်နှင့်အတူထွက်ခဲ့ကာ ငြိမ်ချမ်းစွာ စကားပြောနေနိုင်သောနေရာလေးအထိ ခေါ်ခဲ့သည်။

သစ်ပင်လေးအောက်က ခုံတန်းလေးရောက်တော့ နှစ်ဦးတူယှဉ်တွဲထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

လှသောမျက်နှာလေးကို ထူးထူးခြားခြား မခြယ်သထားပဲလည်း တော်ဝင်မျက်နှာလေးက ဝင်းမွတ်အိညက်နေ၏။

လည်တိုင်ဝင်းဝင်းလေးမှာ ပလက်တီနမ်ကြိုးမျှင်လေးဆံနွယ်ရှည်ကြိုးကို အနောက်ဘက်မှာ စုစိမ်းထားသော တော်ဝင်သည် တန်ဖိုးကြီးရတနာတွေဆိုလို ဘာမှ ဆင်မထားပါ။

“တော်ဝင်”

“ရှင်”

မော့ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြောက်စိတ်လေးတွေ အရောင်ဖြာနေသည်ဟု မဟော် ထင်မိတာမို့ -

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ တော်ဝင် တစ်ခုခုကို စိုးရွံ့နေသလိုပဲ”

“အန်တီဆင့်ကို လိမ်ညှာပြီး မမ၊မခနဲ့ လိုက်ခဲ့တာ လိမ်ညှာသလိုဖြစ်နေသလား တွေးနေတာပါ ကိုမင်းရယ်”

“ဟာကွာ ဘာညှာလို့လဲ၊ ပလာဇာထဲ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီလေ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မမ၊မခနဲ့ သွားမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ”

“ဘာလဲ၊ ကိုယ်ပါလာလို့ တော်ဝင်စိတ်ညစ်နေတာလား”

“အို မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီဆင့်ကို ညှာသလိုဖြစ်လို့ စိတ်မကောင်းတာပါ၊ ကိုမင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

ရိုးသားဖြူစင်သော ကောင်မလေးရဲ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း မဟော် ပိုလျှိုမြတ်နိုးချင်လာသည်။

“တော်ဝင်”

“ရှင်”

“မင်းရဲ့ရိုးသားဖြူစင်မှုလေးကို ကိုယ်မြတ်နိုးတယ်”

“အို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီရိုးသားမှုလေးကြောင့်ပဲ ကိုယ်နှုတ်တွေ ဖွင့်မပြောရက်ဘဲ ဆွံ့အနေခဲ့တာ၊ အခုတော့ ကိုယ်ဝန်ခံပါရစေ တော်ဝင်၊ မင်းကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်”

ငုံထားသောမျက်နှာလေးက ပိုလိုငုံကျသွား၏။ ဖြူသွယ်ဖောင်းအိသော လက်ချောင်းလေးတွေကို မဟော်ဆုပ်ကိုင်တော့ ရှက်မျက်နှာလေးမောလာပြီး ထိတ်လန့်သလိုကြည့်သည်။

“တော်ဝင်ကို တခြားသူဦးသွားမှာ ကိုယ်သိပ်ကြောက်နေတယ်၊ ဖြေပါဦးကွာ၊ ကိုယ့်ကို တော်ဝင် ဘယ်လို သဘောထားသလဲ”

မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ တဖျပ်ဖျပ်ပုတ်ခတ်ရင်း စကားသံတိတ်ဆိတ်နေသော မျက်နှာလေးက ရဲရဲနီနေသည်။ လက်ချောင်းလေးတွေ အေးစက်နေတဲ့အထိတောင် ကြောက်လန့်နေသည့် ကောင်မလေး

- “တော်ဝင် ကိုယ့်ကို အဖြေတစ်ခုပေးပါဦး”
- “အို တော် တော်ဝင် မဖြေတတ်ဘူး”
- “မရက်စက်နဲ့ကွာ၊ ကိုယ် ရင်တွေ့ခုန်နေပြီ”
- “တော်ဝင် မဖြေတတ်ဘူး၊ အန်တီဆင့်ဆုလိမ့်မယ်”
- “ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုယ်ခံစားနေရတာကိုတော့ ကြည့်ရက်တယ်ပေါ့”
- “ဟင့်အင်း၊ မ မဟုတ်ပါဘူး”
- “ဒါဆို ခေါင်းညှိတ်ကွာ၊ အန်တီဆင့်ဆုမှာကြောက်ရင် ကိုယ်နဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ”
- “မ မလုပ်ပါနဲ့”

မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားကာ အထိတ်တလန့်လေး ခေါင်းခါနေသော တော်ဝင်ကိုကြည့်ကာ သူ မချင်မရဲဖြစ်သွားရသည်။

- “ချစ်လို့က်တာ တော်ဝင်ရယ်”
- “တော်ဝင် ကြောက်တယ်၊ ဟို ပြန်ရအောင်နော်”
- “မခ ပြန်ပို့ပေးမှာပါကွာ၊ တော်ဝင်နှုတ်က စကားလေးကိုပဲ ကိုယ် ကြားပါရစေ”

“တော် တော်ဝင် ကိုကိုကို ချစ်ပါတယ်”

“ဘာ ဘာရယ်၊ ထပ်ပြောပါဦး”

“တော်ဝင်ရှက်တယ် ကိုကိုရယ်”

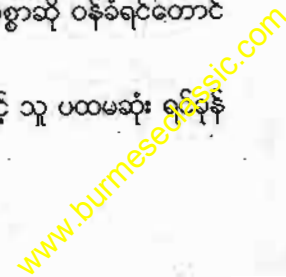
ခေါင်းကလေးငုံကာ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာသော တော်ဝင်ကို

သူ မြတ်နိုးစွာပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မခုန်ခဲ့ဖူးသော ရင်ခုန်သံတွေကို တော်ဝင် ကြားမည်လား။

- “တော်ဝင်ရယ်”
- မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်မိသော ဆံနွယ်လေးတွေဆီက သင်းပျံ့ပျံ့ရှုန်းပူရန့်လေးက သူ့ သွေးသားထဲအထိ စိမ့်ဝင်သွားသည် ထင်မိ၏။

အချစ်ဆိုတာ တော်ဝင်အတွက် ပထမဆုံးသော ရင်ခုန်ခြင်းဖြစ်မှာ သေချာပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ သစ္စာဆို ဝန်ခံရင်တောင် ယုံကြည်မည်လားမသိ။

သေချာတာကတော့ ချစ်ခြင်းကြောင့် သူ ပထမဆုံး ရင်ခုန်

တတ်ခဲ့သည်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိဆုံး။

မင်းလေးဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားအတွက် တစ်ဦးတည်းသော
ချစ်သူပါ တော်ဝင်လေးရယ်။

အခန်း (၃၀)

ခါတိုင်းဆိုလျှင် မမ,မခရောက်လာမှ တော်ဝင် ကင်တင်းနီ
ထွက်ကာ တစ်ခုခုစားဖြစ်တာဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ မမ,မခလည်းရောက်မလာတာမို့ တစ်ယောက်
တည်း ကင်တင်းနီကို ထွက်ခဲ့သည်။ ဆီချက်တစ်ပွဲမှာကာ စားနေ
တုန်းမှာ -

“တော်ဝင်”

ရင်းနှီးနေသောအသံကြောင့် မော့ကြည့်တော့ ရိုးမ,ဖြစ်နေခဲ့
သည်။ တော်ဝင်နှင့် အတန်းချင်းမတူပေမယ့် အတန်းဖော် သီတာနှင့်
ဆက်နွယ်ပြီး ရိုးမနှင့် ခင်မင်ခဲ့ဖူးသည်။

“ဪ ကိုရိုးမ ဘယ်လာတာလဲဟင်”

“ဒီဆိုင်ထဲမှာပဲ ထိုင်နေတာ၊ တော်ဝင်ကိုမြင်လို့ ဝိုင်းကူးလာတာ”

“ဪ အင်း၊ ထိုင်လေ၊ ဘာစားဦးမလဲ”

“မစားတော့ဘူး၊ ထူးထူးခြားခြား တော်ဝင်တစ်ယောက်တည်း ပါလား”

“ဟို မမ၊မခ ဒီနေ့မလာဘူး၊ တော်ဝင်လည်း ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ ထွက်ခဲ့တာ”

ရိုးမက စားပွဲဝိုင်းရှေ့က ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ ငေးကြည့်နေတော့ တော်ဝင် မနေတတ်ပါ။ ဆာလောင်နေသောစိတ်တွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီမသိ။

တစ်ယောက်တည်း အရဲစွန့်ထွက်ခဲ့မိတာ မှားပြီထင်သည်။

“မခ၊ဆိုတာ နှင်းမခကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒုတိယနှစ်ကပါ”

“ကိုယ်သိတယ်၊ မင်းမဟော်ရဲ့ညီမဆိုတာ မဟုတ်လား”

တော်ဝင် ခေါင်းညှိတ်ပြတော့ ရိုးမ ခပ်မဲ့မဲပြုံးသည်။ အညှိရောင်ဆိုးထားသော ဆံပင်တွေက ကုန်ထောက်မတတ်ရှည်ပြီး မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံတွေက အချိုးကျပြေပြစ်သည် ရုပ်သွင်ရှိသည် ရိုးမကတော့ ကျောင်းဝန်းထဲမှာ နာမည်ကျော်တစ်ယောက်ပဲဖြစ်သည်။

ကိုယ်ပိုင် လင်မိရူဆာဓားနှင့် ကျောင်းတက်သူမို့လည်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည်။ ရုပ်ရည်စတိုင်လ်နှင့် ပြေပြစ်သူမို့ အခု

နောက်ဆုံးနှစ်အထိ ရည်းစားတွေအများကြီးထားခဲ့ဖူးသည့် သတင်းကလည်း ကျော်စောသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ရိုးမကို တော်ဝင် မခင်မင်ချင်တာဖြစ်သည်။

“တော်ဝင် မင်း တကယ်လှတယ်”

“ရှင်”

တော်ဝင်ကို စေ့စေ့စူးစူးကြည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးဆိုသည့် ရိုးမ စကားကြောင့် တော်ဝင်ကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာလေးနီသွားခဲ့ကာ -

“ကိုရိုးမ ဆက်ထိုင်ချင်ထိုင်၊ တော်ဝင်ပြန်တော့မယ်”

“နေပါဦး တော်ဝင်၊ မင်းကို စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် ကိုယ်ပြောချင်လို့”

စကားလမ်းကြောင်းက ဘယ်ကိုဦးတည်လာပြီဆိုတာကို တော်ဝင် သဘောပေါက်သည်။ ရင်ခုန်တာမဟုတ်ပေမယ့် တော်ဝင် မျက်နှာလေးထူပူသွားတာတော့ အမှန်။

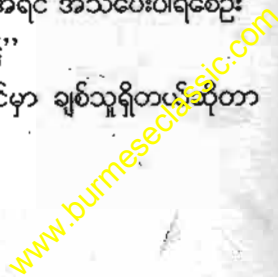
တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရိုးမ ဒီလိုပြောလာမှာကိုသိတာမို့ တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ခဲ့သည်။ အခုတော့ ထိပ်တိုက်ဆုံနေပြီ

“တော်ဝင် ကိုယ်လေ”

“ခဏလေး ကိုရိုးမ၊ တော်ဝင် အရင် အသိပေးပါရစေဦး”

“အသိပေးမှာ ဘာလဲ တော်ဝင်”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ တော်ဝင်မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ

ပြောချင်လို့”

အခုကတည်းက အပြတ်ပြောထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံး ဝို့ တော်ဝင် အသိပေးလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် ရိုးမ နှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ခနဲ ပြီးရင်း -

“မင်းမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နေပါဦး၊ အဲဒီလူက မင်းမဟော်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

တော်ဝင်မပြောဘဲတောင် သိနေသည်ဆိုတော့ တော်ဝင်ကို အရိပ်ကိုစောင့်ကြည့်နေတာများလား မသိပါ။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရိုးမ”

“ဟား ဒီကောင် ခြေသွက်လက်သွက်နိုင်လှချင်လား၊ ဘယ် တုန်းက မင်းနဲ့ငြိသွားကြတာလဲ တော်ဝင်သူ”

“တော်ဝင်နဲ့ ကိုကို အဲ သူက ကျောင်းမတက်ခင်ကတည်း က ခင်မင်ဆုံစည်းခဲ့ကြတာပါ ကိုရိုးမ”

တော်ဝင်စကားကြောင့် ရိုးမ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်သွားသည် ပြီးမှ နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်လာ၏။

“တော်ဝင် မင်း ဒီလူအကြောင်း ဘယ်လောက်ထိ သိထား သလဲ”

တော်ဝင်မျက်မှောင်လေးပုတ်ခတ်ကာ ရိုးမကိုကြည့်သည်။ တော်ဝင်ကိုယ်တော်ဝင်တောင် ဘယ်တုန်းကမှ မမေးခဲ့သော မေးခွန်း

ကို ရိုးမ မေးလာခြင်းဖြစ်၏။

“ဟင့်အင်း၊ တော်ဝင် ဘာမှ မသိပါဘူး။ ကိုကိုကို တော်ဝင် ချစ်တာ ရင်ထဲကချစ်တာ၊ ဘာမှ ကျန်တာ မလိုအပ်ဘူးလေ”

“အားပါး၊ လေးစားလောက်တဲ့ အချစ်စိတ်ပဲ၊ မဟော်ဆို ဘဲသူကလည်း ဒါမျိုးလေးတွေကို စိတ်ကြိုက်တဲ့ ပြီးရင် တစ်ယောက် ပြောင်း အင်း မင်းအတွက်တော့ ကိုယ် တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး တော်ဝင်”

“ဟင်”

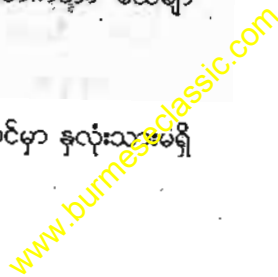
တော်ဝင် မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေပုတ်ခတ်ပြီး ရိုးမကို ကြည့် သည်။ ကြားလိုက်ရသောစကားတွေက အမှန်တွေပဲလား။ ကိုကိုဟာ ရိုးမ ပြောသလို လူစားမျိုးလား။ ဟင့်အင်း။ တော်ဝင်မယုံချင်ပါ။

“ရိုးမ ရှင် ဘာပြောပြော ကျွန်မမယုံဘူး။ သောကျား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကွယ်ရာမှာ ဒီလို ရှင် မပြောသင့်ဘူး”

“ကွယ်ရာမှာမဟုတ်ဘူး တော်ဝင်၊ ရှေ့မှာလည်း ရင်ဆိုင် ပြောရဲတယ်၊ မင်းလည်း ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းကြည့်လိုက်ဦး၊ မင်းမဟော် ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေ စာရင်းပြုစုရင် မင်း ချဲ့လက်နှစ်ဖက်က လက်ချောင်းတွေနဲ့ မလုံလောက်တာ သေချာ သယ်”

“ဟင်”

“အံ့သြမသွားနဲ့ မင်းမဟော်ဆိုတဲ့ကောင်မှာ နှလုံးသားမရှိ

ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ အစ်မတစ်ယောက်တောင် ဒီကောင်ရဲသားကော
ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ နာမည်က ချစ်သက်ငြိမ်တဲ့ တကယ်ဆို ဒီလို ဒီကော
မရက်စက်သင့်ဘူး။”

နားထောင်ရင်း တော်ဝင် တုန်လှုပ်ချင်လာသည်။ ရိုးမ
အံ့ကိုတင်းခနဲကြိတ်ရင်း လွယ်ထားသောလွယ်အိတ်ထဲက စာရွက်
ဘောပင်နံ့ကို ထုတ်ယူသည်။

“ဒီမှာ ကိုယ့်အစ်မရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ရေးပေးခဲ့မယ်။ မင်း သ
ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မင်းမဟော်အကြောင်း စုံစမ်းကြည့်ပေါ့ကွာ”

ပြောရင်း စာရွက်ပေါ်မှာ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ရိုးမ ချ
သည်။ တော်ဝင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေပေမယ့် မျက်
စတွေတော့ ဝဲချင်ချင်။

“ကဲ တော်ဝင် မင်းနှလုံးသားဖြူဖြူလေး ကျားရိုင်းတ
ကောင်ကြောင့် မပဲ့ကြွေစေချင်ဘူး။”

စကားအဆုံးမှာ ရိုးမ ထိုင်ခုံက ထထွက်သွားခဲ့သည်။ တ
ပွဲလေးပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဖုန်းနံပါတ်စာရွက်လေးကို တော်
တုန်တုန်ယင်ယင် ကောက်ယူမိ၏။

မျက်ရည်စတွေ ရစ်ပိုင်းနေသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ထေ
ဝါးဝါးနံပါတ်လေးတွေနှင့် ချစ်သက်ငြိမ်ဆိုသော အမည်နှာမလေး
ပိုးတပါး။

ကိုကိုရယ် တကယ်ပဲလား။ တော်ဝင် မယုံချင်ဘူး။ မယုံ

ရစေနဲ့ ကိုကိုကို တော်ဝင် မြတ်နိုးယုံကြည်စွာ ချစ်ခဲ့တာပါ။
ကိုကို တော်ဝင်ကို မလှည့်စားလိုက်ပါနဲ့နော်။

“ဟဲလို ချစ်သက်ငြိမ်ပါ”

ဖုန်းထဲက ကြားလိုက်ရသော အသံချိုချိုလေးက တော်ဝင်
နားစည်ထဲကို တိုးဝင်ရိုက်ခတ်လာပေမယ့် တော်ဝင် ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်
ဘဲ မှင်တက်နေမိဆဲ။

“ဟဲလို ဘယ်သူလဲ”

နောက်ထပ် ထပ်မေးလာသော အသံလေးကိုကြားတော့
တော်ဝင် ကသောကမျော ပြန်ဖြေမိ၏။

“တော် တော်ဝင်ပါ။ တော်ဝင်သူပါရှင်”

“တော်ဝင်သူ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဖုန်းမှားနေတယ် ထင်တယ်”

“မ မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ မမက ချစ်သက်ငြိမ်ဆိုရင် မမှားပါ
ဘူး”

“တို့က ချစ်သက်ငြိမ်ပါ။ မင်းကို တို့ မသိတာတော့ သေချာ
ဘယ်”

“ဒီ ဒီလိုပါ မမချစ်သက်ငြိမ်၊ တော်ဝင် မမကို မေးစရာလေး

www.burmeseclassic.com

ရှိလို့ပါ။ ဟို ကိုမင်းမဟော်အကြောင်း”

“မင်းမဟော်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် မမ”

တစ်ဖက်က စကားသံလေးတိတ်သွား၏။ ပြီးမှ -

“အဲဒီနာမည်ကြားလိုက်တာနဲ့ တို့ရင်ထဲက နာကြည်းတံခါး မင်း ဘာမေးမှာလဲ ညီမ၊ မေးပါ”

“ဟို ဟို သူနဲ့ မမနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ကြဖူးသလားလို့ပါ”

“ပတ်သက်ဖူးသလား ဟုတ်လား၊ အင်း အမှန်အတိုင်း မမ၊ ဖြေမယ် ညီမလေး၊ မင်းမဟော်က မမနဲ့ပတ်သက်ခင်ကလည်း ချစ်သူရည်စားတွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်။ မမနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ ချိန်မှာလည်း သူ့မှာ နောက်ထပ်ချစ်သူတွေရှိနေတာ မမသိတာ ဒါပေမဲ့ မမ နားလည်စွာနဲ့ ဆက်ချစ်ခဲ့တယ်”

နာကြည်းသံစွက်နေသော စကားတွေကို နားထောင်နေတဲ့ တော်ဝင် မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။ မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟူသော တောင်းက အားလုံး ကြေပျက်သွားခဲ့ပြီ။

“ဒါပေမဲ့ မမကိုလည်း သူ့ဘက်က အကြောင်းပြပြီး ထားခဲ့သွားခဲ့တာပါပဲ။ အများကြီးတစ်ခုမှန်းသိရဲ့နဲ့ မမ တိုးခဲ့မိတာ ပြစ်ပဲလေ၊ အခုတော့ နာတတ်အောင် မမ ကြိုးစားနေနိုင်ပြီ ညီမ”

နာတတ်အောင်ကြိုးစားနေနိုင်ပြီတဲ့လား။ ဟင့်အင်း ထောင်ကတော့ နာကြည်းအောင်ကြိုးစားဖို့ထက် အသည်းနှလုံးတစ်ခုထက်

ခြေမခံလိုက်ရတာပါပဲ။

“ညီမလေးက သူနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ၊ သူ့ကြောင့် အသည်းကွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးလား၊ အဟင်း ဟင်း”

တစ်ဖက်က ချစ်သက်ငြိမ်က ရယ်ရယ်မောမောလေးမေးနေပေမယ့် တော်ဝင် ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ရင်ထဲမှာဆိုနှင့်သွားသည်။ ချိုသိပ်ထားနိုင်သော ရှိုက်သံတွေက နှုတ်မှထွက်အံကျကုန်သည်။

“ဟင် ညီမလေး ငိုနေတာလား”

တော်ဝင် ရှိုက်သံတွေနှင့်ပဲ ဖုန်းကို အလျင်အမြန် ပိတ်ပစ်လိုက်ရ၏။ ရင်ထဲအထိ လှိုက်တက်လာသော ဝေဒနာတွေက ဆိုးဆိုးနွမ်းနွမ်းသည်။

ကိုကို ဒီလောက်အထိ လိမ်ညာရက်စက်သူတစ်ယောက်ဟု ထင်ထားခဲ့မိပါ။ အခုတော့ တော်ဝင်ကို ပိရိစွာ ကိုကိုလိမ်ညာသွားခြင်းပါလား။ ဘဝမှာ ပထမဆုံးမြတ်နိုးမိသော ကိုကိုသည် တော်ဝင်ဆုံးသားကို ရက်စက်စွာခြေဖွဲ့သွားခဲ့သူ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ကိုကိုရယ် ရက်စက်လိုက်တာ။

နာကျင်ခံစားမှုဝေဒနာတွေနှင့် ရှိုက်ငိုနေတုန်း ဟင်းနီဖုန်းလေးက ထမြည်ပြန်သည်။ တော်ဝင်ဖုန်းလေးကို ကောက်ယူနားထောင်မိတော့ -

“တော်ဝင်”

“ဟင်”

“တော်ဝင် ကိုကိုပါ”

ကိုကိုတဲ့လား။ အသံကြားရုံနှင့် တော်ဝင် ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်သွားခဲ့တာ နာကျင်မှုကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကိုကိုရဲ့အသံလေးတွေကြားရင်ပဲ တော်ဝင် ရင်ခုန်သည်။ ပျော်ဝင်ချင်သည်။

အခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ တော်ဝင်ရှိုက်သံတွေပဲ ထွက်လာ၏။

“ဟင် တော်ဝင် ငိုနေတာလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အဟင့် ဟင့်၊ ကိုမင်းမဟော် ရှင် သိပ်ရက်စက်တယ်”

“ဟာ တော်ဝင် ဘာပြောတာလဲ၊ ကိုကို နားမလည်ဘူး”

တော်ဝင်ကို ထပ်လိမ်ညာဖို့ ကြိုးစားဦးမှာလား ကိုကိုရယ်။ တော်ဝင်ထပ်ပြီး လိမ်ညာမခံပါရစေနဲ့။

ဖုန်းလေးကို တော်ဝင် အပြီးတိုင်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကိုကို နောက်ထပ်အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်နေသံတွေလည်း ကြားချင်တော့ပါ။ ကိုကိုကို မနာကြည်း မုန်းနိုင်မုန်းသိပေမယ့်လည်း

တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကို။ ကိုကိုရဲ့ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပဲ တော်ဝင် ရုံးနိမ့်ပါရစေတော့။

အခန်း (၃၁)

“ဘာ ဘာတဲ့လဲ မခ၊ တော်ဝင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ကျောင်းဖွင့်ရက်အထိ မစောင့်နိုင်ဘဲ ကိုကို ထွက်မေးခိုင်းတာမို့ မခ တော်ဝင်တို့အိမ်အထိ သွားရုံစမ်းပေးခဲ့ရသည်။ မခ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကိုကိုမေးလာ၏။

“ကိုကိုကို တော်ဝင်သူက အထင်လွဲသွားတာပါ။ ဟိုလေကိုကိုရဲ့ အရင်ကအကြောင်းတွေ သူကြားသွားတာ”

“ဘယ်လို မခ”

တော်ဝင်ပြောပြသမျှကို မခ ကိုကိုကို အားလုံးပြန်ပြောပြတာ ကိုကိုခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားခဲ့ရင်း -

“တောက်၊ ရိုးမ၊ ဒီကောင်မွေလိုက်တဲ့ ပြဿနာကိုး”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့ မမငြိမ်ပြဿနာကို တော်ဝင် သိသွားတာ၊ မမငြိမ်ဆီတောင် တော်ဝင် ဖုန်းဆက်မေးပြီးပြီတဲ့”

“ဟာကွာ၊ တကယ်ပြဿနာပါပဲလား”

မဟော် ခေါင်းကဆံပင်တွေကို ထိုးဖွခါထုတ်ရင်း ဧည့်ခန်း ထဲမှာ ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့လိုက်၊ ဟူးခနဲ ပင့်သက်မောကိုချလိုက် ဖြစ်နေသည်။

ရိုးမကိုပဲ ကိုကို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေသည်လား။

“ကိုကို”

မခ ခေါ်တော့ ကိုကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ကိုကိုမျက် နှာ ဒီလောက်အထိ အလိုမကျစိတ်ရှုပ်နေတာမျိုး မခ တစ်ခါမှ မမြင် ဖူးပါ။

“ကိုရိုးမကို ကိုကို စိတ်တိုနေတာလားဟင်”

“ဒီကောင့်ကို သတ်ချင်တာ၊ တောက်”

“ကိုကိုရယ် ရန်တွေဘာတွေ ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ မိန်းမတစ် ယောက်အတွက်နဲ့ မကောင်းပါဘူး”

“မခ”

“ရှင်”

“နင် ဘာမှမသိပါဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေတာ၊ တော် ဝင်ကို ငါ တကယ်ချစ်တာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်ဝင်ကို ငါ တကယ်မြတ်နိုးချစ်တာ၊ ငါ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မချစ်တတ်ခဲ့ဘူး၊ တော်ဝင်ကိုတော့ ငါ့နှလုံးသားက တကယ်ချစ်မိသွားတာ”

ကိုကို ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို မမျှသိပ်နိုင်ဘဲ ဖွင့်ဟနေ တာကို ငေးကြည့်ရင်း မခ လုံးဝမယုံနိုင်အောင် မှင်တက်နေမိ၏။

“ငါ ရည်းစားတွေ ထားခဲ့ဖူးပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ မသိခဲ့ဖူးဘူး၊ တော်ဝင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ငါ့နှလုံးသားကို လှုပ် ခတ်စေခဲ့တာပါ၊ ငါ တော်ဝင်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တယ်၊ ဆုံးရှုံးရ နာကြောက်တယ် မခုရယ်”

မခ ရင်ထဲ အက်ဆစ်တွေနဲ့ ဖျန်းပက်ချနေသလို ကိုကိုရဲ့ ကောင်းလုံးတွေက ပူပြင်းလောင်မြိုက်စေတာ ကိုကို မသိပါလား။ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မခ ခံစားချက်တွေကို မြင်သိနိုင်ဖို့ ဘယ် တော့မှ မရှိတော့ဘူးလား ကိုကို။

တော်ဝင်သူဆိုတာ ကိုကိုနှလုံးသားရဲ့ သခင်တဲ့လား။ ဟင့် အင်း ဒီလိုမှန်းသိခဲ့ရင် မခ မကူညီခဲ့ပါဘူး၊ အခုတော့ . . .

“မခ ညီမလေး”

မခ ပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကိုကိုခေါ်တော့ မခ မော့ကြည့် မိ၏။ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဝေဒနာရဲ့ အရိပ်တွေလား။

“ကိုကိုကို ကူညီပါနော် ညီမလေး”

“ဟင်”

“ညီမလေး နားလည်အောင်ရှင်းပြရင် တော်ဝင် ယုံကြည် လက်ခံမှာပါ။ နော် ညီမလေး”

“ကိုကိုရယ်”

“ကိုကိုတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ အခုချိန်မှာ တော်ဝင် ကိုကို ကို လုံးဝအထင်လွှဲနေမှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကိုကိုကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ”

တော်ဝင်သူက ကိုကိုကို တကယ်ချစ်နေသည်လား။ ဒါ ကို မခလည်း လက်ခံယုံကြည်ပါသည်။ မခ ကိုရင်ဖွင့်ပြောပြခဲ့သော တော်ဝင်ရဲ့မျက်ရည်တွေနှင့် ခံစားချက်တွေကို မခ မြင်ခဲ့ရသည်။

“ကိုကို သိပ်ရက်စက်တယ် မမ၊ မခရယ်။ တော်ဝင် ဘယ် လိုမှ မယုံခဲ့ပေမယ့် ကိုကို ရှုပ်ခဲ့ပေမဲ့တာတွေ မမ၊ မခ သိမှာပါ။ တော်ဝင်က အချစ်မှာ ကံဆိုးခဲ့တာပါ။ အဟင့် ဟင့်”

မျက်ရည်တွေနှင့် တော်ဝင်ခံစားနေခဲ့ရတာကို မခ စာနား နားလည်ပေမယ့် နှုတ်ဆိတ်စွာပဲ နားထောင်ခဲ့ပါသည်။

တော်ဝင်က ကိုကိုကို ချစ်သတဲ့လား။ တကယ်ဆို မင်း ထက် တို့က ကိုကိုကို ပိုပြီးချစ်ခဲ့တာပါ။ ကိုကို ဘယ်လောက်ပဲ ရည်းစားတွေများပါစေ။ မခ သည်းခံခွင့်လွှတ်ချစ်ခဲ့သလို တော်ဝင် မချစ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

“မခ ကိုကို ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ရှင် ကိုကို”

“တော်ဝင်ထံကို သွားခွင့်ရှိတာ မခ ပဲရှိတယ်။ သူ့ဖုန်းကို လည်း အမြဲပိတ်ထားတော့ ကိုကို ဘယ်လိုမှရှင်းပြခွင့်မရှိဘူး။ မခ က ရှင်းပြပေးပါကွာနော်၊ ကိုကိုကို မခ ကူညီပါ”

ဘယ်တုန်းကမှ မခကို မခယ မတောင်းဆိုဖူးသော ကိုကို ရဲ့နှုတ်က ဒီလိုစကားတွေကြားနေတော့ မခ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းတာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ကိုကိုကို မခ သနားလိုက်တာ။

“ကိုကို အရမ်းခံစားရတယ် ညီမလေးရယ်”

ကိုကိုရဲ့စကားတွေက မခ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ချေမှုလုံး ချေနေခဲ့ရင်တောင် မခ ကိုကိုကို မနာကြည်း အပြစ်မမြင်ရက်ပါ ဘူး။ အဲဒီလောက်အထိ မခ ကိုကိုကို ချစ်ခဲ့တာပါ။

“ကိုကိုကို မခ ကူညီပါ့မယ်”

“ဝမ်း ဝမ်းသာလိုက်တာ မခရာ”

မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် တောက်ပဝင်းလက်နေသော ကိုကို မျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ကာ မခ ယင့်သက်လေးရှိုက်လိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ ကြွေတဲ့စိတ်တွေနဲ့ မခရဲ့မျက်ရည်တွေကိုတော့ ကိုကို ဘယ်တော့မှ မမြင်စေရပါဘူး။

နှင်းမခဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ အချစ်တွေကို သိုဝှက်မျို သိပ်ထားရသလိုပဲ မျက်ရည်တွေကိုလည်း သိမ်းဆည်းတတ်ရမှာပေါ့ ကိုကို။

လိမ်ညာသိုဝှက်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို့အချစ်ကို တော်ဝင် လေးယုံကြည်တဲ့နေ့မှ ဖွင့်ပြောမလို့ပါ။ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ ကလေးရဲ့ နှလုံးသားနုနုလေးက ခံနိုင်ရည်မရှိမှာ ကိုကိုကြောက်နေတယ်”

“တော်ဝင် တကယ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိခဲ့တာပါ ကိုကို၊ အန် တီဆင့်သိမှာစိုးလို့ သိုဝှက်ထားရတယ်၊ ဒါတောင် အန်တီဆင့်က ရိပ်မိချင်သလိုပဲ”

“ဟင်”

“တော်ဝင် ထမင်းမစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်တော့ အန်တီ ဆင့် အရမ်းစိုးရိမ်ပြီး ဆရာဝန်ကိုခေါ်တယ်လေ၊ လူက ထမင်းမစား တော့ အင်အားပြတ်သလိုဖြစ်သွားလို့ ဆေးတွေဘာတွေ သွင်းလိုက် ရတယ်”

“ကိုကို စိတ်မကောင်းလိုက်တာ တော်ဝင်ရယ်”

“ကိုကိုလည်း နည်းနည်းပိန်သွားတယ်နော်”

သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ တော်ဝင်ပြောတော့ သူ တော်ဝင်ခန္ဓာ ကိုယ်လေးကို တင်းတင်းလေးပွေ့ဖက်ထားရင်း -

“တော်ဝင်နဲ့ဝေးရင် ကိုကိုလည်း သေမှာသေချာတယ်”

“ကိုကိုရယ်”

“ကိုကိုကို တော်ဝင် တကယ်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ပြီလားဟင်”

“ကိုကိုရယ် ခွင့်လွှတ်ပေးရအောင် ကိုကိုကို တော်ဝင် စိတ် ဆိုးနာကြည်းခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုကို တော်ဝင်ကို တကယ် မ

အခန်း (၃၂)

“တော်ဝင်ရယ် မျက်နှာလေး ချောင်ကျသွားတာပဲကွာ”

တော်ဝင်မျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်ပြီး ဆိုနေသော ကိုကို့စကားသံလေးတွေကြားတော့ မျက်ရည်တွေက ဝဲချင်နေမိပြန်၏။

“မငိုပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ ကိုကို မင်းမျက်ရည်တွေကို မမြင် ရက်ဘူး”

“ကိုကိုရယ် တော်ဝင်လေ ကိုကိုကို မုန်းလို့မရဘူး၊ ကိုကို အကြောင်းတွေကြားရတာ တော်ဝင် အရမ်းခံစားခဲ့ရတာ”

“ကလေးရယ် ကိုကို တကယ်ခံစားရပါတယ်၊ ဒီအကြောင်း တွေကို အရင်ကတည်းက ရှင်းပြခဲ့သင့်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်းမပြခဲ့တာ

ချစ်တဲ့ ကစားသွားမှာကိုပဲ ကြောက်နေခဲ့တာ”

“ကိုကို တော်ဝင်ကို တကယ်မြတ်နိုးတာ ဘာနဲ့သက်သေ ပြရမလဲ”

သူ့ရင်ခွင်ထဲက တော်ဝင် အသာလေးရုန်းထွက်ကာ မော့ ကြည့်သည်။ မျက်ရည်စတို့မပြယ်သေးသော မျက်နှာလေးနှင့် ညင်သာစွာ ခေါင်းလေးခါယမ်းပြ၏။

“မမ၊မခက အားလုံးပြောပြပါတယ် ကိုကို၊ ပြီးတော့ ကိုကို ကိုလည်း တော်ဝင် တကယ်ချစ်နေတာပဲ၊ ကိုကို ထားရစ်ခဲ့ရင်လည်း ခံရဲတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ဆက်ချစ်မှာပါ။ ကိုကို ဘာမှသက်သေပြစရာ မလိုပါဘူး”

“ကလေးရယ် ကလေးကို ကိုကို တစ်ဘဝလုံးအတွက် ချစ်တာမို့ ဒယ်ဒီပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ကလေးအန်တီဆီမှာ တရားဝင်လာတောင်းရမ်းမှာပါ”

“အို အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ဦး ကိုကို၊ တော်ဝင်က အခုမှ ပညာ သင်စပဲရှိသေးတော့ အန်တီဆင့် လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါကွာ၊ ကိုကိုက တော်ဝင်လေးကျောင်းပြီးမှ အပိုင်သိမ်းမှာပါကွာ”

“ကိုကိုနော်”

ရုက်မျက်နှာလေးနှင့် တော်ဝင် ခေါင်းလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကို တိုးဝင်ဝှက်တော့ သူ ဆံနွယ်လေးတွေကို တိတ်တခိုးနမ်းရှိုက်

မိ၏။

မထိရက် မနမ်းရက်အောင် ဖြူစင်လွန်းသည့် ချစ်သူလေး အပေါ်မှာ သူ ထာဝရသစ္စာရှိမှာ တိုင်တည်ချင်ပါသည်။

တော်ဝင်နှင့်သူ့ကို နားလည်စွာနဲ့ ပြန်ဆုံစည်းအောင်ဖန်တီး ပေးနိုင်ခဲ့သော မခ ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေး မခကိုတော့ သူ ဂုဏ်ပြုကျေးဇူးဆပ်ရဦးမည်။

ကျေးဇူးကမ္ဘာပါ မခရယ်။

“ကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်က ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တာပါ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးရဲ့ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ညီမလေး ဘာလိုချင်လဲ၊ ဘာစားချင်လဲ၊ ပြော”

ကိုကိုမျက်နှာက ရွှင်ဖြူကြည်လင်နေသည်။ မခ ခေါင်းတွေခါကာ ငြင်းဆိုနေပေမယ့် ကိုကိုက လက်မခံပါ။

“မရဘူးကွာ၊ အခုလာမယ့်ဆန်းဒေးကျရင် ကိုကိုနဲ့တော်ဝင်တို့ ချိန်းထားတယ်၊ အဲဒါ မခ၊ပါ လိုက်မှဖြစ်မယ်”

“ဟင့်အင်း၊ မခ မလိုက်တော့ဘူး။ ကိုကိုတို့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားကြပါနော်”

“မရဘူးကွ။ တော်ဝင်ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်ဖို့ မခကိုပဲ အားကိုးရမှာလေ။ အရင်ဆုံး ကိုကိုတို့ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားမယ်၊ ပြီးရင် မခနဲ့တော်ဝင်အတွက် ကိုကို လက်ဆောင်တွေဝယ်ပေးမယ်၊ ရက်စတော့ရင်မှာ ကျွေးမွေးမယ်ကွာ”

ကိုကိုကတော့ ကြည်နူးအပြုံးတွေနှင့် ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောနေ၏။ မခ ဟန်ဆောင်အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်နေခဲ့ရသည့် အဖြစ်မှာ။

ကိုကိုရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ကြွေဆင်းခွင့်မရှိသော မျက်ရည်တွေကို အခန်းထဲရောက်တော့မှပဲ မခ အားပါးတရ ငိုကြွေးမိသည်။

ခေါင်းအုံးမှာ မျက်နှာအပ်ပြီး မခ အားပါးတရ ငိုကြွေးနေမိတာမို့ အခန်းထဲကို မေမေရောက်လာတာလည်း မသိလိုက်ပါ။

“သမီး”

“ဟင် မေ မေမေ”

“အို သမီး ငိုနေတာလား”

“ဟင့်အင်း၊ မ မဟုတ်ပါဘူး”

မျက်ရည်စတွေကို ကပျာကယာသိမ်းဆည်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မေမေက ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း -

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မေမေ့ကို ပြောစမ်းပါ၊ ပြောစမ်းပါ သမီးရယ်”

မခ၊ မေးလေးကို ဆွဲယူပြီး မေမေ စိုးစိုးစွာမေးနေမှ မျက်ရည်တွေက ပိုလို့ တားမရခါးမရ ကျလာပြန်သည်။

“မေမေရယ်”

ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ ရွဲရွဲစိုနေသော မျက်ရည်တွေကို မေမေ ယုယာစွာပွတ်သုတ်ပေးနေပေမယ့် မခနိုးခြောက်နိုင်ပါ။ မေမေရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ခေါင်းဝင်ကာ မခ ငိုနေမိဆဲ။

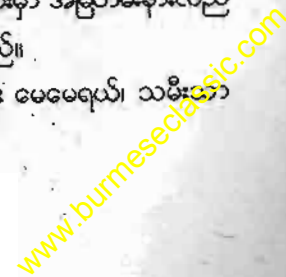
“သမီးလေး အားရအောင် ငိုနော်၊ ပြီးရင် မေမေ့ကိုပြော၊ မေမေ နားထောင်ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား”

မေမေက နှစ်သိမ့်အားပေးပေမယ့် မခ၊ ခံစားချက်တွေက မေမေ ကယ်တင်နိုင်မည့်အရာမဟုတ်မှန်းလည်း မခ သိထားသည်။

“သမီးရယ် မျက်လုံးတွေမို့အစ်နေပြီ သမီးနဲ့ မောင်မဟော် ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ မေမေ့ကိုပြောစမ်းပါ”

မခ ခေါင်းကိုပဲ ခါယမ်းမိ၏။ မခအနားမှာ အမြဲတမ်းနားလည်စွာ နှစ်သိမ့်ပေးတတ်သူက မေမေပဲဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ကိုကို ဘာမှမသိပါဘူး မေမေရယ်၊ သမီးဘာ”

ကံမကောင်းခဲ့တာပါ”

“ဘာတွေဖြစ်တာလဲ မေမေ့ကိုပြောစမ်းပါ သမီး၊ စောစောကပဲ သမီးနဲ့ မောင်မဟော် ခြံထဲမှာ စကားတွေပြောနေခဲ့ကြတာ မေမေမြင်တယ်”

“အဲဒါ ကိုကိုက တော်ဝင်သူနဲ့တွေ့ဖို့ သမီးကို အကူအညီ တောင်းနေတာပါ”

“တော်ဝင်သူ၊ ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်သူလဲ သမီး”

“တော်ဝင်သူဆိုတာ ကိုကိုရဲ့ချစ်သူပါ မေမေ”

“ဟင်၊ သမီးက မောင်မဟော်ရဲ့ ကောင်မလေးတွေကိစ္စမှာ ဘာလို့ဝင်ပြီး ကူညီပေးနေတာလဲဟင်၊ မေမေက သမီးတို့ အဆင်ပြေ နေပြီထင်တာ”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ တော်ဝင်သူဆိုတာ ကိုကို သိပ်ချစ်တဲ့ ကိုကိုရဲ့ချစ်သူမိန်းကလေးပါ”

“ဟင်”

ဒေါ်မိုးမြင့်စံခေါင်းထဲမှာတောင် ဗိုက်ခနဲဖြစ်သွားမိ၏။ သူမ နားလည်ထားမိတာ မဟော်နှင့်သမီးလေး အေးချမ်းနေပြီဟု။ အခု တော့ မဟော်က ချစ်သူရှိနေသည်တဲ့။

“သမီး ပြောစမ်း၊ အားလုံး မေမေ့ကိုပြောစမ်းပါ”

သိချင်စိတ်တို့နှင့် သူမ မေးတော့ သမီးလေးက အားလုံးကို ရင်ဖွင့်ပြောပြသည်။

သမီးစကားတွေဆုံးတော့ သူမ ပင့်သက်ရှိုက်ခေါင်းကိုခါ မိန်းရင်း -

“သမီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာလို့ အဲဒီကိစ္စတွေကို သမီး ကူညီနေတာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွယ်”

“သမီး အရင်ကထင်ခဲ့တာ တော်ဝင်သူကို ကိုကိုကြိုးစား တွေ့တာ အရင်ရည်စားတွေထားသလို အပျော်လို့ပဲ ထင်လို့ပါ မေမေ၊ ပေမဲ့ ကိုကိုရဲ့ရင်ထဲကို သမီး မြင်သိလိုက်ပါပြီ”

ပြောရင်း ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တွေကို သမီးလေး သိန်းချုပ်ဖို့ကြိုးစားနေပြန်တော့ သူမ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲခံစားရသည်။ သမီးလေးရင်ထဲမှာ သောကပူတွေ ဘယ်လောက်အထိ ထောင်လောင်မြှိုက်နေသည်လဲ။ မမေးဘဲ သိနေ၊ မြင်နေသည့် သူမ ရင်ထဲအထိ အပူမီးတွေက ကူးစက်နေခဲ့သည်။

“သမီး မောင်မဟော်ကို သိပ်ချစ်သလားဟင်”

“မေမေရယ် ကိုကိုကိုချစ်တဲ့ စိတ်တစ်ခုနဲ့ပဲ ကိုကိုဆန္ဒအား ချစ်တဲ့ သမီးလိုက်လျောနေခဲ့တာပါ။ ကိုကိုရဲ့အချစ်ကို သမီး ဘယ် ဘာမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတော့ဘူးဆိုတာ သိထားပေမယ့် ကိုကိုဆန္ဒတွေ ကို သမီးဖြည့်ဆည်းပေးမှာပါ”

သူမရင်ထဲအထိ စူးနစ်ထိရှုစေသော သမီးရဲ့စကားလုံး တွေက နူးညံ့ညင်သာလိုက်တာ။

ဟင့်အင်း မေမေ့သမီးလေးရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို မေမေ့

ဘယ်လိုမှမမြင်ရက်နိုင်ဘူး။ ဝေဒနာတွေနဲ့ပျော်ဝင်နေတဲ့ သမီးနုလဲ
သားလေးကို မေမေ မကြည့်ရက်နိုင်ဘူး။

ဒီအတွက် မေမေဟာ မိန်းမရိုင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့
လည်း မေမေ့ကို နားလည်ပေးပါ သမီးရယ်။

အခန်း (၃၃)

ရောက်နေတာက ရွှေတိဂုံစေတီတော်ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ
ဖြစ်ပေမယ့် မခ စိတ်တွေ မငြိမ်းချမ်းနိုင်တာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

ကိုကိုရဲ့ဆန္ဒအတွက် မနက်ကတည်းက တော်ဝင်သူကို မခ
သွားခေါ်ခဲ့ရသည်။ တော်ဝင်ရဲ့အဒေါ် ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ကိုလည်း သူ
ငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အလှူဟု လိမ်ညှာအကြောင်းပြရသည်။

ကိုကိုအတွက် မခ လိမ်ညှာဖို့လည်း ဝန်မလေးတတ်တော့
ပါ။ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မျိုသိပ်ပြီး ကိုကိုနဲ့တော်ဝင်တို့ ပျော်
ရွှင်နေတာကို ငေးကြည့်နေရသည်အဖြစ်။

အခုလည်း ဘုရားဝတ်ပြုပြီးတော့ ရင်ပြင်တစ်ပတ်လျှောက်
ဖြစ်ကြတော့ ရှေ့မှာ ကိုကိုနှင့်တော်ဝင် လက်ချင်းတွဲချိတ်လို့ ကြည့်

www.burmeseclassic.com

နူးနေတာကို မခ နောက်ကငေးရင်း လိုက်ရသည်။

“မခ ညီမလေး ခိုက်ဆာနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ မဆာပါဘူး ကိုကို”

“ဒါဆို ပလာဇာကို အရင်သွားကြတာပေါ့၊ ပြီးမှ ကိုရှယ်လိုက်ကျွေးမယ်၊ ဟုတ်လား”

အားလုံး ကိုကိုစိတ်တိုင်းကျ မခ စက်ရုပ်ကလေးလို ညီတံပေးနေမိ၏။ တော်ဝင်သူကတော့ ကြည့်နူးအပြီးတွေနှင့် ကိုလက်မောင်းကို မှီတွယ်လို့ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ရပ်ထားသောကားဆီ လှမ်းခဲ့ခိုက်မှာပဲ မမျှော်လင့်ဘဲ အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးတော့သည်။

“တော်ဝင်”

“ဟင် အန်တီဆင့်”

မာတင်ခက်ထန်နေသော ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်မျက်နှာက ဒေါတွေကို မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်ထားမှန်း သိသာလွန်းသည်။ တော်ဝင် မနှာလေးက သွေးဆုတ်ဖြူရော်နေသည်။

ကိုကိုကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုမှထင်မှတ်မထားသော ခြေအနေကြောင့် မှင်တက်ကြောင်တွေလျက်ရှိသည်။ မခ ကတော့ ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနှင့် ကိုကိုမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

“အန်တီဆင့် သမီးလေ ဟို ဟို”

“တော်တော့ သမီး၊ အန်တီဆင့် ဘာမှထပ်မကြားချင်ဘူး”

ကဲ ဟိုမှာ အန်တီဆင့်ကားပါတယ်၊ သွားစို့”

“နေ နေပါဦး အန်တီဆင့်၊ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေဦး”

ကိုကိုက လက်ကာတားရင်း ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်က တော်ဝင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ အန်တီသိပါတယ်၊ မောင်

ဝဏ္ဏတို့ခြံကို မင်း ဝင်ထွက်နေတာပဲကွယ်၊ အခုအချိန်မှာ မင်းစကားတွေကို အန်တီနားထောင်ဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူး၊ ဒီတော့ မနက်ဖြန် အိမ်ကိုလာခဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

ကိုကို ယောင်ယမ်းပြီးခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် အကြည့်တွေက မခ ဆီလွင့်ဝဲလာရင်း ယဲ့ယဲ့လေးပြီးသည်။

“နှင်းမခ သမီးကို အန်တီအပြစ်မတင်ပါဘူး၊ အန်တီညံ့ဖျင်း

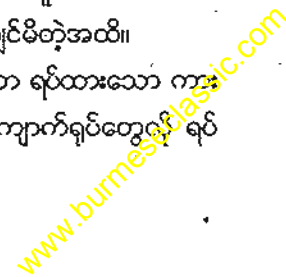
လို့ ဒီလိုဖြစ်ကုန်တာပဲလေ၊ အဲ တော်ဝင်သူကို ယုံကြည်လွန်းခဲ့တာလည်း အမှားတစ်ခုဖြစ်သွားတာပဲပေါ့၊ ကဲ အန်တီကိုခွင့်ပြုဦး”

ဒေါသစကားလုံးတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမည်ဟု မခ ထင်မှတ်ထားပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ရဲ့စကားလုံးတွေက နူးညံ့ညင်သာသည်။ မခ မျက်နှာနီမြန်းလျက် ရှက်ရွံ့သိပ်ငယ်မိတာလည်း အမှန်။

ယုံကြည်မှုတစ်ခုကို အလွဲသုံးစားလုပ်မိသူတစ်ယောက် အဖြစ် မခ ဒီနေရာက အဝေးဆုံးလွင့်စဉ်သွားချင်မိတဲ့အထိ။

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် တော်ဝင်လက်ကိုဆွဲကာ ရပ်ထားသော ကား

ဆီခေါ်ဆောင်သွားတာကိုပဲ ကိုကိုနှင့် မခ ကျောက်ရုပ်တွေရဲ့ရပ်

ငေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တော်ဝင်ကိုယ်ဆောင်သွားသော MARK II ကားကြီးကို ငေးကြည့်နေရင်း ကိုကို့စိတ်က ပင့်သက်မောကြီးချသံကြားခံ “ကိုကို”

မခ,ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်သည့် ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စိတ်ပျက်ညစ်ညူးခြင်းတွေကိုမြင်ရ၏။

“ပြဿနာပဲ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ အထိအကျသိလို့ ဒီကို လာစောင့်ဖမ်းတာဖြစ်မယ်”

မခ,ကိုယ်တိုင် မုသိသောအဖြေအတွက် နားလည်နိုင်စွမ်း ခေါင်းကိုခါပြမိသည်။

“မခလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး ကိုကို၊ မနက်တုန်းကတော့ အန်တီဆင့် ယုံယုံကြည်ကြည် ထည့်လိုက်တာပါ”

“တော်ဝင်တော့ တော်တော်ကြောက်နေတယ်၊ သူ့အဖေကို သူက သိပ်ကြောက်တာ မခရဲ့”

ပြောရင်း ကိုကို ပင့်သက်ကြီးချုပ်ပြန်သည်။ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် ဖိသွားရှာသော တော်ဝင်မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ကာ မခ,လည်း သနားမိသည်။

“ကိုကို ဘာဆက်လုပ်မလဲဟင်”

“ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်နဲ့ ကိုယ်သွားတွေ့မှာပေါ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်ဝင်ကို ကိုယ် တကယ်ပြတ်နိုးတာလေး ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်နဲ့ ထိပ်တိုက်ညှိနှိုင်းပြီး ဒယ်ဒီပြန်လာတာနဲ့ တရားဝင် တောင်းရမ်းမယ်”

ကိုကိုဘက်က ဒီလောက်အထိ ပြတ်သားခိုင်မာနေခဲ့သည်လား။ ဘယ်တော့မှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရနိုင်တော့သော ကိုကိုရဲ့အချစ်တွေက တော်ဝင်သူအတွက်ပဲ ထာဝရရှိနေမှာ မခ ယုံကြည်လိုက်ပါပြီ ကိုကို။

မင်း အရမ်းကံကောင်းပါတယ် တော်ဝင်သူရယ်။

မခ ရှင်းပြသမျှ မေမေ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နားထောင်နေခဲ့သည်။ ကိုကိုကတော့ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် မခကို ထားရစ်ခဲ့ကာ အပြင်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ကိုကို အတော်စိတ်ရှုပ်သွားတယ် မေမေ၊ အခုလည်း ဝဏ္ဏတို့အိမ် သွားတာထင်တယ်”

“သူ့သွားလည်း ကောင်မလေးအရိပ်တောင် မြင်တွေ့ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူ့အဖေက နိုင်နိုင်နင်းနင်း ထိန်းသိမ်းထားမှာပေါ့”

“ကိုကို မနက်ဖြန်ကျ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်နဲ့ သွားဆွေးနှေးမယ်တဲ့၊ တော်ဝင်သူ့ကို အန်ကယ်ဖြူပြန်လာတာနဲ့ တရားဝင်တောင်ရမ်းမယ်တဲ့”

မခ ပြောပြတော့ မေမေပြုံးသည်။ မေမေရဲ့အပြုံးတွေက လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုရှိနေသလို ထင်မိတာကြောင့် -

“မေမေ ဘာပြုံးတာလဲဟင်”

“ဘာမှမပြုံးပါဘူးကွယ်၊ မင်းမဟော် ကြိုးစားမယ်ဆိုလည်း ကြိုးစားပေါ့ကွယ်၊ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က လက်ခံ မခ ဆုံးဖြတ်မှာပါ။ ကဲ သမီး အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦး၊ သမီးအစ်ကိုပြန်လာရင် ထမင်းအတူစားကြတာပေါ့”

မေမေ အခန်းထဲကထွက်သွားတော့မှ မခ အဝတ်အစားလဲပြီး ရေမိုးချိုးလိုက်သည်။

မခတို့ ထမင်းစားချိန်အထိ ကိုကို ပြန်မလာသေးတော့ မခ စိုးရိမ်မိတာကြောင့် စိတ်က တမျှော်မျှော်နှင့် ညှော်ခန်းထဲမှာလျှောက်နေမိ၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မခ”

မခ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး ကိုမိုး မေးသည်။

“ကိုကို ပြန်မလာသေးလို့ စောင့်နေတာ”

“သူ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကိုမိုး ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ကိုကို တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ မခ စိုးရိမ်နေတာ”

“ကဲ ဘာမှ သမီး ပူမနေနဲ့၊ မေမေ အခုပဲ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ၊ ဝဏ္ဏတို့အိမ်က မောင်မဟော် အခုပဲ ပြန်သွားပြီတဲ့”

ညှော်ခန်းထဲဝင်လာရင်း မေမေဆိုတော့မှပဲ မခ ပင့်သက်ချနိုင်တော့သည်။ ကိုမိုးကတော့ မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့ပစ်ရင်း -

“ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုကောင်မျိုး ဝင်လည်တာ အရင်တုန်းကတော့ ကောင်မလေးတွေကို ထည့်လဲတဲ့ခွဲတဲ့ကောင်၊ လူပါး ပုလင်းကွဲထိတာ ဒါမျိုးပေါ့”

ကိုမိုးစကားတွေကို မခ ဥပေက္ခာပြုရင်း ခြံဝကိုပဲ မျှော်ကြည့်နေလိုက်၏။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကိုကိုကားလေးထိုးရပ်တော့ မခ တံခါးဝအထိရောက်သွားရင်း အမောထကော မေးမိသည်။

“ကိုကို ဘာ ထူးခြားလဲဟင်”

“အရိပ်တောင် မတွေ့ရဘူး၊ ဖုန်းခေါ်တော့လည်း ပိတ်ထားတယ်၊ မနက်ဖြန်တောင် သူ ကျောင်းတက်မယ်မထင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်တော့ အန်တီဆင့်နဲ့ငါ ထိပ်တိုက်သွားတွေ့မှာပါ”

ပြောပြီး မဟော် အခန်းထဲလွမ်းဝင်သွားသည်။ ကိုကိုကျောပြင်ကို ငေးရင်း မခ ရင်မောသွားမိ၏။

ကိုကိုရဲ့အပူတွေကို မခလည်း ကူးစက်ခံစားမိသည့်အဖြစ်ပါ။

ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး အန်တီဆင့် အားလုံးသိနေတာကို တော်ဝင်အံ့သြမိ၏။ ပြီးတော့ အန်တီဆင့်သည် တော်ဝင်မသိသော ကိုကိုတို့ရဲ့မိသားစုအကြောင်းတွေကိုပါ သိပြီးဖြစ်နေခဲ့၏။

“ပြောရရင် မျိုးရိုးကိုလည်း အန်တီဆင့် သိပ်သဘောမကျဘူး သမီး၊ သူ့အဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့တဲ့၊ နှင်းမခနဲ့ မိုးကျော်ဆိုတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်အဖေက သူ့ရဲ့မိထွေးလေ၊ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် မသင့်တော်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ သမီးလက်ခံသင့်တယ်၊ သမီးလေးကို အဲဒီအသိုင်းအဝိုင်း ကဲ အန်တီဆင့်မထည့်နိုင်ဘူး၊ ထွဋ်တင်တို့လက်ထဲကတောင် ခွဲထုတ်လာခဲ့ပြီးမှ အခုလိုအခြေအနေရောက်သွားရင် အန်တီဆင့် ဘယ်ကောင်းမှာလဲ”

စကားတွေကို မမောတမ်း အန်တီဆင့်ပြောသည်။ အားလုံးကလည်း အမှန်တွေပဲမို့ တော်ဝင် ခေါင်းခါခွင့်မရှိခဲ့ပါ။ မျက်ရည်တွေသာ ယိုစီးကျရင်း နားထောင်နေခဲ့ရသည်။

“သမီးကို ပတ်ဝန်းကျင်လောကကြီးနဲ့ ကျွမ်းဝင်စေချင်လို့ အန်တီဆင့် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးက အန္တရာယ်တွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းမရှိသေးဘူးဆိုတာ အန်တီဆင့်မေ့သွားတယ်၊ ဒါ သမီးရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံး နစ်မွန်းသွားမယ့်ကိစ္စကြီးကွဲ့”

ပြောရင်း အန်တီဆင့်လက်တစ်ဖက်က ငုံ့ထားသော တော်ဝင်မေးဖျားလေးကို မ တင်လာ၏။

“မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက် သမီး”

အခန်း (၃၄)

အန်တီဆင့်မျက်နှာကိုမော့မကြည့်ရဲလောက်အောင် တော်ဝင်ဘက်ကမှားခဲ့သည့် အမှားဟု လက်ခံထားမိသည်။ ဒေါသသံမပါပေမယ့် အန်တီဆင့်စကားလုံးတိုင်းမှာ တော်ဝင်မျက်ရည်တွေ မကုန်ခန်းနိုင်အောင် စီးကျနေမိ၏။

“ဒီကောင်လေးနဲ့ သမီးကို အန်တီဆင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး သမီး၊ ဥစ္စာနေပြည့်စုံပြီး ပညာတတ်တဲ့ရဆိုတဲ့ အရည်အချင်းကလွဲရင် ကျန်တာ ဘာမှမကောင်းဘူး၊ လက်ရှိလည်း ဘာအလုပ်မှမရှိဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကောင်လေးရဲ့အကျင့်စရိုက်ကို အန်တီဆင့် လက်မခံနိုင်တာပဲ၊ မိန်းကလေးတွေအများကြီး ရှုပ်ခဲ့ပေခဲ့ဖူးတဲ့သူနဲ့မှ သမီးလေး သွားပတ်သက်ရတယ်လို့ကွယ်”

တော်ဝင် ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဒီကောင်လေးရောက်လာရင် အန်တီဆင့်စကားပြောမယ် သမီး၊ အခုကတည်းက သမီးသိအောင် အန်တီဆင့်ပြောပြထားတာ နော်၊ သမီးဟာ အန်တီဆင့်တူမဆိုလည်းဟုတ်၊ သမီးဆိုလည်း မ မှားဘူး၊ ဒီတော့ သမီးဘဝအတွက် အန်တီဆင့်မှာတာဝန်ရှိတယ်၊ အန်တီဆင့်ပြောတာကို သမီး နားထောင်မှာလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သမီးနားထောင်မှာပဲ အန်တီဆင့်”

“သမီးလိမ်မာတာ အန်တီဆင့်သိပါတယ်၊ အန်တီဆင့် သမီး ကို ချုပ်နှောင်ထားတာမျိုး မလုပ်ချင်ဘူး၊ သမီးလက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပြီ၊ ကဲ သမီးလေး သွားနားတော့နော်၊ မနက်ဖြန်တော့ ကျောင်းမတက်နဲ့ဦး၊ သမီးကို ဒီကောင်လေးနှောင့်ယှက်မှာ အန်တီဆင့် သိနေတယ်”

တော်ဝင် ခေါင်းလေးညိတ်ကာ အန်တီဆင့်ရှေ့က ထွက်ခဲ့ သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ အန်တီဆင့်ရှေ့မှာ ထိန်းချုပ်ထားရ သော မျက်ရည်တွေ အဆီးအတားမဲ့စွာ ကျဆင်းလာကြပြန်သည်။

ကိုကိုကို မေ့ပစ်လိုက်ရမည်တဲ့လား။

ကိုကိုကို တော်ဝင် မြတ်နိုးစွာချစ်ခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ ကိုကို ကို မုန်းဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာ သိနေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း အန်တီဆင့်စကားတွေကို တော်ဝင် ဖယ်ရှားဆန့်ကျင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်

နိုင်ပြန်။

တော်ဝင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုရဲ့ အတိတ် တွေကို တော်ဝင်နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် အန်တီဆင့်က လက် ခံနိုင်ဟု အပြတ်ပြောပြီးပြီ။

ဒီအခြေအနေကြီးကို တော်ဝင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်း ရမှာလဲ။

မျက်ရည်တွေနဲ့ပဲ တော်ဝင်ဘဝက ရှင်သန်ကုန်ဆုံးရတော့ သည်လား။ အချစ်မှာ ရူးရူးမိုက်မိုက် ပျော်ဝင်ခဲ့သူ တော်ဝင်အတွက် တော့ ပူလောင်သောကတွေကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်နေရပြီလေ။

တော်ဝင် ရင်ထဲကို မြင်ကြည့်လှည့်ပါ ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၃၅)

“ကျွန်တော် တော်ဝင်ကို တကယ်ချစ်တာပါ အန်တီ”

ရောက်ကတည်းက သူ့ကိုအကဲခတ်ကြည့်နေသော ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်မျက်ဝန်းတွေအောက်မှာ သူ တစ်ချိန်လုံး သိမ်ငယ်စွာပဲနဲ့ နေခဲ့ရ၏။ အခုလည်း သူ့အလေးနက်ဆိုသောစကားကို ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် နှုတ်ခမ်းတွေတွန့်ခနဲတစ်ချက်ပြုံးရင်း -

“နေပါဦး မောင်မင်းမဟော်၊ မင်း အရင်က သမီးလေးအရပ်ပတ်သက်ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတွေအကြောင်း ပြောပါဦး”

မဟော် မျက်မှောင်ကြီးတွန့်ကုတ်သွား၏။ ဒီမေးခွန်းတွေ ကြားရလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်မထားခဲ့ပါ။ အခုတော့ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်က သူ့အကြောင်းတွေကို အားလုံးသိနေပုံရ၏။

“ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ် အန်တီ၊ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျွန်တော် ရည်းစားတွေအများကြီးထားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလေးအနက်မဟုတ်ခဲ့ရသလို ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကျွန်တော် ရည်းမကျော်ခဲ့ပါဘူး”

“အန်တီသမီး တော်ဝင်လေးဟာ တကယ်ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ဒါကြောင့်လည်း တော်ဝင်ကို ကျွန်တော် မြတ်မြတ်နိုးနိုး အလေးထားခဲ့တာပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော့်အတိတ်အကြောင်းတွေကိုလည်း တော်ဝင်ကို ဝန်ခံအသိပေးထားပါတယ်”

“သမီးလေးက လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှမသိဘူး၊ ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ဘဝကလည်း လွတ်လပ်မှုကင်းခဲ့တယ်”

“တော်ဝင်ပြောပြလို့ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ အန်တီဆီ ရောက်လာတဲ့အတွက် တော်ဝင်ကျေနပ်နေတာလည်း ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တီက တော်ဝင်လေးကို လှောင်ချိုင်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်မထားခဲ့ပါဘူး၊ သမီးလေးဘဝတိုးတက်အောင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်လောကကြီးအကြောင်းသိအောင် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးခဲ့တာပါ”

“တော်ဝင်ပြောပြပါတယ် အန်တီ”

“အင်း သမီးလေးက ပကတိအဖြူရောင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးမှာ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းမရှိသေးပါဘူး”
ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ သူ နားမလည်နိုင်ပါ။

သေချာသည်က ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ဖျက်ဝန်းအကြည့်တွဲက သူ့ကို သံသယတွေခြုံလွှမ်းနေခဲ့တာတော့ သေချာ၏။

“အန်တီကို ကျွန်တော် လာတွေ့တာ တော်ဝင်အပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒတွေကို ပြောချင်လို့ပါ”

“ပြောပါဦး မောင်မင်းမဟော်၊ အန်တီနားထောင်ကြည့်မယ်လေသံနှင့်အမှုအရာကတော့ သူ့ကို အထက်စီးက အုပ်စိုးထားတာ သေချာ၏။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ တော်ဝင်အတွက် သူ့ရဲ့ မာနတွေအားလုံးကို လျှော့ချထားဖို့ သူ့ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီမို့ -

“တော်ဝင်ကို လက်ထပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ဒယ်ဒီနဲ့ အန်တီဆီ မိသားဖသားပီပီ လာတောင်းဆိုမှာပါ”

“အဲဒါ မင်းရည်ရွယ်ချက်ဆိုရင် အန်တီငြင်းရလိမ့်မယ်”
“ဗျာ”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် ပင့်သက်ကို မျှဉ်းမျှဉ်းလေးချာသည်။ ဆန္ဒအရင်းခံအတိုင်းဆိုရင် ဒီကောင်လေးကို သမီးလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ယတိပြတ်ငြင်းလိုက်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုစကားက မင်းမဟော်ရဲ့စိတ်ကို ရုန်းကြွလာအောင် ဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ်ရ၏။

“အန်တီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ တော်ဝင်ကို လက်မခံဘူး၊ သဘောမတူဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

ရဲရဲဝံ့ဝံ့မေးလာသော စကားသံတွေနှင့် စူးစူးရှရှဖျက်ဝန်းတွေကို သူမ နားလည်သည်။

“အဲဒီလို အန်တီမပြောဘူးလေ သားရဲ့”
လေသံကို လျှော့ချကာ သားဟုခေါ်တာမို့ မင်းမဟော်စိတ်တွေ ပျော့ကျသွားခဲ့တာတော့ သေချာ၏။

“သမီးလေးအသက်က ငယ်ပါသေးတယ်၊ အခုမှ ပညာသင်တန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ တကယ်ဆို သမီးလေးကို အရင်ကစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ သူ့ဦးလေးတွေလက်ထဲမှာတုန်းကဆို သမီးက တကယ်ကလေးလေးလို့ပဲ ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ အခု အန်တီဆီရောက်မှ ရည်စားတွေ ဘာတွေထားတတ်နေတာသိရင် အန်တီတောင်မကောင်းဘူး။ အန်တီပြောချင်တာက သမီးလေးပညာသင်နေချိန်မှာ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ် အန်တီ၊ ဒယ်ဒီလာရင် တော်ဝင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို စေ့စပ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုမှာပါ”

မင်းမဟော်ဘက်က ပြတ်သားစွာတောင်းဆိုနေတော့ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် လိမ်မာပါးနပ်စွာပဲ ပြောသည်။

“သားတို့ကိစ္စကို မင်းမိဘရောက်လာမှ ထပ်ဆွေးနွေးကြမယ်၊ လက်ရှိအခြေအနေမှာတော့ အန်တီ သားကို တစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ်”

“ပြောပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

“ဒီကာလတွေမှာ မင်းဘက်က သမီးလေးကို ဘာမှမပတ်သက်ဘဲ နေပေးစေချင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လို အန်တီ”

“သမီးလေးကို လွတ်လပ်စွာ ကျောင်းတက်ပါခေကွယ် သမီးလေးပညာရေးကို မထိခိုက်စေချင်ဘူး၊ ဒါ သမီးလေးအတွက် ပဲ”

မင်းမဟော် နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနှင့် စိုက်ကြည့်နေတာ အကြာကြီးဖြစ်သည်။ စူးစူးစိုက်စိုက်အကြည့်တွေကို ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် အရင်ဆုံးမျက်နှာလွှဲရှောင်တိမ်းရင်း -

“မင်း သမီးလေးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သမီးရဲ့ပညာ ရေးကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

“ကျွန်တော် တော်ဝင်ကိုချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် တော် ဝင် တကယ်ထိခိုက်နစ်နာစေတာမျိုးဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ် ပါဘူး အန်တီ”

ဒီကောင်လေးက သူ့ထင်ထားသည်ထက်တောင် ပြတ်သား ခိုင်မာလွန်းနေသည်။ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူမည့်စိတ်ဓာတ်တွေက မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မြင်တွေ့နေရသည်။

လက်ရှိအခြေအနေမှာ လိမ်မာပါးနပ်စွာနှင့် ကိုင်တွယ်ဖို့လို တာ သေချာနေ၏။ အရေးကြီးတာ သမီးလေးအတွက်ပဲဖြစ်သည်။

တော်ဝင်က ငိုးငိုးအအလေးနှင့် ဒီကောင်လေးက ထက်မြက် လွန်းတာတော့ မဖြစ်ပါ။ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်မှ။

အခန်း (၃၆)

ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ အခြေအနေကို သူ တွက်ဆနားလည် နိုင်ခဲ့သည်။ တော်ဝင်ကျောင်းပြန်တက်ပေမယ့် အရင်လို ဦးမိုးလာပို့ ပေးတာ မဟုတ်တော့ပါ။

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ကိုယ်တိုင် ကျောင်းပို့သည်။ သူ့ကိုမြင်ပေမယ့် မသိကျိုးကျွန်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်က နှုတ်တောင်မဆက်ပါ။

တော်ဝင် မျက်နှာလေးညှိုးနေတာကိုကြည့်ပြီး သူ ရင်ထဲမ ကောင်းပါ။

ကျောင်းတက်မှ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ပြန်သည်။

ညနေကျောင်းဆင်းတော့လည်း ကိုယ်တိုင်လာကြိုကာ ကား ဖြင့် ဒေါ်ဆောင်သွားတာမို့ တော်ဝင်နှင့်ဆုံတွေ့ခွင့်ဆိုတာ မလွယ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

“မလွယ်ဘူး ကိုကို၊ တော်ဝင်က အရင်လိုတစ်ယောက် တည်းမဟုတ်ဘူး၊ တော်ဝင်အနားက ကြည်ဖြာမြင့်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက အန်တီဆင့်ရဲ့လူယုံလေ၊ မခ ရောက်သွားရင် အနားကမခွာဘူး၊ မခကိုတောင် လိုလားပုံမရှိတာ အမှန်ပဲ”

မခဆီက ကြားရသောသတင်းကလည်း စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းသည်။

ရနိုင်မည်လား ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ တော်ဝင်ဖုန်းက လုံးဝဆက်သွယ်လို့မရသလို အိမ်ဖုန်းကိုလည်း မိညိုပဲလားကိုင်တတ်သည်။

သူ့ဖုန်းသိသည်နှင့် မိညိုက ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်ချည်းဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဝဏ္ဏအိမ်ကို သူ့ရောက်သည်။

“အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ အန်တီဆင့်က ငါ့ကိုတောင် လမ်းမှာကြုံလို့ စကားမပြောတော့ဘူးကွ”

အမြဲတမ်းပိတ်ထားသော ခြံဝန်းတံခါးကြီးနှင့် မြင်နေရသော တိုက်အိမ်မှန်တံခါးတွေအထဲမှာလည်း ခန်းဆီးတွေ ကာရံထားသည်။

ဝဏ္ဏတို့အိမ် ဝရန်တာလေးက စောင့်ကြည့်တော့လည်း ရင်မောရုံပဲ အဖတ်တင်သည်။ တော်ဝင်ရဲ့အရိပ်လေးကိုတောင် မမြင်ရပါ။

“အန်တီဆင့် မင်းနဲ့သဘောမတူတာ သေချာတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် မဟော်၊ မင်းကို ပျားရည်နဲ့ဝမ်းချလိုက်တာ ခြစ်မယ်၊ မင်းဒေသနီလာရင်လည်း မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

ဝဏ္ဏနှင့်အာကာတို့စကားတွေကို သူ လက်ခံရတော့မည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်နှင့် ကိုယ်တိုင်ဆုံတွေ့တုန်းကလည်း ရေရာပြတ်သားသောစကားတွေကို သူတစ်ခွန်းမှ မကြားခဲ့ရတာ အမှန်ဖြစ်သည်။

“ငါ တော်ဝင်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို မင်း ဘာလုပ်မလဲ မဟော်”

“တော်ဝင်ကို ငါ့ဘဝအတွက် ရည်ရွယ်ထားတာပဲကွာ၊ အန်တီဆင့်သဘောတူတူ၊ မတူတူ ငါရအောင်ယူမှာ”

ဝဏ္ဏနှင့်အာဏာ ဘာမှဝေဖန်ချက်မပေးဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ အမြဲတမ်း မိန်းကလေးတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကံကောင်းတတ်သော မင်းမဟော် အခုမှကြုံဆုံနေရသောအခြေအနေက ဝဏ္ဏလည်ခြင်းပဲလား။

မဟော်ကတော့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့် မမြင်နိုင်သော တော်ဝင်အရိပ်လေးကို ငေးမောနေသည်။

မဆိုဖြစ်ခဲ့သော တစ်ပတ်ကလေးမှာပဲ တော်ဝင်ကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ ပိုလို့နားလည်ခဲ့သည်။

တော်ဝင်လည်း သူ့လိုပဲ လွမ်းနေမည်ထင်သည်။ အန်တီဆင့် ဘာကြောင့် သူနှင့် တော်ဝင်ကို မနီးစပ်စေချင်တာလဲ။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကြောင့်လား၊ သူ့ရဲ့ အတိတ်က အရိပ်တွေကြောင့်လား။

တကယ်ဆို သူ့ရင်ထဲက အချစ်ကိုတော့ ရှာဖွေကြည့်သ
သည်။

အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လောက်အောင် ချစ်ခဲ့တာ။ တော်ဝင်ယုံကြည်
လျှင်တော့ သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက် ထည့်တွက်နေစရာမလိုပါ။
မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ ရှင်သန်ရင်ဆိုင်ရမယ့်ဘဝအတွက် အရေးကြီး
ဆုံးက မင်းနဲ့ကိုယ်ပဲ တော်ဝင်။

ဒါကို လက်ခံတယ်ဆိုရင် -

“ကိုကို ဘာလုပ်မလို့လဲ ဟင်”

“ပေးရက်လိုက်တာ မခရမ်း ငါတို့ မဆုံတာ တစ်ပတ်ကျော်
သွားပြီလေ၊ ငါ တော်ဝင်ကို တွေ့ချင်တယ်”

ကိုကိုကိုကြည့်ကာ မခ ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ ကျောင်း
ကိုလည်း ကိုကို နေ့စဉ်လိုက်ပြီး တော်ဝင်ကိုတွေ့ဖို့ကြိုးစားပေးမယ်
အရာမထင်ပါ။

အရင်ကလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပုံစံမျိုးမရှိတော့သည့် ကိုကို
မျက်နှာက နည်းနည်းချောင်ကျသွားသလိုရှိသည်။

ညဘက်တွေမှာလည်း ကိုကိုကို ခြံထဲမှာ ဂစ်တာတစ်လက်

နှင့်တွေ့နေရတာ မခ စိတ်မကောင်းပါ။ ဂစ်တာကြီးပိုက်ကာ မတီး
ခတ်ဘဲ ဘာတွေတွေးနေသည်လဲ။ ကိုကိုရဲ့သောကတွေကို မခ ဝေ
မျှယူနေဖြစ်တာကို ကိုကိုကတော့ သိနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

“မခ နင် ငါ့ကို ကူညီစမ်းပါ”

“မခ ကြိုးစားကြည့်မယ်လေ”

မဟော်မျက်ဝန်းတွေ ဝင်းလက်တောက်ပသွားကာ မခ ပခုံး
လေးကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်ရင်း -

“ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးနော် ညီမလေး။ ကိုကို ပေးလိုက်
တဲ့စာကို တော်ဝင်လက်ထဲရောက်အောင် ထည့်ပေးနော်”

အားကိုးတကြီးပြောနေသော ကိုကိုစကားတွေကို မခ ခေါင်း
ညိတ်မြဲသည်။ မေမေနှင့် ကိုမိုးသိရင်တော့ မခကို လုံးဝမကူညီဖို့
ပြောကြမှာ သိနေ၏။ ကိုကိုရဲ့အပေါ်မှာ နားလည်နိုင်တာ မခတစ်
ယောက်ပဲဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်က ဒီလောက်ရှုပ်ပွေမှတော့ မိန်းကလေးရှင်ဘက်
က သဘောတူမလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး အခုအခြေအနေမှာ မောင်မဟော်
ဘာအကူအညီပဲတောင်းတောင်း မလုပ်ပေးနဲ့နော်၊ ပြဿနာအရှုပ်ထဲ
သမီးမပါစေနဲ့”

မေမေနဲ့ ကိုမိုးတို့က မခကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာထားပေ
မယ့် မနေနိုင်သူက မခ ပဲဖြစ်သည်။

ကိုကိုမျှက်နှာကို အရိပ်လှိုကြည့်ကာ ကိုကိုပြန်လာတိုင်း
သတင်းတွေမေးရတာ အမော။ ကိုကိုခံစားချက်တွေကို ဖွင့်မပြောပါ
ဘဲ မခ မြင်နိုင်ပါ။

ကိုကိုရယ် မခကသာ ကိုကိုအရိပ်ကို ဂရုစိုက်နားလည်ပေး
တတ်ခဲ့တာပါ။ ကိုကိုကတော့ မခ,ရင်ထဲကို မြင်ဖို့မတတ်ခဲ့ဘူးလား။

ဒါပေမဲ့ အပြစ်တွေမမြင်နိုင်ခဲ့တာ ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုကြောင့်
ပဲဆိုတာ။

အခန်း (၃၅)

တော်ဝင်

ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်တွေ့ပါရစေကွာ။ ကိုကို ဘယ်လောက်အ
ထိ ခံစားနေရသလဲဆိုတာ တော်ဝင်စာနာရင် ကျောင်းဝန်းအပြင်က
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို ထွက်ခဲ့ပါ။

ကိုကို တစ်နေ့လုံးစောင့်နေမှာပါ။

ကိုကို

မနက်က တော်ဝင်အခန်းကိုရောက်လာကာ ကြည့်ပြာမြင့်
အလစ်မှာ မမ,မခထည့်ပေးသွားသော ကိုကိုစာလေးကြောင့် တော်
ဝင် ရင်မောသွားမိသည်။

တော်ဝင်ကို ကိုကို စောင့်နေမည်တဲ့လား။ တော်ဝင် အဲဒါ
လောက်အထိ သတ္တိမရှိပါဘူးကိုကိုရယ်။ အန်တီဆင့်ကိုပေးခဲ့ပြီးတော့
ကတိတွေကို တော်ဝင် မဖျက်ရဲပါဘူး။

အနားမှာလည်း ကြည်ပြာမြင့်ရှိနေတာမို့ တော်ဝင် ကျောင်း
ဝန်းထဲကထွက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူပါ။

ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်ပိုင်းမှာတော့ ကြည်ပြာမြင့်က တော်ဝင်ကို
ပြောလာသည်။

“တော်ဝင် ငါတို့အုပ်စု ညနေပိုင်း ကျောင်းလစ်မလို့ ခြွယ်
လစ်ကြမှာ၊ တော်ဝင် လိုက်မလား”

“ဟင့်အင်း၊ မလိုက်ချင်ဘူး၊ ကြည်ပြာတို့တာသာ သွားကြ
လေ”

“အေး ဒါဆိုသွားမယ်၊ ကျောင်းဆင်းချိန်တော့ အမိပြန်လာ
မှာပါ”

ကြည်ပြာမြင့်တို့အုပ်စု ညနေပိုင်းစာသင်ချိန်တွင် လစ်သွား
တော့ တော်ဝင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မမ၊မေ ထပ်ရောက်လာသည်။ ကိုကိုဆီ
ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်သွားဖို့ မမ၊မေက တိုက်တွန်းသည်။

“ကိုကို အပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေတုန်းပဲ တော်ဝင်၊ ကိုကို
သနားပါတယ်၊ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် သွားတွေ့လိုက်ပါလားဟင်”

“မမ၊မေရယ် တော်ဝင် ကိုကိုကိုချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်

တီဆင့်သိသွားမှာ စိုးတယ်”

“အခု ကြည်ပြာမြင့် မရှိတူးလေ၊ မသိပါဘူး၊ ကိုကိုနဲ့
ခဏလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့လိုက်ပါနော် တော်ဝင်”

နောက်ဆုံးတော့ မမ၊မေရဲ့စကားတွေကြောင့် တော်ဝင် မဝံ့
မရဲနှင့် ဆုံးဖြတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းဝန်းတံခါးက လှမ်းကြည့်ရုံနှင့်
ကိုကိုရဲ့ပရာဒိုကားလေးကို ပလက်ဖောင်းဘေးမှာရပ်ထားတာ မြင်
သည်။

မနက်ကတည်းက ကိုကို တစ်ချိန်လုံးစောင့်နေတာ ထင်ပါ
ရဲ့။ ကိုကိုကို စာနာသနားစိတ်နှင့်တော်ဝင်ကျောင်းဝန်းထဲကထွက်ခဲ့
သည်။ လမ်းမကိုဖြတ်ကူးစဉ်မှာပဲ ကိုကို ကဖေးဆိုင်လေးထဲက အပြေး
ထွက်လာ၏။

“တော်ဝင် မျှော်လိုက်ရတာကွာ”

“တော်ဝင် လာဖို့မလွယ်ဘူးကိုကို၊ အခုတောင် ကြည်ပြာမရှိ
လို့ အရဲစွန့်ထွက်လာတာ၊ အန်တီဆင့်သိရင်”

“ဘာကိုမှ မကြောက်နဲ့ကွာ၊ ကိုကို တော်ဝင်ကို တကယ်
မြတ်နိုးတာ”

ပြောရင်း တော်ဝင်လက်ကိုဆွဲကာ ကိုကို ကားပေါ်တက်စေ
သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုကို၊ ကျောင်းမဆင်းခင် တော်ဝင်
ဒီကိုပြန်ရောက်နေမှ ဖြစ်မှာ”

“ကိုကိုသိပါတယ်၊ ခဏလေး လိုက်ခဲ့ပါကွာ”

ကိုကိုစကားအတိုင်း တော်ဝင် ပုတ်သင်ညှိလေးဖြစ်ရပြန်သည်။ ကားလေးကိုမောင်းနေသော ကိုကိုရဲ့ဘေးစောင်းမျက်နှာလေးကို တော်ဝင်ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကိုကို မျက်တွင်းလေးတွေ ချောင်ကျသွားခဲ့တာ အထင်အရှားဖြစ်သည်။ တော်ဝင်လိုပဲ ကိုကိုလည်း လွမ်းစိတ်တွေနဲ့ရှိနေခဲ့တာ မေးစရာမလိုဘဲ သိလိုက်၏။

ကားလေးက မရပ်သေးဘဲ ဆက်ပြီးမောင်းနှင်နေတာနဲ့ တော်ဝင် မနေနိုင်ဘဲ မေးမိပြန်သည်။

“ကိုကို ဘယ်အထိ မောင်းမလို့လဲ”

“အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောရင်း တော်ဝင်မျက်နှာလေးကို အကြာကြီးထိုင်ကြည့်လို့ရမယ့် တစ်နေရာပေါ့”

တော်ဝင်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ကိုကိုပြောတော့ တော်ဝင် ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်ရည်လေးတွေတောင် ဝဲတက်လာသည်။

အိမ်ကို ကိုကိုရောက်လာသည့်နေ့က ဧည့်ခန်းထဲမှာ အန်တီဆင့်နဲ့စကားတွေပြောနေတာကို တော်ဝင် လိုက်ကာတစ်ဖက်က နားထောင်နေခဲ့ရသည်။ ကိုကိုရဲ့ ပြတ်သားတည်ငြိမ်သောစကားတွေကို ကြားခဲ့ရသလို အန်တီဆင့်ကလည်း ကိုကိုပြန်သွားတော့ ယတိပြတ် အမိန့်ထုတ်သည်။

“ဒီကောင်လေးကို လျှော့မတွက်နဲ့ သမီး၊ သူ သမီးကို ဆက်ဒုက္ခပေးဦးမှာ သေချာတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးဘက်က လုံးဝ မမှလိုက်ပါ။ သူနဲ့ပတ်သက်ရင် သမီးပဲ ဒုက္ခရောက်မှာ၊ တစ်သက်လုံး သမီးကိုအနိုင်ယူမယ့် ယောက်ျားမျိုးနဲ့တော့ အန်တီဆင့် ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ အဆိုးဆုံးက မျက်နှာများတတ်တဲ့စရိုက်ကို အန်တီဆင့်မကြိုက်တာ၊ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီးမှ သူ့စရိုက်တွေ ပြန်ပေါ်လာရင် သမီးဘဝ နစ်မွန်းပြီ”

အန်တီဆင့်က တော်ဝင်ကို ကိုကိုနှင့်ဆုံတွေ့ခွင့်မရအောင် အားလုံးကိုယ်တိုင်စီစဉ်သည်။ ဦးမိုးကိုတောင် ကျောင်းမပို့ခိုင်းတော့ပါ။ ကြည်ပြာမြင့်ကိုလည်း တော်ဝင်နှင့် အနီးကပ်စောင့်ရှောက်နိုင်သည်။

ကြည်ပြာမြင့်မိဘတွေက အန်တီဆင့်နှင့် မိတ်ဆွေရင်းတွေ ဖြစ်သလို ကြည်ပြာမြင့်အစ်မတစ်ယောက်နှင့်လည်း ကိုကိုက ချစ်ကြိုက်ဖူးတာမို့ ကိုကိုကို လုံးဝကြည့်မရသော ကြည်ပြာမြင့်ကို အန်တီဆင့်ယုံသည်။

“တော်ဝင်ရယ် အဲဒီလူက မိန်းကလေးတွေကျလောက်တာ မှန်ပေမယ့် အထင်မကြီးစမ်းပါနဲ့၊ လူ့ဂ္ဂုပ်လူ့ဗွေ”

ကြည်ပြာမြင့်ကတော့ နာကြည်းစွာပြောသည်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော တော်ဝင်နဲ့လုံးသားမှာ ကိုကိုက ခိုင်မာနေခဲ့ပြီ။ ကိုကိုကိုချစ်သော စိတ်တစ်ခုနှင့်ပဲ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရခဲ့ရင်တောင် တော်ဝင်နှလုံးသားထဲက ကိုကို ဘယ်တော့မှ ထွက်သွားမှာမဟုတ်ပါ။

ပြိုင်ခနဲကားထိုးရပ်သွားမှ တော်ဝင် အတွေးတွေထဲက ရုန်း ထွက်နိုင်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကားက ခြံဝန်းတစ်ခုထဲမှာရပ်နေပြီ

“ကိုကို ဒါ ဘယ်သူ့အိမ်လဲ”

“ကိုကိုသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်ပါကွာ၊ ဘာမှမပူနဲ့ ခဏ လေးလိုက်ခဲ့”

ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး ကိုကိုခေါ်နေတာကို တော်ဝင် အကြွင်း မဲ့ယုံကြည်စွာပဲ ဆင်းလိုက်ခဲ့သည်။

စေ့ရုံစေ့ထားသော ညှော်ခန်းတံခါးကို ကိုကိုကိုယ်တိုင် ဆွဲ ဖွင့်ပြီး တော်ဝင်ကိုတွဲခေါ်သည်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှရှိမနေပါ။ ဆိုဖာထိုင်ခုံတွေနှင့် ညှော် ခန်းထဲက ပရိဘောဂတွေက သစ်လွင်နေသည်။

“ထိုင် တော်ဝင်၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့၊ ဒီခြံမှာ ခြံစောင့်ကြီး ဦးစိုးပဲရှိတာ”

“ဟင် ကိုကိုသူငယ်ချင်းခြံဆို”

တော်ဝင်မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီးမေးတော့ ကိုကိုက တော် ဝင်လက်ကလေးကိုဆွဲကာ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်စေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ကိုကိုပိုင်တဲ့ခြံ၊ တော်ဝင်နဲ့ကိုကို အတူနေ ကြဖို့ ဒီတိုက်လေးထဲမှာ အားလုံးစီစဉ်ပေးထားတယ်၊ နောက်မှ လို

တာရှိရင် ထပ်ဝယ်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဘယ် ဘယ်လို ကိုကို”

အခုချိန်ထိ တော်ဝင် သဲကွဲစာနားမလည်နိုင်သေးပါ။ ကိုကို က တော်ဝင်ပန်းလေးကို သိုင်းဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းသည် ပြီး တော့ ကျေနပ်အပြုံးလေးနှင့်ကြည့်ရင်း -

“တကယ် အလိုက်တဲ့ ကလေးလေးကွာ၊ ကိုကို မင်းကို ခိုးလာတာကွာ၊ ရှင်းပြီလား”

“ရှင်”

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲက ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ကာ တော်ဝင် အထိတ် တလန့် မော့ကြည့်မိသည်။ ပြုံးကြည့်နေသော ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက တကယ်အတည်ပြောနေတာဆိုတာ သေချာ၏။

“မ မဟုတ်တာ ကိုကို၊ အန်တီဆင့်သိရင် တော်ဝင်ကို အ တော်စိတ်ဆိုးမှာ”

“တော်ဝင်ရဲ့အန်တီဆင့်က ကိုကိုနဲ့ တော်ဝင်ကို ဝေးစေ မယ့်သူပါကွာ၊ ကိုကိုက တော်ဝင်ကိုမှ မစွန့်လွှတ်ရဲတာ၊ ဒါကြောင့် တော်ဝင်ကို အပြေးခေါ်လာတာ”

“ဟင်အင်မ္မ၊ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကိုကို”

ကြောက်ရွံ့တဲ့အသံတွေနဲ့ တော်ဝင်အသံလေးတွေတောင် တုန်ခါ နေသည်။ ကိုကိုက တော်ဝင်လက်ဖဝါးလေးတွေကို နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း -

“တော်ဝင်ရယ် ကိုကိုကို အကြွင်းမဲ့ပဲပါ။ တော်ဝင်ကို ကိုကို မြတ်နိုးကြင်နာမှာပါ။ ဒယ်ဒီပြန်လာမှ အန်တီဆင့်ဆီတောင်းဆို လက် ထပ်ဖို့ ရှည်ရွယ်မိပေမယ့် အန်တီဆင့် လက်မခံဘူးဆိုတာ ကိုကိုသိ နေတယ်”

ကိုကိုကလည်း အန်တီဆင့်ရဲ့စိတ်ကို ကြိုသိနေခဲ့တာပဲလား။

“တော်ဝင်ရယ် ကြားလူတွေကြောင့် ကိုကိုတို့ ဝေးရမှာလား မင်းလေးကို ကိုကို စွန့်လွှတ်ဖို့ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ ပါ”

ပြောရင်း ကိုကို တော်ဝင်ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်သည်။ ပြီးတော့ ဆံနွယ်တွေကို တရှိုက်မက်မက်နမ်းသည်။ နဖူးပြင်မလာ မှာ ကိုကိုအနမ်းတို့က နွေးခနဲ။

“ကိုကို”

“ပြော တော်ဝင်”

“တော်ဝင်ကို ပြန်ဖို့ပေးပါနော်”

“ဘာရယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ ကလေးကို ကိုကို အပြီးခေါ် လာတာ”

“တော်ဝင် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုရယ်”

“ဘာကိုတောင်းပန်နေတာလဲ တော်ဝင်ရယ်၊ မင်းလေးကို ကိုကိုမစွန့်လွှတ်ပါရစေနဲ့”

တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ထားသော ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ တော်

ဝင် ရှုန်းထွက်လို့မရနိုင်ပါ။

“ချစ်တယ် တော်ဝင်ရယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်”

မိန်းမောစေသော အနမ်းတွေထဲမှာ တော်ဝင်ဖျော်ဝင်သွား ချင်ပေမယ့် အာရုံထဲမှာ အန်တီဆင့်အရိပ်က ပေါ်လာသည်။

“ကို ကိုကို”

“ဘာလဲဟင် ကလေး”

“တော်ဝင်ကို ကိုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာလားဟင်”

“မေးရက်လိုက်တာကွာ၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ကိုကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ တော်ဝင်ခွင့်ပြုပါတယ်”

“ဟင် ဘာရယ်”

“တော်ဝင်ကို ကိုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ပြီးရင်တော့ ပြန်ဖို့ပေးပါနော်”

“ဟင်”

ဆတ်ခနဲ ကိုကိုခန္ဓာကိုယ် တောင့်မတ်သွားပြီး ရင်ခွင်ထဲက တော်ဝင်ကို ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ဆွဲကာ ခွဲထုတ်ပစ်သည်။

“တော်ဝင် မင်း မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ ငါ့ကို မင်း စော်ကားလိုက်တာ၊ ငါ့အချစ်ကို မင်းစော်ကားလိုက်တာလား”

ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်လှုပ်ရင်း ကိုကိုစကားသံတွေ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာသည်။

“မ မဟုတ်ပါဘူးကိုကိုရယ်၊ တော်ဝင် အန်တီဆင့်ဆီ ပြန်ပါရစေ”

“ကောင်းပြီ တော်ဝင်၊ မင်းကို ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိထားဖို့က မင်းမဟော်ဆိုတဲ့ကောင် ရင်ထဲက မင်းကိုတောင် တတာ သွေးသားဆန္ဒကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်နိုးချစ်စိတ်ကြောင့်သာ တာ မမေ့နဲ့”

“အဟင့် ဟင့်၊ ကိုကို တော်ဝင်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလားဟင်၊ တော်ဝင် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ တော်ဝင် အန်တီဆင့် ရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ဖော်ကားသလိုဖြစ်မှာ သိပ်ကြောက်တယ်၊ ကိုကို ကို တော်ဝင်သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတောင် တော်ဝင်အသည့် ထဲမှာ ကိုကို ထာဝရရှိမှာယုံပါ ကိုကိုရယ်၊ အဟင့် ဟင့်”

ရှိုက်သံတွေနှင့် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ရင်း တော်ဝင် တသိ သိမ့်ငိုမိသည်။ ကိုကိုလက်တွေက တော်ဝင်ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက် ရင်း -

“ကလေးရယ် ကိုကို မင်းကိုနားလည်ပါတယ်၊ မင်းလေး မျက်ရည်ကျအောင် ကိုကိုလုပ်မိတာ မှာသွားပြီ”

“ဟင့်အင်၊ ကိုကိုအချစ်ကို တော်ဝင်ဖော်ကားမိတာပါ”

“တိတ်တော့ ကလေးရယ်၊ မင်းကို ကိုကို ပြန်ပို့ပေးမယ် မင်းလေးကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကိုကို အန်တီဆင့်ခွင့်ပြုတဲ့အထိ ကြိုးစားမယ် ဒယ်ဒီလာရင် ကိုယ် အန်တီဆင့်နဲ့ လာညှိနှိုင်းမယ်နော်”

“ကိုကိုရယ်”

မျက်ရည်စတွေကြားက ကိုကိုကိုမော့ကြည့်နေမိတော့ ပါး ပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ကိုကိုညှင်သာစွာ ပွတ်သုတ်ပေးသည်။ ကိုကိုလည်တိုင်ကို သိုင်းဖက်ရင်း ကိုကိုပါးပြင်တစ်ဖက်ကို တော်ဝင် နမ်းရှိုက်ခံတော့ ကိုကိုလက်တွေက တော်ဝင်ဆံ့နှယ်တွေကို ညှင်သာစွာပွတ်သပ်ရင်း ...

“ကိုကိုတို့ အကြာကြီး မဝေးစေရဘူး ကလေးရယ်”

“တော်ဝင် သမီး၊ အန်တီဆင့်စကားကို အလေးမထားတဲ့ သဘောလား”

“အို မဟုတ်ပါဘူး အန်တီဆင့်ရယ်၊ ကိုကိုက စကားလေး ပြောချင်တယ်ဆိုလို့ ခဏလိုက်သွားတာပါ”

“ကျောင်းဝန်းထဲကထွက်ပြီး လိုက်သွားတာ အန်တီဆင့် စကားကို ဆန့်ကျင်တာပဲပေါ့”

“တော်ဝင် တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီဆင့်၊ အပြင်ဘက်မှာ မနက်ကတည်းက ထိုင်စောင့်နေတဲ့ ကိုကိုကို သနားလို့ပါ”

အန်တီဆင့် မျက်နှာမဲ့ကျသွားရင်း ဒေါသသွေးတွေနှင့်မျက်

နာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီလာ၏။

“သနားလို့ ဟုတ်လား၊ မင်းမဟော်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားအကြောင်း မင်းသိထားတာပဲ တော်ဝင်၊ ပြောစမ်း၊ သူ မင်းကို ဘယ်ခေါ်သွားခဲ့တာလဲ”

“တော်ဝင် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံခဲ့ပြီးပြီပဲ အန်တီဆင့်ရယ်”

“ဒါဆို သူတကယ်ပဲ မင်းကိုခိုးသွားဖို့ ကြံခဲ့တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကို တော်ဝင်ကို ပြန်ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်”

“သူက မင်းကို ဘာမှ မတောင်းဆိုခဲ့ဘူးလား၊ ဒါ လိမ်ညာသိုက်စရာမဟုတ်ဘူး သမီး၊ အန်တီကို အမှန်ပြော၊ သူနဲ့မင်း ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ”

အန်တီဆင့် သူမပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ချောမော့မေးနေတော့ တော်ဝင်ခေါင်းကို ခါယမ်းပြရင်း -

“တကယ်ကို ကိုကို တော်ဝင်ကို မနစ်နာစေခဲ့ပါဘူး အန်တီဆင့်ရယ်၊ သမီးမညာပါဘူး”

“သေချာရဲ့လား သမီး”

“အန်တီဆင့်ရယ် သမီးကျိန်တွယ်ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ကိုကို အဲဒီလောက်ထိ သိက္ခာတရားမကင်းမဲ့ပါဘူး”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် တိတ်ဆိတ်စွာငေးစိုက်ကြည့်နေတော့ တော်ဝင် ရှိုက်ငိုရင်း မျက်ရည်တွေစီးကျနေသည်။

ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိုက်ရင်း ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် တော်ဝင်ဆံ့နွယ်တွေကို ပွတ်သပ်ချော့မော့သည်။

“မေ့လိုက်တော့ သမီး၊ အဲဒီကိစ္စကို သမီးရင်ထဲက မေ့လိုက်တော့၊ အန်တီဆင့် ယုံပါတယ်၊ အခု သမီးကို အန်တီဆင့်ပြောတာကို အသေအချာနားထောင်နော်”

တော်ဝင်နဲ့ဘေးကို ပြောင်းထိုင်ရင်း အန်တီဆင့်လေသံတွေ နူးညံ့သွားခဲ့သည်။ တော်ဝင် မော့ကြည့်တော့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသတွေကင်းစင်သွားတာလည်း သေချာ၏။

“သမီးကို အန်တီဆင့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်”

“ရှင်”

“သူ့နာမည်က မောင်ရိုးမတဲ့”

“ရိုးမ ဟုတ်လား အန်တီဆင့်”

“အင်း သမီးသိချင်သိမှာပါ၊ သမီးတို့ကျောင်းကပဲ၊ နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေတာ၊ သူနဲ့သမီးကို အန်တီဆင့် အမြန်ဆုံးစေ့စပ်ထားချင်တယ်”

“ဟင့်အင်း သ သမီး”

“မငြင်းနဲ့ သမီး၊ မင်းမဟော်ရဲ့အန္တရာယ်က မသေးဘူး၊ အန်တီဆင့်စီစဉ်တာကို နာခံပါ၊ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာပဲ သမီးနဲ့ မောင်ရိုးမကို စေ့စပ်ပေးထားမယ်၊ မောင်ရိုးမ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်

ပေးမယ်”

“ဟင်”

“ဒီရက်မှာတော့ သမီး ကျောင်းမတက်နဲ့တော့၊ သမီးက ယုံပေမယ့် မင်းမဟော်ကို အန်တီဆင့်မယ့်ဘူး။ အန်တီဆင့်စိစဉ်တာ သမီးလေးအနာဂတ်အတွက်ပါကွယ်”

ဘာစကားမှ ထပ်ဆိုခွင့်မရှိအောင် အန်တီဆင့်ဘက်က ခိုင်မာပြတ်သားနေခဲ့ပြီ။ ကိုကို့နောက်ကို တော်ဝင်ပါသွားမှာ အန်တီဆင့်ကြောက်နေသည်တဲ့လား။

“အန်တီဆင့် သမီး”

“နေဦး သမီး၊ မင်းမဟော်နဲ့ အန်တီဆင့် ဘာလို့သဘောမတူတာလဲဆိုတာ မနက်ဖြန်ကျရင် သမီးသိမှာပါ။ အခုတော့ သမီးနားလိုက်ဦး၊ ခေါင်းတွေကိုက်နေမယ်၊ ဆေးတော့ကြိုသောက်လိုက်ဦးနော် သမီး”

အန်တီဆင့်ကိုယ်တိုင် တော်ဝင်ကို ဖေးမ, တွဲကာ အိပ်ခန်းထဲအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။

“အန်တီဆင့် စောစောကပြောတာ ဘာလဲဟင်”

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် မင်းမဟော်ရဲ့အကြောင်းတွေကို သမီးနားနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကြားရမယ်လေ၊ အန်တီဆင့်ရဲ့စေတနာကို အဲဒီကျွန်းသမီးနားလည်မှာပါ။ ဒါကိုမှ လက်မခံရင် သမီး စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခွင့်ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား”

နှစ်သိမ့်စကားလား၊ ချော့မော့စကားလား တော်ဝင်မသိပါ။ ပဟေဠိဆန်သော အန်တီဆင့်စကားအတွက် ထိုညက တော်ဝင် အိပ်မပျော်ခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

ကိုကိုလည်း ခုလောက်ဆို တော်ဝင်ကို သတိရလွမ်းနေမည်လား။

တော်ဝင်အပေါ်ထားခဲ့တဲ့ ကိုကိုရဲ့စိတ်ကို တော်ဝင်သိခဲ့ရပြီပြီ။ ကိုကိုရဲ့ တည်ကြည်ပြီး ယောက်ျားပီသတဲ့စိတ်ဓာတ်ကို တော်ဝင် လေးစားကြည်ညိုခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ကိုကိုကို တော်ဝင်ချစ်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၃၈)

အန်တီဆင့်နှင့်အတူပါလာသော အမျိုးသမီးကြီးကို တော်ဝင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ ညဉ့်ခန်းထဲမှာ အန်တီဆင့်နှင့်စကားတွေပြော ရင်း မိညိုလာခေါ်မှ ထွက်ရသည့် တော်ဝင်ကိုလှမ်းကြည့်၏။

“လာ သမီး၊ လာ ထိုင်ဦး”

အန်တီဆင့်က တော်စင်ကို ဆီးကြိုရင်း နံဘေးမှာထိုင်စေ ၏။ တော်ဝင်ကို ပြုံးပြီးလေးကြည့်နေသော အမျိုးသမီးကြီးကို တော် ဝင်နှုတ်ဆက်ပြီးပြီ၏။

“မဆင့်တူမလေးက တကယ်ချစ်စရာလေးပါလား”

“တော်ဝင် သမီး ဒါက ဒေါ်မိုးမြင့်စံတဲ့ နှင်းမခလေးရဲ့ အမေပေါ့”

“ဟင်”

တော်ဝင် အံ့ဩသွားမိသည်။ မမ၊မခရဲ့ အမေတဲ့။ ဒါဆို ကိုကိုရဲ့မိထွေးပဲပေါ့။

“သမီးလေးက အန်တီကိုသိပေမယ့် အန်တီက သမီးလေး ကို သိနေပြီးသားပါကွယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ သမီး မမ၊မခကိုခင်ပါတယ်”

“သမီးလေးရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့စိတ်ဓာတ်လေးကို အန်တီ သိနေတာတယ် သမီး၊ ဒါကြောင့်လည်း အန်တီက သမီးရင်းချာလို သဘောထားပြီး သမီးလေးကို သတိပေးချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

တော်ဝင် မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေပုတ်ခတ်ပြီး နားမလည် နိုင်သလိုကြည့်၏။ အန်တီဆင့်က တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ခေါင်းလေးညိတ် ကာ ဝင်ပြော၏။

“အသေအချာနားထောင် သမီး၊ မမိုး သမီးကိုပြောပြလိမ့် မယ်၊ အန်တီဆင့်ပြောတာထက် မမိုးစကားတွေဆိုရင် သမီး သဘော ပေါက်လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်၊ ကဲ မမိုး သမီးလေးနဲ့စကားပြောဦးနော်”

အန်တီဆင့် တမင်ရှောင်ထွက်ပေးသွားတာဟုပဲ တော်ဝင် ထင်ပါသည်။ ညဉ့်ခန်းထဲမှာ တော်ဝင်နှင့် ဒေါ်မိုးမြင့်စံတို့နှစ်ဦးပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တော်ဝင်ငြိမ်သက်စွာနားစွင့်နေမှ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ဆက် ပြောသည်။

“မောင်မင်းမဟော်နဲ့ သမီးလေးတို့ သံယောဇဉ်တွယ်နေတာ

www.burmeseclassic.com

ကို အန်တီကြားတယ်သမီး၊ ပထမတော့ မောင်မဟော် ချစ်သူချည်း
စားတွေထားတာ အဆန်းတကြယ်ကိစ္စမဟုတ်လို့ အန်တီ ဘာမှမပြော
လိုပါဘူး။ အခုတော့ သမီးလေး ဒုက္ခရောက်မှာပိုလို့ လာပြောတာပါ။

“ဟို အန်တီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“သမီးမသိသေးတဲ့ မောင်မဟော်အကြောင်းတွေ အန်တီ
ပြောချင်လို့ သမီး၊ မောင်မဟော်က အန်တီနဲ့ မိတ္တူတော်တယ်ဆိုတာ
တော့ သမီးသိမှာပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ် အန်တီ”

“အန်တီသမီးလေး နှင်းမခနွဲ မောင်မဟော်က မောင်နှမ
အရင်းတွေမဟုတ်ကြဘူး။ မောင်မဟော်က မိန်းကလေးတွေရွှံတာ
ပွေတာ သမီးကြားမှာပါ။”

ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒီအကြောင်းတွေပဲ ကြားနေရတာ
များတော့ တော်ဝင် သိပ်ပြီးမဆန်းတော့သလို ဖြစ်နေ၏။

“သမီးအပေါ်မှာပဲ သူ တည်ငြိမ်မယ်လို့ သမီးထင်နေတယ်
ဆိုရင် လုံးဝမှားလိမ့်မယ် သမီး၊ မောင်မဟော်ဆိုတာ အန်တီလက်
ထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းလာတော့ အန်တီ သူ့စိတ်ကိုသိနေတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းပြောရရင် မောင်မဟော်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတွေ
မနည်းတော့ဘူး”

“ဟင်”

“သမီး ဒုက္ခရောက်စေချင်ဘူး။ မောင်မဟော်ဟာ တစ်ချိန်

ကျရင် အန်တီသမီးနှင်းမခနွဲ မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ရမယ့်သူပါ။”

“ရှင်”

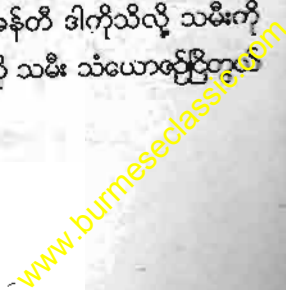
“ဒါ အမှန်ပဲသမီး၊ မောင်မဟော်နဲ့ နှင်းမခလေးတို့က တစ်
အိမ်တည်းအတူနေကြတာဆိုတော့ သူတို့ချင်း ဘယ်အခြေအနေထိရှိ
သလဲဆိုတာ သမီး စဉ်းစားကြည့်လေ။ အန်တီနဲ့မောင်မဟော်အပေး
တိုင်ပင်ပြီး တစ်ချိန်မှာလက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ပထမတော့
မောင်မဟော်က လက်မခံချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးနှင်းမခက သူ့ကို
ဘယ်လောက်ထိခွင့်လွှတ်နားလည်သလဲဆိုတာ သူ့သိသွားပါပြီ။”

တော်ဝင် မယုံနိုင်အောင် တုန်လှုပ်သွားမိတဲ့အထိပါပဲ။ ကိုကို
နဲ့ မမ၊မခက ဒီအခြေအနေအထိဖြစ်နေကြသည်လား။ ဒါဆို ဘာ
ကြောင့် မမ၊မခက ကိုကိုနှင့်တော်ဝင်ကိစ္စမှာ ကူညီပေးနေခဲ့တာလဲ။

“သမီး ယုံရခက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပါ။ သမီးလေးနှင်းမခက
မောင်မဟော်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ တစ်ချိန်မှာ သူတို့ လက်ထပ်ရမှာသေ
ချာတော့ အခုချိန်မှာ မောင်မဟော်စိတ်တိုင်းကျ အားလုံးခွင့်ပြုပေး
ထားတယ်။”

“ဘယ်လို အန်တီ၊ မမ၊မခက သမီးနဲ့ကိုကိုကိစ္စကို တမင်
နားလည်ပေးတဲ့သဘောလားဟင်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ သမီး၊ အန်တီ ဒါကိုသိလို့ သမီးကို
လာသတိပေးတာပါကွယ်။ မောင်မဟော်ကို သမီး သံယောဇဉ်ပြီတယ်
နေရင်တောင် ဆင်ခြင်နိုင်အောင်လို့ပါ။”

“ဆင်ခြင်ရမှာထက် လုံးဝကို သမီးနောက်ဆုတ်လိုက်ရမှာ ကိုယ့်ဘဝကြီးနစ်မွန်းမယ့်ကိစ္စကြီးကို သမီးသိခဲ့ပြီပဲ”

အသံနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသော အန်တီဆင့်က ယတီပြတ်ပြောသည်။ ကြားနေရသောစကားတွေကို တော်ဝင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ကိုကိုနဲ့ မမ,မခတို့ တော်ဝင်ကို ပူးပေါင်းလှည့်စားခဲ့သည့်အဖြစ်ပါလား။

“သမီးလေးကို သားသမီးချင်းစာနာလို့ အန်တီဒုက္ခမတွေ့စေချင်ပါဘူး။ မဆင့်ကိုလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးနေလို့ အန်တီလာပြောရတာပါ။ ဒီကိစ္စမှာ အန်တီရဲ့သမီးကိုယ်တိုင်ပါနေတော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

ဒေါ်မိုးမြင့်စံကိုယ်တိုင် နှုတ်က ဝန်ခံပြောဆိုနေသည့်အဖြစ်မှာ တော်ဝင်နှုတ်တွေ ဆို့အနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မီးလျှံတွေနှင့် လောင်မြိုက်နေခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“ကဲ သမီး အမှန်တရားတွေကို သမီးသိခဲ့ပြီပဲ၊ အန်တီဆင့်ဘွားကြောင့် သမီးကိုတားမြစ်နေသလိုဆိုတာ သမီးသိပြီပေါ့”

“အဟင့် ဟင့် ကိုကို၊ ဒီလောက်အထိ တော်ဝင်ကို မလှည့်စားသင့်ဘူး”

ချောက်ချားတုန်ယင်စွာ ရေရွတ်တိုက်ရင်း တော်ဝင် ဧည့်ခန်းထဲက ချာခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့မိသည်။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ဆိုနစ်နေသော ဝေဒနာတွေအတွက် အ

ခန်းထဲကအိပ်ရာပေါ်ရောက်မှ ပစ်လွှဲရင်းရှိက်ငိုနေမိသည်။

ရက်စက်လိုက်ကြတာ။ ကိုကိုရော နှင်းမခပါ တော်ဝင်ရဲ့ နှလုံးသားကိုလိမ်ညှာလှည့်စားခဲ့ကြတာ။ ဒီလောက်အထိ မကြံစည်မရက်စက်သင့်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။

“သမီး”

ဒေါ်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲဝင်လာသော အန်ဆီဆင့်ကိုလည်း တော်ဝင် မော့မကြည့်နိုင်ပါ။ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်သောအဖြစ်အပျက်တွေက တော်ဝင်ရင်ထဲကို မုန်တိုင်းကြီးတားခိုလို မွေနှောက်သွားခဲ့သည့်အဖြစ်။

“မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်တော့ သမီး၊ သမီးကြိုဆိုခဲ့တာ မဟာအမှားကြီးပဲ၊ အဲဒီအမှားကြီးကို အချိန်မီ ပြင်ဆင်နိုင်တာ နောက်မကျသေးပါဘူးကွယ်”

နောက်မကျသေးဘူးတဲ့လား။ တော်ဝင်နှလုံးသားက ခံစားဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့အချစ်က လှည့်စားမှုကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုကို လှည့်စားလိမ်ညှာခဲ့ပေမယ့် တော်ဝင်နှလုံးသားက အချစ်ကို တကယ်တွေ့ရှိခဲ့တာပါ။ တောင်ဝင်သူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနှလုံးသားမှာ အချစ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ပေါက်ဖွားခဲ့ဖူးပါတယ် ကိုကိုရယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချစ်က -

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃၉)

“ဘာ ဘာပြောတယ် ဝဏ္ဏ၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ငါ နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမနက်ပဲ မာမိတို့ကို ဖိတ်ထားလို့ အန်တီဆင့်အိမ်ကိုသွားကြတယ်။ တော်ဝင်သူ့ရဲ့စေခံပွဲတဲ့ အခုတောင် သူတို့ခြံထဲမှာ ကားတွေ၊ လူတွေ စုံနေပြီ”

ဝဏ္ဏစကားတွေက သူ့ရင်ကို ငရဲမီးနဲ့ပက်သလို ခံစားရသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဖုန်းကိုပိတ်ကာ သူ အိမ်ထဲက ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“ကိုကို ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ညဉ့်ခန်းကိုအဖြတ်မှာ လှမ်းမေးသည့် မခေအသံကိုကြားပေမယ့် ပြန်ရှင်းမပြနိုင်ပါ။ ကားပေါ်တက်ကာ ဝဏ္ဏတို့အိမ်သက်ကို

စိုးမိုးစာပေ

မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ခြံတံခါးဖွင့်ပြီးစောင့်နေသော ဝဏ္ဏရှေ့မှာပဲ သူ့ကားကိုထိုးရပ်ပြီး ဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်က တော်ဝင်တို့ခြံထဲမှာ ဝဏ္ဏပြောသလိုပဲ ကားသုံးစီးရပ်ထားသည်။ သူ ရပ်ကြည့်နေတုန်းမှာ ကားဖြူလေးတော်ဝင်တို့ခြံထဲမောင်းဝင်သွားသည်။

ဆင်ဝင်အောက်မှာရပ်လိုက်သော ကားပေါ်ကဆင်းလာသူတွေကို မဟော် မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဟင်”

နံ့သာရောင်တိုက်ပုံနှင့် ပိုးပုဆိုးကိုဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်က သူတို့ရှိရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ မထီတရီမျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့် မျက်နှာက ရိုးမ။

“ဒါ ရိုး ရိုးမ”

“ဟုတ်တယ် မဟော်၊ တော်ဝင်နဲ့စေခံပွဲလိုက်တာ ရိုးမလေ” ဝဏ္ဏစကားက ရင်ထဲထိ ရူးနစ်တိုးဝင်သည်။ သူ့ကိုမြင်တာကြောင့် ရိုးမ တမင်လှည့်ကြည့်တာ သေချာ၏။ အနိုင်ယူသူအပြီးတွေနှင့် ရိုးမ တော်ဝင်တို့အိမ်ထဲ လှည့်ဝင်သွားသည်။

“တောက်”

ရင်ထဲက နာကျင်ဒေါသတွေက တက်တစ်ချက်အဖြစ် ပွင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဝဏ္ဏက သူ့ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း -

စိုးမိုးစာပေ

“ကြည့်ရတာ လတ်တလော ဝုန်းဒိုင်းကြစိစဉ်လိုက်
မဟော်၊ မင်းနဲ့တော်ဝင် ဒီရက်မှာ မတွေ့ဖြစ်ဘူးလား”

ဝဏ္ဏမေးတာတွေကို သူ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ လစ်လ
သောဝေဒနာတွေက ပူလောင်လှသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ရဲ့စိတ်မှုထဲမှာ တော်ဝင် မငြင်းနိုင်ခဲ့တာ
ဖြစ်ရမည်။ ရိုးမနှင့် တော်ဝင်ကို ဇွတ်စိစဉ်လိုက်တာ သူ နောက်က
သိခဲ့ရပြီ။

ဝဏ္ဏတို့ခြံထဲမှာပဲ သူနှင့်ဝဏ္ဏထိုင်ရင်း တစ်ဖက်ခြံထဲ
မျှော်ငေးကြည့်နေရသည့်အဖြစ်၊ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေသော ဒေါ်
တွေ၊ နာကျင်မှုတွေကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ အသိတစ်ခုနှင့် သူ ထိန်းချုပ်နေခဲ့ရ၏။

တော်ဝင်တို့ခြံထဲက ကားတွေ လူတွေ ပြန်ထွက်သွားသည့်
အထိ သူစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဝဏ္ဏရဲ့မိဘတွေလည်း ပြန်ထ
ကြသည်။

တော်ဝင်တို့ခြံတံခါးကြီးကို လာပိတ်နေသော ဦးမိုးဆီ
သူ အပြေးသွား လက်ကာတားရင်း -

“ဦးမိုး နေပါဦး”

“ဟာ ဟေ့ မောင်ရင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ထွက်”

“တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ ဦးမိုး”

ဆင်ဝင်အောက်က လှမ်းအမိန့်ပေးသော ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်

အသံကြောင့် ဦးမိုး သူ့ကိုမတားတော့ပါ။ သူ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်ဆီ ဦး
တည်လျှောက်ခဲ့၏။

“ဘာကိစ္စလဲ မောင်မင်းမဟော်”

“ကျွန်တော် တော်ဝင်နဲ့တွေ့ချင်လို့ အန်တီဆင့်”

“မင်း တွေ့ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ တော်ဝင်ကို ဒီနေ့ပဲ အန်တီ
စေ့စပ်ပေးလိုက်ပြီ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ တော်ဝင့်ဆန္ဒမပါဘဲ အန်တီ
ဆင့် စိစဉ်တာ ကျွန်တော်သိနေတယ်”

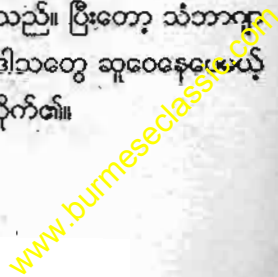
သူ ပေါက်ကွဲစွာဆိုတော့ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် မဲ့ခနဲပြုသည်။
စေ့စပ်ပွဲမှာ အပြည့်ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်ရတနာတွေက ဝင်းလက်
တောက်ပနေ၏။

“တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်က ဒီပွဲကို လက်ခံခေါင်းညိတ်ခဲ့တာဆို
ရင် မင်း ဘာပြောမလဲ”

“ကျွန်တော် မယုံဘူး၊ တော်ဝင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ဒါဆို မင်းကို နောက်ဆုံးအခွင့်ပေးမယ်၊ အဲဒီနေရာကပဲ
စောင့်”

သူ့ကို ညှို့ခန်းထဲတောင် ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ ဆင်ဝင်အောက်မှာ
ပဲ ရပ်ခိုင်းခဲ့ကာ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် လှမ်းဝင်သည်။ ပြီးတော့ သံဘာက
တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲပိတ်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဒေါ်သတွေ ဆူဝေနေပေးမယ့်
တော်ဝင်စိတ်နှင့် သူ အံတင်းစောင့်နေလိုက်၏။

မကြာလိုက်ပါ။ အန်တီဆင့်နှင့်အတူထွက်လာသော တော်ဝင်။ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် လှပကြော့ရှင်းနေ၏။

“တော်ဝင်”

“ရှင်ပြန်တော့ ကိုမင်းမဟော်၊ ရှင်မျက်နှာကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမြင်တွေ့ချင်တော့ဘူး”

“ဟင် တော်ဝင်၊ ကိုယ် ကိုယ်”

“ကဲ သမီး သွားတော့၊ မောင်မင်းမဟော် မင်း ထပ်ပြီး မနှောင့်ယှက်နဲ့တော့”

“တော်ဝင် တော်ဝင် နေပါဦး”

သူ့ခေါ်သံကို ဥပေက္ခာပြုကာ တော်ဝင် အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သံဘာဂျာတံခါးကို သူ တဝုန်းဝုန်း ဆွဲကိုင်ခေါ်နေမိဆဲ။

“သွားတော့ မောင်မင်းမဟော်၊ ဒါ အန်တီခြံဝန်းထဲမှာနော်”

ခြံမီးခြောက်စကားမှန်း သူသိသည်။ လက်သီးတွေ တင်းတင်းဆုပ်ရင်း သူ အန်တီဆင့်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။

“မတရားဘူးဗျာ၊ တော်ဝင် ကျွန်တော့်ကို မုန်းသွားတာ တကယ်မဟုတ်ဘူး”

“သမီးလေးက မင်းရဲ့နာမည်ကိုတောင် ကြားချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီခေါ်လို့ထွက်တွေ့တာ၊ ကဲ မင်းသွားပါတော့”

ခေါ်ခင်ခင်ဆင့် စကားအဆုံးမှာ ဦးမိုးက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲ၏။ ဦးမိုးလက်တွေကို သူ့ခါထုတ်ပစ်တော့ -

“မဟော် လာကွာ၊ စိတ်ထိန်းပါ”

ခြံထဲအထိ စိုးရိမ်စွာဝင်လိုက်လာသော ဝဏ္ဏက သူ့ကို လာဆွဲခေါ်သည်။ သူ့လက်သီးတွေ တင်းတင်းဆုပ်ရင်း နေရာက မရွေ့။

“မောင်ဝဏ္ဏ မင်းသူငယ်ချင်းကို ခေါ်သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ မဟော် လာကွာ၊ ငါ တောင်းပန်တယ်၊ ငါ့မျက်နှာကို မင်းထောက်ဦးကွာ၊ လာ မဟော်၊ လာပါကွာ”

နောက်ဆုံးတော့ ဝဏ္ဏဆွဲခေါ်ရာကို သူလိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲမှာ အလိုမကျခြင်းတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မွန်းကျပ်မှုတွေနှင့် ဆူဝေနေသည်။

ဘယ်တော့မှ မင်းကို ငါ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး တော်ဝင်။

အားလုံးကိုရင်ဆိုင်ပြီး မင်းကို ငါရအောင်ကြိုးစားပြမယ်။

ဘယ်သူတွေ ပိုင်းဖျက်ဆီးကြပါစေ ငါ့ရင်ထဲက အချစ်က သက်သေဆိုတာ မင်းယုံပါ တော်ဝင်။

မနက်ကတည်းက ထွက်သွားသော မဟော်။ ည မိုးချုပ်လှအထိ ပြန်မလာတော့ မေ စိုးရိမ်လာမိတာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ဝဏ္ဏတို့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း ကိုကိုနှင့်ဝဏ္ဏ

အပြင်ထွက်သွားကြတာ မနက်ကတည်းကဟု ကြားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေသော မခ တစ်ယောက် တည်းမဟုတ်ဘဲ မေမေလည်း ပါသည်။ ကိုမိုးကတော့ သူ့အခန်းထဲ ဝင်ကာ အိပ်နေပြီ။

“ကိုကို ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေပြီလဲ မသိဘူး မေမေရယ်”

“မောင်ဝဏ္ဏလည်း ပါသွားတာပဲကွယ်”

မေမေက နှစ်သိမ့်သည်။ ဒါပေမဲ့ မခ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေ တာပဲဖြစ်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ တော်ဝင်စေ့စပ်လိုက်သည်ဆိုတော့ ကိုကို ခံစားရမှာ သေချာသည်။ ဒါကိုလည်း အမပြောမှ မခ သိ ရတာဖြစ်သည်။

“ဒီမနက်ပဲ တော်ဝင်သူ စေ့စပ်လိုက်တာ သမီး။ အဲဒီ သတင်းကြားလို့ သူ ဝဏ္ဏတို့အိမ် ထွက်သွားတာ”

မေမေပြောတော့ မခ အံ့ဩသွားမိတာ အမှန်။ တော်ဝင် စေ့စပ်လိုက်တာကို လုံးဝမယုံနိုင်ပါ။ အန်တီဆင့်ရဲ့အစီအစဉ်တွေဟု ထင်သည်။

“တော်ဝင်ကို အန်တီဆင့် ဇွတ်စီစဉ်လိုက်တာထင်တယ်”

“တော်ဝင်လေးကိုယ်တိုင်က လက်ခံတာတဲ့ သမီး”

“ဟင် မေမေ ဘယ်လိုသိလဲ”

“မေမေ့ဆီ တော်ဝင်အန်တီကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ပြောတာ ပါသမီး။ မင်းမဟော် ရှုပ်တာပွေတာတွေကို တော်ဝင် အတိအကျ

သိလိုက်လို့ စိတ်နာနေတာတဲ့”

မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု မခ ထင်ပါသည်။ ကိုကိုနှင့်တော်ဝင်တို့ ဆွေနိုင်ဖို့တောင် မခ စီမံပေးခဲ့တာ မေမေတို့မှ မသိကြဘဲ။ ဒီကိစ္စ နာ တော်ဝင် မငြင်းနိုင်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာထင်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုက စေ့စပ်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ မောင်မဟာ ဘာမှ ဆက်မလုပ်သင့်တော့ဘူး”

“ကိုကို သိပ်ခံစားရမှာပဲ မေမေရယ်”

“သူ့အတွက် မဆန်းပါဘူး သမီးရယ်။ ရည်းစားတွေ အများ ကြီးထားပြီး အများကြီးလည်း ကွဲခဲ့ဖူးတာပဲ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး မေမေ ကိုကိုက တော်ဝင်သူကို တ ကယ်ချစ်တာ”

မဟော်ဘက်ကချည်းပဲ ခံစားပြောနေသော သမီးလေးကို ဒေါ်မိုးမြင့်ခံ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်မိ၏။ တကယ်ဆို သမီးရင်ထဲကို မြင်ခဲ့တာလည်း ကြာပြီ။

“သမီး ဘာကြောင့် တခြားသူတွေရဲ့ရင်ထဲကို ခံစားနား လည်နေတာလဲ။ သမီးရင်ထဲမှာရော ခံစားချက်မရှိဘူးလား”

သူမအမေးစကားကြောင့် သမီးမျက်နှာလေး ညှိုးသွားသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲက ခံစားမှုတွေကို သူမ နားလည်ထားခဲ့တာ ကြာပြီ။ သမီးကိုမြင်တိုင်း သူမရင်ထဲမှာလည်း ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာ တွေက များနေပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း တော်ဝင်သူနှင့်ဆုံတွေ့ပြီး သမီးလေးအနား မဟော်ရောက်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာ သမီးလေးမသိရှာ။

“ဟော ကိုကိုပြန်လာပြီ”

ခြံထဲကိုမောင်းဝင်လာသော ကားမီးရောင်ကိုမြင်တော့ အရင်ဆုံးထရပ်လိုက်တာ မခဲ ဖြစ်သည်။ ဆင်ဝင်အောက်ကို သုတ်ခနဲ ထွက်သွားတာမို့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံက ကပ်လိုက်ခဲ့ရ၏။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဝဏ္ဏဆင်းလာသည်။ ပြီးမှ နောက်ခနဲ ထဲက မဟော်ကိုတွဲထုတ်သည်။

“ဟင် ကိုကို”

“မဟော် အတော်မှူးနေတယ် နှင်းမခ၊ မနည်းချောခေါ်ခဲ့ရတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မောင်ဝဏ္ဏ အန်တီတို့စိုးရိမ်လို့ မျှော်နေကြတာ”

“ရတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့မယ်နော် ကားထားခဲ့တယ်”

“မင်း ဘယ်လိုပြန်မလဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရတယ်အန်တီ ကျွန်တော် ဘာမမဖြစ်ဘူး၊ တက္ကစီနဲ့ ပြန်လို့ရတယ်၊ မဟော်ကိုပဲ ဂရုစိုက်လိုက်ပါ”

ညှိခန်းဆိုဟပေါ်အထိ မဟော်ကို ဝဏ္ဏပို့ပေးပြီး ပြန်သွားသည်။ မခ စိုးရိမ်မျက်နှာနှင့် မဟော်အနားမှာ တကြော်ကြော်ခေါ်

နေ၏။

“ကိုကို ကိုကို ကိုကို”

“အင်း အင်း တော်ဝင် အေ့”

ခေါင်းမထောင်နိုင်ဘဲ နှုတ်က ညည်းနေတာ တော်ဝင်နာမည်ပဲ ဖြစ်သည်။ မခ မေမေ့ကိုကြည့်တော့ မေမေ တွေတွေကြီးရပ်နေ၏။

“ဘယ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မေမေ”

“သူ့ကို သမီး အခန်းထဲအထိ တွဲခေါ်သွားကြမယ်”

“ဘယ်လို မေမေ”

မခ မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ ဒေါ်မိုးမြင့်စံကိုကြည့်သည်။ ဒေါ်မိုးမြင့်စံနှုတ်ခမ်းတွေ လွန်လွန်လေးပြီးရင်း မခ,ပန်းလေးကို ဆွဲကာ ရင်ခွင်ထဲသွင်းသည်။

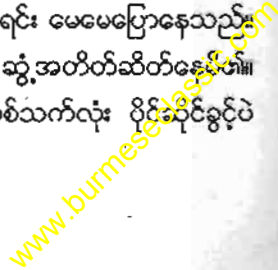
“ဒါ သမီးအတွက် မေမေစီမံမှာ သမီး၊ မဟော်ကို သမီး ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ မေမေသိတယ်”

“ဟို ဟို သမီး”

“တွေဝေမနေနဲ့ သမီး၊ သမီးရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ မေမေသိတာပေါ့ကွယ်၊ မေမေသမီးလေး သောကတွေနဲ့ ပူလောင်နေတာ မေမေ မမြင်ရက်ဘူး”

မခ ဆံနွယ်လေးတွေကိုပွတ်သပ်ရင်း မေမေပြောနေသည်။ မခ,ကတော့ ရင်တွေတုန်ယင်ဖိုလိုက်ရင်း ဆွဲအတိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဒါ မဟော်ကို သမီးလေး တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပဲ”

သမီး၊ တစ်ခါတလေမှာ ရိုးသားစာနာမှုတွေက ရှုံးနိုင်ခြင်းတွေပဲ ရ တတ်တယ်၊ မေမေသမီးလေး ဖြူစင်တာ မေမေသိတယ်၊ ဒီတစ်ခါ တော့ မျက်လုံးတွေမှိတ်ပစ်လိုက် သမီး”

“ကို ကိုကိုသိရင် မခေကို မုန်းသွားမှာပေါ့”

“ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို သမီးတွေ ကြောက်နေတာပဲ၊ လောကကြီးမှာ အရေးကြီးတာ ဘာလဲ သမီး၊ အဓိကက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ချစ်တတ်ဖို့ပဲ၊ သူများအတွက်ချည်းပဲ သမီးကြည့်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သမီးအတွက် ငဲ့ကြည့် လိုက်စမ်းပါ၊ ကဲ မေမေမိမိတာကို မျက်စိလေးတွေမှိတ်ပြီး သမီး နာခံပါကွယ်”

မခေ ဘာပြောရမှန်းမသိပါ။ ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ခွေခေါက်အိပ် မောကျနေသော ကိုကိုမျက်နှာလေးကို ငေးနေမိဆဲ။
ကိုကိုကို မခေ ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ခဲ့တာပါ ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၄၀)

“ဟာ”

ဖျတ်ခနဲနိုးလာတော့ မဟော် လူးလဲထထလိုက်မိသည်။ ထက် အောက်ငြိန်မျှောလှုပ်ခတ်သွားသော မွေ့ရှာပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေသော သူ့ကို အထိတ်တလန့်မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ကြည့်နေ ၏။

“မခေ ငါ ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဟို ဟို ညက ကို ကိုကို မခေအခန်းထဲ ဇွတ်ဝင်လာတာ”

“ဟာ”

အသံလေးတွေ တုန်ယင်ကာ မခေ ဆိုတော့ သူ့ခေါင်းတွေ ချာချာလည်သွားစေမတတ် ဖြစ်သွား၏။

“မ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ငါ ငါ ဟာကွာ၊ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ မင်း မင်း ငါ့ကို”

“ဒေါက် ဒေါက်”

“သမီး သမီးလေးမခ”

အခန်းတံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ဒေါ်မိုးမြင့်စံအသံကို ကြားသည်။ မဟော် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူသွားရသည်။ ကြယ်သီးတွေ ပြုတ်နေသော အင်္ကျီကို ကသောကမျောတပ်သည်။

“မခ သမီး အိပ်နေတုန်းပဲလား၊ ထတော့လေကွယ်”

မခ ခုတင်ပေါ်မှာ အသံမထွက်ဘဲ ငုတ်တုတ်လေးရှိနေ၏။ မဟော် အံ့ကိုတင်းခနဲကြိတ်ရင်း တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“သမီး၊ အို မင်း မင်း”

ဒေါ်မိုးမြင့်စံ မျက်လုံးကြီးပြုံးကာ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း စကားသံတွေ ထပ်ထွက်မလာပါ။ သူ့ အခန်းထဲက တွန်းတိုက်ထွက်ခဲ့သည်။

“သမီး၊ မေမေသမီး”

ဒေါ်မိုးမြင့်စံအသံကို ကြားရ၏။ ဒါပေမဲ့ သူ ပြန်လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါ။ မြေလှမ်းတွေက ဆင်ဝင်အောက်မှာရှိနေသော ကားဆီလှမ်းခဲ့၏။

ကားပေါ်လှမ်းအတက်မှာ ခြံထဲမှာရှိနေသော မိုးကျော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသေးသည်။ ထူပူသောမျက်နှာနှင့် သူ မောင်းထွက်ခဲ့မိသည်။

ညတုန်းကဖြစ်ရပ်တွေကို စဉ်းစားကြည့်တော့ မမှတ်မိပါ။ ဝဏ္ဏနှင့် တစ်နေ့လုံး အရက်တွေသောက်ခဲ့တာ မှတ်မိသည်။ ပြီးတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်သည်လဲ။

ဝဏ္ဏအိမ်ရောက်တော့မှ ဝဏ္ဏရှင်းပြတာတွေကို သူနားထောင်မိ၏။

“ငါပြန်ပို့တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မခနဲ့ အန်တီစံရှိတယ်လေကွာ”

“ငါ့ကို မခအခန်းထဲ ဘယ်သူပို့လိုက်တာလဲ”

“ဟ ဒါတော့ ငါ ဘယ်သိမှာလဲ၊ မင်း အတော်မူးနေတာလေ”

“ဒါဆို ငါ့ဘာသာတော့ မသွားနိုင်တာ သေချာတယ်၊ တောက်၊ ဒါ လှည့်ကွက်ကြီးပဲဖြစ်မယ်၊ ဝဏ္ဏ မင်းဖုန်းပေးစမ်းကွာ” ဝဏ္ဏက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်ပေးသည်။ သူ ခလုတ်တွေနှိပ်ကာ ဆက်သွယ်မိသည်က ဒေါ်မိုးမြင့်စံကိုပဲဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ညက ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ထောင်မမ်းခဲ့တာ မဟုတ်လား ဒေါ်မိုးမြင့်စံ”

“မဟော် မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မင်း အရမ်းမူးနေလို့ တို့သားအမိ မနိုင်ဘူး၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ စောင်ခြုံသိပ်ထားခဲ့တာ”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ မခ၊ အခန်းထဲ ဘယ်လိုရောက်သွားသလဲ”

“မင်း မသိချင်ယောင်ဆောင် မေးနေတာလား မဟော်”

ညွှန်သင်္ခါရ်လောကီရောက်မှ မင်း မခအခန်းကို သွားနှိုးတယ်လို့ သမီးပြောတယ်။ ရင်တွေပူလို့ ရေဘူးယူခိုင်းတာတဲ့၊ ပြီးတော့ မင်း သမီးကို ခော်ကားတယ်”

“ဟာ”

“မင်း ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး မဟော်၊ သမီးလေးက မင်းကို ငါတို့ထက်တောင် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သူပါ။ အခုတော့”

သူ ဆက်မပြောရဲတော့ဘဲ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်မိသည်။ အမှန် တရားတွေကို သူ ဘာမှမမှတ်မိခဲ့ပါ။ ဒေါ်မိုးမြင့်စံပြောသလိုဆိုရင် သူ မခရဲ့အခန်းကို ဖိုက်မဲရွာရောက်သွားခဲ့သည်လား။

“ဟာ သွားပြီကွာ”

“မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ မဟော်၊ အဲဒါကြောင့် ညက အိမ်မပြန်နဲ့လို့ ငါပြောခဲ့တာကွာ”

ဝဏ္ဏ နောင်တရသလို ပြောသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ချ ဝေပူလောင်နေသည်။ ဘဝမှာ ဒီလိုအမှားမျိုး ဘယ်မိန်းမကိုမှ မကျ လွန်မိအောင် သူထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။

အခုတော့ အားလုံးလွန်ခဲ့ပြီ။

“ငါ အိမ်မပြန်ချင်ဘူး၊ ရင်ဆိုင်ဖို့ တော်တော်မျက်နှာပူ တယ်၊ တောက် သွားပြီကွာ၊ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားပြီ”

မဟော် ခေါင်းတွေခါ အံ့တွေကြိတ်ရင်း ဆိုနေသည်။ ဝဏ္ဏဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ပင့်သက်တွေသာ အခါခါချနေမိဆဲ။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ဝဏ္ဏရာ”

“ငါအကြံပေးချင်တယ် မဟော်၊ မင်း မခတာဝန်ကို ယူ သင့်တယ်”

“ဘာကွ ငါချစ်တာ တော်ဝင်၊ အခုကိစ္စက မရိုးသားဘူး၊ မခတို့ ငါ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ခဲ့တာကွ”

“ဒီလို လက်လွတ်စပယ်မပြောနဲ့လေကွာ၊ ထောင်ချောက် ဆင်တယ်ပဲထား၊ မင်းက အဲဒီထောင်ချောက်ထဲ ဝင်ခဲ့ပြီးပြီပဲ”

ဝဏ္ဏစကားတွေက သူ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်အောင် မှန်ကန်နေ ခဲ့သည်။

“မခက မင်းအပေါ်ကောင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ မင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ မဟော်ရာ၊ အမှားကြီးကို ဥပေက္ခာပြုနေနိုင် သလား၊ မခအပေါ်မှာတော့ မင်း စာနာသင့်တယ်”

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း သူ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ အာရုံ ထဲမှာ မခရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာ၏။

မခ၊ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူ့ကို နောင်ဖွဲ့ခြင်းတွေ အမြဲရှိနေ တာ သူသိခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ မခကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ တော်ဝင် ရဲ့ကိစ္စမှာ မခကိုပဲ အသုံးချ အကူအညီတွေယူခဲ့၏။

အခုတော့ မခနဲ့ သူ။

“ဟူး ငါ့စိတ်တွေ မွန်းကျပ်နေတယ်ကွာ”

“မင်း ဘာလုပ်မလဲ မဟော်”

“ငါ အိမ်မပြန်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အမှားအတွက် ငါတာဝန်ယူမှာပါ။ ဒယ်ဒီပြန်လာတာနဲ့ မခ ကိုလက်ထပ်မယ်၊ ဒီရက်တွေမှာတော့ ငါ့ရဲ့အိမ်မက်အိမ်လေးထဲမှာပဲ ငါနေချင်တယ်”

ဝဏ္ဏပင့်သက်ရှိက်မိသည်။ မဟော်ဆိုသည့် အိမ်မက်အိမ်ကလေးဆိုတာ တော်ဝင်နဲ့အတူနေဖို့ မဟော်ဝယ်ထားသော အိမ်ကလေးပဲဖြစ်သည်။

လတ်တလောမှာတော့ မဟော်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို သူ့နားလည်ပါသည်။ မမြင်နိုင်သောကြောင့်မဟာက မဟော်တဝကို လှည့်စားပြောင်းလဲသွားစေခဲ့ပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မဟော်အတွက် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာပဲ သူ အကြံပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။

ယောက်ျားဆိုတာ အမှားရဲ့တာဝန်ကိုလည်း ယူရမည်ပေါ့။

အခန်း (၄၁)

“သူ ဒီလိုတာဝန်ယူတယ်ဆိုရင် ပြီးပြီပေါ့ သမီးရယ်”

“ဟို သမီးစိတ်ထဲမှာ လိပ်ပြာမသန့်ဘူး မေမေ ကိုကိုကို”

“တော်တော့ သမီး။ အဲဒီကိစ္စကို သမီးမေ့ထားစမ်းပါ။ အခု အခြေအနေတွေက ပြီးသွားပြီ နောက်တစ်ပတ်ဆို ကိုမင်းဖြူ ပြန်လာတော့မယ်။ မဟော်က အဲဒီအခါ သမီးကိုလက်ထပ်မယ်လို့ မာမိုကို ဖုန်းဆက်တယ်။ အခုတော့ သူ အားလုံးနဲ့ဝေးရာမှာ နေပါရစေတဲ့”

ကိုကို ဖုန်းဆက်ခဲ့တာတွေကို မေမေပြန်ပြောတော့ မခ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေသည်။

တကယ်ဆို ထိုညက ကိုကို အမူးလွန်ကာ မခ အခန်းထဲမှာ

တစ်ညလုံး အိပ်နေခဲ့သည်။

ကိုကို့ရဲ့မျက်နှာလေးကို တစ်ညလုံး ထိုင်ငေးနေရင်း မခဲပဲ ရင်တွေတုန်ခါနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကိုကိုကတော့ တော်ငင့်နာမည်ကို ရေရွတ်လိုက်၊ အိပ်ပျော်သွားလိုက်နှင့်ပဲ ရှိနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

“သမီး ဘာမှမပူနဲ့နော်၊ အားလုံးအဆင်ပြေမှာပါကွယ်၊ ကဲ မေမေ အလုပ်သွားတော့မယ်နော်”

မေမေက မခဲ ခေါင်းလေးကိုပုတ်ခါထွက်သွားခဲ့သည်။ မခဲ တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့၏။

ဒီအခန်းလေးထဲမှာ ကိုကို့ရဲ့ရနံ့လေးတွေ အခုထိရှိနေဆဲဟု မခဲ ထင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအပေါ် မရိုးသားခဲ့သော အပြစ်တစ်ခုအတွက်တော့ စိတ်မှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေဆဲ။

ကိုကိုကို မခဲ ထာဝရပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်တဲ့လား။

မေမေ၊ ဖန်တီးခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တွေကို မခဲ သိခဲ့ရသည်။ မေမေက ကိုကိုနှင့် တော်ဝင်တို့ ဝေးအောင်လည်း အန်တီဆင့်တို့ဆီသွားကာ ဖန်တီးခဲ့သည်။

ဒါတွေကို မနေ့က မေမေပြောပြမှ မခဲ အံ့ဩစွာ သိခဲ့ရသည်။

“မေမေ များခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် သမီးလေးကို ချစ်လို့ထိုသမီး ခံစားနေရတာ မေမေ မကြည့်ရက်ဘူး”

မေမေဆိုခဲ့သောစကားက ရင်ထဲကို ထိရှခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနှင့်တော်ဝင်တို့အပေါ်မှာတော့ မခဲ စိတ်တွေ လိပ်ပြာမလုံတော့ပါ။

ကိုကိုကို ထာဝရပိုင်ဆိုင်ခွင့်က တရားမျှတရဲ့လား။

အတွေးတွေ ချာလည်နေတုန်း ဖုန်းကဝင်လာသည်။ မေမေသူမကို ဘာမှစရာကျန်သွားသည်မသိ။

“မခဲ”

ကြားလိုက်ရတာ မေမေ့အသံမဟုတ်ပါပဲ ကိုကိုအသံဖြစ်သည်။

“ကို ကိုကို”

“ကိုယ် မင်းအမေဆီဖုန်းဆက်ပြီးပြီ မခဲ၊ မင်းအမေပြောလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ဒယ်ဒီပြန်လာတာနဲ့ မင်းကို ကိုယ်တာဝန်ယူတယ် မခဲ၊ ဒါ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာတရားအတွက်ပဲ၊ ကိုယ့်နဲ့လုံးသားကတော့ တော်ဝင်ဆီပါသွားပြီဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

ကိုကိုစကားတွေက မခဲရင်ထဲအထိ စူးရှတိုးဝင်နေခဲ့၏။

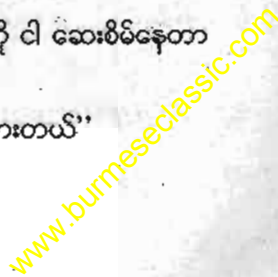
ကိုကို ဘာကြောင့် ဒါတွေပြောနေခဲ့တာလဲ။

“အခုကတည်းက ငါ ဝန်ခံထားတာပါ။ ကဲ ဒါပဲ မခဲ”

“နေ နေပါဦး၊ ကိုကို အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

“အဲဒါ မမေးပါနဲ့ မခဲ၊ ငါ့နဲ့လုံးသားကို ငါ ဆေးစိမ်နေတာအခု ...”

“ဟင် ကိုကို အရက်တွေသောက်ထားတယ်”

“သောက်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ သောက်နေတာ ငါတို့
ယောက်လုံး နေ့တွေညတွေ ဘာမှမသိဘဲ နေချင်နေတာ”

“ကိုကိုရယ်”

“.....”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားခဲ့ပြီ။ မခ မျက်ရည်လေးဝဲကာ ဖုန်း
ကိုပိတ်လိုက်ရသည်။ ကိုကို အရမ်းခံစားနာကျင်နေပြီလား။

တစ်ဘဝလုံးအထိ ကိုကိုရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေဖြစ်တည်
မှာလား။

ကိုကိုရယ် မခ စာနာနိုင်ပါတယ်။

အခန်း (၄၂)

“မသောက်ပါနဲ့ ကိုကို”

ငွဲထားသောခွက်ကို လက်အလှမ်းမှာ ကြားလိုက်ရသော
တားမြစ်သံကြောင့် မဟော် လှည့်ကြည့်မိတော့ အခန်းဝမှာ မခ
ရပ်နေ၏။

“မခ မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိုကိုရဲ့ဘဝကြီးကို ကယ်တင်ဖို့ လာတာပါ”

“ဟာကွာ၊ ကျွတ်၊ ဝဏ္ဏတော့ နောက်ပြီ”

သူ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဝဏ္ဏက အိမ်ကို ညွှန်လိုက်တာထက်
၏။ မခက ပြုံးပြုံးလေးခေါင်းယမ်းရင်း -

“ကိုဝဏ္ဏပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို”

မခ,စကားကို သူ မယုံချင်ပါ။ ဒီအိမ်ကို ဝတ္ထုပဲသိသည်။ အခန်းထဲဝင်လာကာ ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေသော မခ,ကို သူ လှည့်ကြည့်ရင်း -

“မခ ပြန်တော့၊ ငါ အရက်သောက်နေတယ်”
“ကိုကိုက အရက်မူးလည်း သိက္ခာမပျက်တတ်ပါဘူး”
“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မခ အသိဆုံးပဲလေ၊ ဟိုတစ်ညက မေမေကိုယ်တိုင် မခ,အနား ပို့ပေးခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုတမ်းတနေတာ တော်ဝင်ပါ”

“ဘာ ဘာရယ် မခ, ဒါဆို အဲဒီညက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးပေါ့”

“ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ကိုကိုရယ်”

“ဟာ ဒါကို ဘာလို့ အန်တီမိုး ညာတာလဲ”

“မေမေက မခ,ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို မမြင်ရက်လို့ပါ ကိုကို၊ မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ အခု အမှန်ကိုရှင်းပြရင်း ကိုကိုခံစားနေတာ မမြင်ရက်လို့ တော်ဝင်ကို မခ သွားခေါ်ခဲ့တာ”

“တော်ဝင် ဘယ် ဘယ်မှာလဲ”

“ညှော်ခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ် ကိုကို”

“ဟင်”

သူ အခန်းထဲကပြေးထွက်ကာ ညှော်ခန်းထဲပြေးကြည့်တော့ ဆိုဖာထိုင်ခုံလေးမှာထိုင်နေသော တော်ဝင်။

“တော်ဝင်”

“ကိုကို”

သူ တော်ဝင်အနား ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းမသိပါ။ တော်ဝင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဝေးကွာသွားမှာစိုးသည့်အလား ဖက်ထားမိဆဲ။

“တော်ဝင် ကိုကိုဆီလာတယ်နော်”

“ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ အပြီးလာခဲ့တာပါ ကိုကို၊ မမ,မခ ရှင်းပြလို့ အားလုံးသိခဲ့ပါပြီ”

တော်ဝင်စကားကိုကြားမှ မခကို သတိရကာ သူမော့ကြည့်မိ၏။ မခ အပြုံးလေးနှင့် ရပ်ကြည့်နေ၏။

“ကိုကို ဘယ်တော့မှ အသည်းမကွဲအောင် မခ,အသည်းကို ဆန့်ကျင်ပြီး တော်ဝင်ကိုခေါ်ထုတ်ခဲ့တာပါ။ မိညိုလေးကူညီလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“ကျေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မခရယ်”

“မလိုပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုနဲ့ တော်ဝင်တို့ အေးချမ်းပါစေလို့ မခ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ မခ ပြန်တော့မယ်နော် ကိုကို”

ဆင်ဝင်အောက်အထိ မခကို သူနှင့်တော်ဝင် ပြန်ပို့ပေးသည်။ မခ,ကားလေး ခြံထဲကမောင်းထွက်သွားသည်အထိ သူ ရပ်ငေးကြည့်နေတော့ -

“မမ,မခကို တော်ဝင် သနားလိုက်တာ”

၂၉၆ ◊

၇၉

တော်ဝင် တိုးတိုးလေးဆိုသည်။

မဟော် ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း တော်ဝင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို
ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

“မခ၊ အချစ်ကဖြူစင်ပါတယ် တော်ဝင်ရယ်၊ ကိုကိုရဲ့အချစ်
ကလည်း တော်ဝင်ဆိုတဲ့ မင်းလေးအတွက်ပဲမို့”

“ကိုကိုရယ်”

နွေးထွေးသောရင်ခွင်မှာ တော်ဝင် ခိုဝင်လိုက်မိသည်။ ချစ်သူ
နှစ်ဦးကြားက အနှောင့်အယှက်တွေ အဝေးဆုံး လွင့်စဉ်သွားခဲ့ကြပြီ။

ကိုကိုရင်ခွင်လေးမှာပဲ တော်ဝင်ခိုလှုံရင်း ရင်ခုန်သံလေးတွေ
တူညီခဲ့ဖူးသော သည်အိမ်လေးထဲမှာ အခုလည်း ...

ကိုကိုအနမ်းတွေကိုခံယူရင်း တော်ဝင် ရင်ခုန်သံတွေ စီးမျော
လို့။

ပရိသတ်အတွက် အမြဲတမ်း

၇၉

